

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

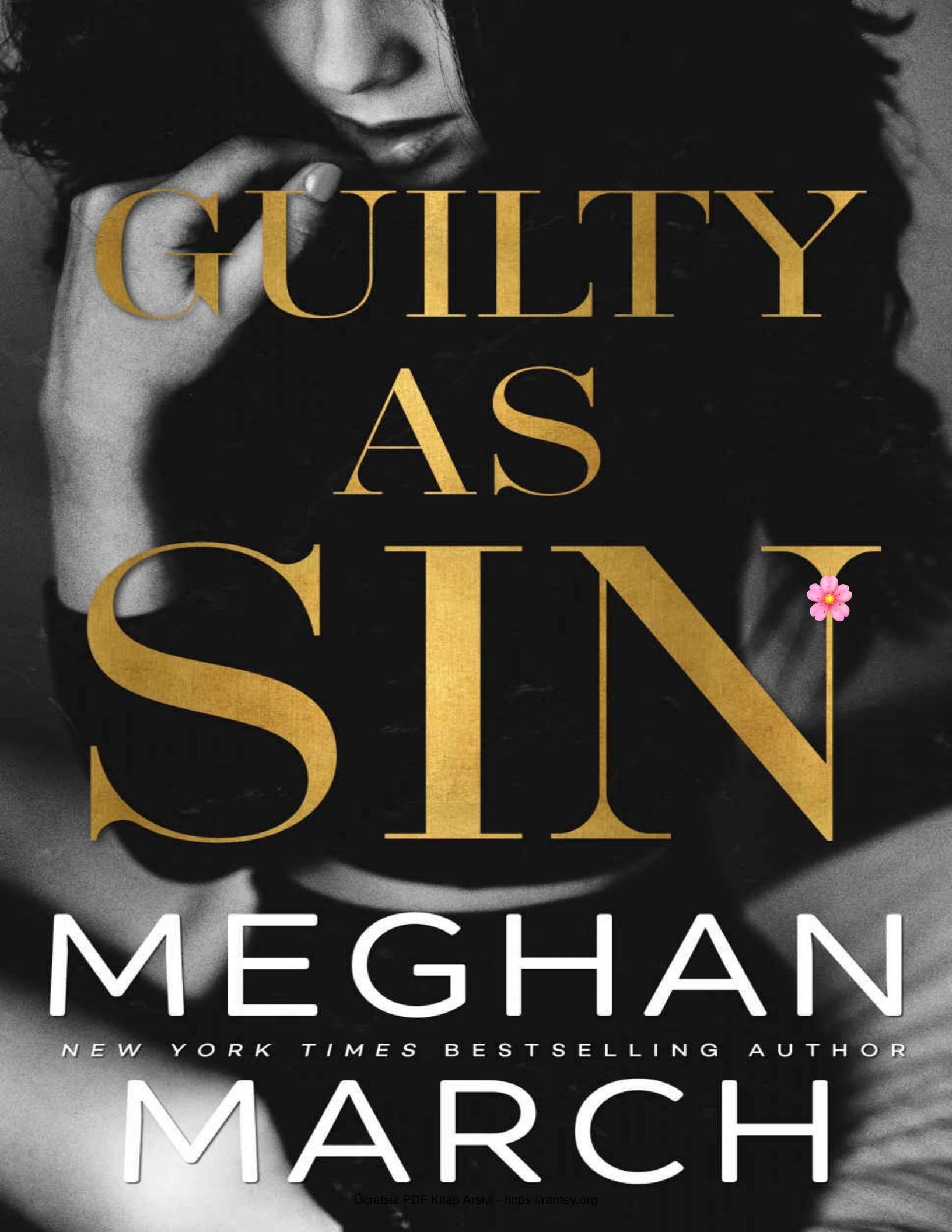
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GUILTY AS SIN

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GÜNAH KADAR SUÇLU

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

Guilty as Sin

Kaçırmayın!

Ayrıca yazan Meghan March Bu

Kitap Hakkında

1. Whitney .
2. Lincoln
3. Whitney .
4. Whitney .
5. Lincoln
6. Whitney .
7. Whitney .
8. Lincoln
9. Whitney .
10. Whitney .
11. Lincoln
12. Whitney .
13. Whitney .
14. Whitney .
15. Lincoln
16. Lincoln
17. Whitney .
18. Whitney .
19. Lincoln
20. Whitney .
21. Lincoln
22. Whitney .
23. Lincoln
24. Whitney .

25. [Lincoln](#)
26. [Lincoln](#)
27. Whitney .
28. [Lincoln](#)
29. Whitney .
30. [Lincoln](#)
31. Whitney .
32. Whitney .
33. [Lincoln](#)
34. [Lincoln](#)
35. [Lincoln](#)
36. [Lincoln](#)
37. Whitney .
38. [Lincoln](#)
39. Whitney .
40. [Lincoln](#)
41. Whitney .
42. [Lincoln](#)
43. Whitney .
44. [Lincoln](#)
45. Whitney .
46. [Lincoln](#)
47. [Lincoln](#)
48. Whitney .
49. [Lincoln](#)
50. Whitney .
51. [Lincoln](#)
52. Whitney .
53. Whitney .
54. [Lincoln](#)
55. Whitney .

[Meghan March'tan Acımasız](#)

[Kralın Önizlemesi 'Yazar](#)

[Hakkında](#)

GUILTY AS IN

Günah Üçlemesinin İkinci Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı© 2018 Meghan March LLC tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke

Kurşun Geçirmez

Düzenleme

www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: @ Letitia Hassar

R.B.A. Tasarımları

www.rbadesigns.com

Kapak fotoğrafı: Jovana Rikalo

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com

DON'T MISS OUT!

USA Today'in en çok satan kitabımı ücretsiz okumak ve başka bir ateşli alfabayla tanışmak ister misiniz?

Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kitabınızı almak için [buraya tıklayın!](#)

Yaklaşan satışlardan ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin:

Web sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

ALSOBYMEGHANMARCH

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha
Zengin Günahtan
Günah Kadar Suçlu
AlmakZevk

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral
Meydan Okuyan
Kraliçe
Günahkâr
İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens
Demir Prenses
Haydut Kraliyet

BENEATH SERİSİ:

Bu Maskenin Altında
Mürekkebin Bu Bu Altında
Bu Zincirlerin Altında
Altında Altında Altında
Gerçeğin AltındaYaraların
Bu Yalanların Bu
Gölgelerin

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder
Kirli Kirli
BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kız

Kirli Aşk

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj Cihazı

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri

Götür Kötü

Karar

BİR B O U T H I S B O O K

Masumiyeti kanıtlanana kadar suçludur.

Dünya böyle işliyor, değil mi?

Soyadım Gable olduğu için kanıt olmadan mahkum edilmekten bıktım.

Riscoff'lar bu kasabanın sahibi olabilir, ama onların kurallarına uymaktan bıktım.

Keşke Lincoln Riscoff'un beni ne kadar kolay etkisi altına alabildiğini unutabilsem.

Günah Kadar Suçlu, Günah Üçlemesi'nin ikinci kitabıdır ve *Günahtan* da *Zengin'den* sonra okunmalıdır.

W H I T N E Y

On yıl önce

Jackie Teyze'yle birlikte hastaneye doğru yola çıktım, yağmurdan ıslanmış kıyafetlerimin içinde titriyordum ve midem gittikçe daha sıkı düğümlere ayrılıyordu. Bana annemle babamın ve Lincoln'ün babasının karıştığı bir kaza olduğundan başka bir şey söylemedi.

Dikiz aynasına baktım ve Lincoln'ün farlarının arkamızda parladığını gördüm. Jackie bize haberi verir vermez bir yanım ona koşup teselli etmek istemişti ama bu gece olanlar aramızdaki her şeyi değiştirmişti. Yine de hastaneye yaklaştıkça aptalca bir kavganın ve öfkeli sözlerin önemi azalıyordu.

Sizi uyanmaya ve neyin önemli olduğunu anlamaya zorlamak için olası bir trajedi gibisi yoktur. Hayat değerlidir. Yarının hiçbir garantisi yoktur.

"Ne oldu?" Bu soruyu binlerce kez sormuş gibi hissediyordum ama Jackie bana en ufak bir ayrıntı vermemişti.

Teyzem gözlerini tekrar yola dikmeden önce bir an bana baktı. Ön cam silecekleri en yüksek ayarında fazla mesai yapıyordu ama yine de sağanak yağmuru görebilmek için gözlerini kısması gerekiyordu.

"Bilmiyorum. Bana telefonda pek bir şey söylemediler."

Karnımdaki düğüm tekrar sıkılaştı ve titrerken kollarımı göbeğime doladım. "Neden beni değil de seni aradılar?"

"Evine gelene kadar seni aradım ve her seferinde telesekretere düştü. Muhtemelen sana da ulaşamamışlardır."

"Aman Tanrım. Telefonum kapalıydı," diye fısıldadım. "Çünkü ..." Jackie'nin bakışları yine bana kaydı ama bir şey söylemedi.

Suçluluk duygusu beni mahvetti. *Telefonumu kapattım ve ailem . . .*

Daha çok titredim. "Gerçekten çok kötü bir şey olsa bilirdim, değil mi? Bir şeyler hissetmem gerekmez mi? Bir şeyler bilmem? İyi olmalılar, değil mi?"

"Kendini toparla, Whit. Neredeyse geldik." Jackie'nin normalde çok güçlü ve kendinden emin olan sesi benimki kadar düzensiz geliyordu.

Dikiz aynasını tekrar kontrol ettim çünkü bu bana yapacak bir şey veriyordu. Her şey beynimde dönüp duran korkunç olasılıklar üzerinde d  nmekten daha iyiydi.

Kendimi arkamızdaki farlara odaklanmaya zorladım. Lincoln' n farları. Beni kulübeden attıktan sonra bile evime gelmişti ve nedenini bilmiyordum. Söylemesi gereken her şeyi söylediğini sanıyordum.

Artık hiçbiri önemli değil. Çünkü benim ailem ve onun babası bir çeşit kaza ge irmi lerdi. *Birlikte.*

Jackie arabayı Riscoff Memorial Hastanesi'nin otoparkına yönlendirdi ve acil girişinden yaklaşık yüz metre uzakta bir yer buldu. Lincoln arabayı acil servisin kapısına kadar sürdü ve dışarı atladı. Kamyonetinin yanında durup bana doğru baktı.

Jackie vitesi parka alır almaz arabadan fırladım ve ko maya ba ladım. Yağmur kıyafetlerimi ıslatmı tı ama umurumda değildi.

Bilmem gerekiyordu.

"Whit, bekle!" Jackie bağırdı ama ben dinlemedim.

Beynim parazitlerle doluydu ve aklımda tek bir d  n ce vardı: *Mümkün olduğunca çabuk neler olduğunu öğrenmek.*

Otomatik kapılar açılırken Lincoln beni karşıladı. Uzanıp elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Daha önce ne olduğu umurumda bile değil. Bununla tek ba ına y zle mene izin vermeyece im. Sen d hil kimsenin ne dediği umurumda değil."

Kavgamızdan dolayı içimde barındırdı ım tüm öfke korku tarafından çoktan yok edilmişti. Ba ımı birkaç kez salladım ama cevap verecek kelime bulamadım.

Elimi sıktı ve beni sarsan duygu karmaşası içinde k  k de olsa bir sakinlik buldum.

Birlikte kapıdan geçip acil servis lobisine girdik. Her şey bembeyaz ve aydınlıktı, dışarıda kopan fırtınaya tamamen zıttı.

Triyaj masasındaki kadın bizi görür görmez yüzü soldu. "Bay Riscoff, aileniz az önce geldi. Sizi özel bir odada bekliyorlar efendim." Bakışları bana kaydı ama kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığı açıktı.

"Benim ailem de kazadaydı. The Gables."

Jackie arkamda dururken Lincoln elimi tekrar sıktı, ayakkabıları ıslak zeminde gıcırdayıyordu.

Kadının bakışları yüzümden Lincoln'ünkine ve tekrar benimkine kaydı. "Oh. Tamam. Ah, eğer otursanız-"

"Kardeşim ve karısı, Clayton ve Shelly Gable," diye tersledi Jackie onu. "Neredeler? Burada olduklarına dair bir telefon aldım."

Kadın telefonuna uzanmadan önce başını salladı. "Bir dakika lütfen. Hemen size yardım etmesi için birini çağıracağım."

"Lincoln Bates Rutherford Riscoff. Onunla buraya gelmeye nasıl cüret edersin? Buraya adım atması yasak! Onun gitmesini istiyorum!" Lincoln'ün annesi acil bölümünün girişine yakın bir kapıdan çılgık attı. Kardeşi Harrison onun koluna yapıştı.

"Anne, lütfen sakın ol. Sen-"

Bayan Riscoff'un yüzü buruştu ve hıçkırıklara boğuldu; Harrison onu kendi tarafına çekti.

Lincoln bana baktı, kararsızdı. "Özür dilerim, yapmam gerek-"

"Git." Elini bırakırken sesim titredi, gücünü hemen özlediğim için nefret ediyordum.

Jackie kolunu bana doladı.

Ailesine doğru yürümeye başlamadan önce tekrar "Özür dilerim," dedi.

Triyaj görevlisi kadın sonunda telefon görüşmesini yaptı. Lincoln'ü izlemek yerine ona bakmaya çalıştım ama tabii ki başaramadım.

Lincoln'ün annesi uzandı ve bir elini koluna doladı, sanki onu güvence altına alıyor ve bana geri dönmeyeceğinden emin oluyordu. Harrison onu acil durum tabelasının yanındaki bir odaya götürürken onu çekiştirdi ve kapı arkalarından kapandı.

"Lütfen benimle gelir misiniz? Şurada özel bir oda var-"

"Ailem nerede? Onlara ne oldu?" Soruları ağzımdan kaçırdım çünkü *bir şey* öğrenmeden bir saniye daha bekleyemezdim.

"Doktorun sizinle konuşması biraz zaman alacak. Lütfen benimle gelin." Bizi Lincoln ve ailesinin bulunduğu odanın karşısındaki kapıya götürdü.

aile gitti.

Jackie ve ben deniz mavisi vinil bir kanepede saatlerce birbirimize sokularak bekledik. Sonunda biri kapıyı açtı. Beyaz önlüklü bir adam görüldü. Bir doktor olduğunu tahmin ettim.

"Ailem nerede? Neden kimse bana bir şey söylemiyor?" Lincoln'ün varlığıyla kazandığım sükûnet duygusu dağılmıştı ve şimdi kendimi kaybedip Bayan Riscoff gibi bağırmaya başlamadan önce cevaplara ihtiyacım vardı.

"Siz Gable ailesi misiniz? Ben Dr. Frances."

"Lütfen bize bir şey söyleyin," diye cevap verdi Jackie. "İkimiz de aklımızı kaçırmak üzereyiz."

Ciddiyetle başını salladı. "Bay ve Bayan Gable bu akşam erken saatlerde bir trafik kazası geçirdi. Olayla ilgili tüm ayrıntılara sahip değiliz ama-

Kulaklarımda statik yükseliyordu. Yüzünde görebiliyordum. Ne söyleyeceğini biliyordum.

"Aman Tanrım." Sesim hıçkırıklarla kesildi. "Hayır. Hayır."

Yüz ifadesi acımasızlaştı. "Elimizden gelen her şeyi yaptık ama ikisini de hayata döndüremedik. Kayıplarınız için çok üzgünüm."

Gözyaşlarım beni kör ederken acı ve inançsızlık içimi parçaladı. *Ölmüş olamazlar. Bu mümkün değil.* Ciğerlerim sıkışmıştı ve nefes alamıyordum.

"Hayır. Hayır. Hayır."

Jackie'nin kolları beni bir yandan diğer yana sallarken daha sıkı sarıldı.

"Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Onlar değil-" "Çok üzgünüm, Whit." Jackie'nin sesi çatladı. "Çok üzgünüm."

"İkinize de biraz zaman vereceğim ve hazır olduğunuzda, eğer isterseniz, vedalaşmanız için sizi geri götürebilirim."

Vedalaşmak mı? *Hayır.*

Çarşafla kaplı bedenlerinin görüntüsü beynimi işgal etti ve çöp kutusuna doğru koşup dizlerimin üzerine çöktüm.

"Bunu yapamam."

Jackie saçlarımı yüzümden çekti. "Çok üzgünüm, tatlı kız. Çok üzgünüm."

Dizlerimin üzerinde durup gözyaşlarımın siyah plastik çöp torbasına damlayışını izledim ve dünyamda bir daha her şeyin yoluna girip girmeyeceğini merak ettim.

Sonra aklıma kardeşim geldi. "Aman Tanrım. Asa'ya söylemeliyiz." Tüm vücudum titredi. "Tanrım, ona nasıl söyleyeceğim? Ona ne söyleyeceğim?" Gözyaşlarım daha sert ve daha hızlı akmaya başladı ve Jackie ayağa kalkmama yardım etti.

Ayağa kalkar kalkmaz bir başka gerçek yüzüme tokat gibi çarptı. *Lincoln'ün babasına ne olduğunu bilmiyordum.*

"Aman Tanrım. Lincoln'ün babasını sormadım. O-"

Kapıya doğru koştum ve çekerek açmaya çalıştım ama Jackie kapıyı çarparak kapattı.

"Beni dinlemen gerek Whitney. Şu anda uğraşmamız gereken kendi sorunlarımız var. Riscoffların kendi sorunlarını halletmelerine izin vermelisin. Bence o çocuktan ve ailesinden uzak durman en iyisi olur. Bundan asla iyi bir şey çıkmaz."

LINCOLN

Babamı örten beyaz çarşafa baktım.

Hayır, babam değil. Babamın cesedine.

Babam gitmişti. O çarşafın altında değildi.

Başka bir şeye bakmak için arkamı döndüm. Duvara. Sessiz makinelere. Ağabeyimin omzunda ağlayan annemin kamburlaşmış hali. Ben geldikten birkaç dakika sonra beni itmiş ve ona sarılmaya devam etmişti.

Her nasılsa, kendimi çarşafa bakmaktan alıkoyamadım.

Babam nasıl gitmiş olabilirdi? Onu bugün görmüştüm. Saatler önce. Stajyerlerden biriyle gülüşüyordu, çocuğun yaptığı bir şey için onu alkışlıyordu ve ben keskin bir kıskançlık duygusuna kapılmıştım.

Ben o yaşlardayken babam benimle hiç gülüp şakalaşmamıştı. Yüzünde böyle bir onay görmek için her şeyimi verirdim. Onun yerine, yüzünü nadiren görüyordum. İş için sürekli seyahat ediyor ya da uzun saatler çalışıyordu.

Bana yakalamaca oynamayı o öğretmedi. Öğretmenim öğretti. Yatılı okulda hiç gol attığımı görmedi çünkü oyunlarımı programına asla sığdıramadı. Bana kızlardan, seksten ve prezervatif kullanmaktan bahsetmedi. Arkadaşlarım anlattı, ben büyüdüğümde de Commodore anlattı. Babam hayatımdaki önemli anların çoğunun anılarında dikkat çekici bir şekilde yer almıyordu.

Birkaç ay önce Gable'a dönmek zorunda olduğumu öğrenmeden önceki haftayı hatırladım. Babam bir toplantı için New York'a uçmuştu ve en sevdiğim yerlerden birinde akşam yemeği yemiştik. Şarap seçimime iltifat etmişti.

Sonra da hemen garsona asılmıştı.

Bu anıyı da bir kenara ittim ve Commodore odaya girene kadar sessiz bir pişmanlıkla çarşafa baktım. Nerede olduğunu bilmiyordum ama yağmur ceketinden su damlıyordu.

Çarşafa baktı. Sonra da bana. Anneme. Kardeşime. Odayı geçti ve babamın örtülü bedeninin yanındaki sandalyeye çöktü. Çarşafı kaldırmak için kendini desteklemesini izledim. Yaşlı adamın ellerinin böyle titrediğini ilk kez görüyordum.

Babamın yüzünü görür görmez Commodore'un gözleri kapandı ve kumaşı bıraktı.

"Bu nasıl oldu?" Sesi kaba ve sessizdi ama giderek güçlendi ve daha talepkâr oldu. "Bu nasıl oldu?" Soru odada ve koridorda yankılandı.

Başını çevirdi, bakışları beni, kardeşimi ve annemi taradı.

"Henüz bilmiyoruz efendim," diye cevap verdim.

Büyükbabamın çenesi titredi. "*Şimdi* cevap istiyorum. Oğlum *öldü* ve Gables da bu işin içinde. Biri bana bunun tam olarak nasıl olduğunu anlatana kadar kimse uyumayacak."

Gables deyince irkildim ama neyse ki doktor odaya girdi.

"Bay Riscoff? Efendim, geldiğinizde burada olmadığım için çok üzgünüm. Olay yerine ilk gelen adamla birlikteydim. Polis onunla görüşmeyi bitirdi. İsterseniz-"

"Onu buraya getirin!" Komodor'un sesi gürledi.

Doktor başıyla onayladı ve odadan çıktı.

Commodore'un granitten daha sert bakışları üzerime dikildi. "*Oğlumdan daha uzun yaşayacağımı* sanmıyordum."

Annem başını kaldırdı, yüzü acıyla buruşmuştu. "Sen olmalıydın. Onu ofise senin çağırıldığını söyledi. Bu yüzden öldü!"

Komodor'un kaşları birbirine çarptı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Annemin parmağı dışarı çıktı, Commodore'u işaret ederken havada titriyordu. "Bu gece, o fırtınanın ortasında gitti, çünkü yarına kadar bir rapor bekleyemedin. Bu *senin hatan*."

Komodor'un yüzünde şaşkınlıktan başka bir şey yoktu ve bu da bana tam olarak bilmem gereken şeyi söylüyordu. *Babam bu gece çalışmıyordu. Rapor falan yoktu.*

Anneme yalan söylemişti. Yine yalan söylemişti.

Komodor cevap veremeden, doktor yanında nemli giysiler giymiş bir adamla döndü. "Bu Bay Ainsley, gönüllü bir itfaiyeci. O-"

Komodor ayağa kalktı. "Bırakın adam konuşsun. Bize neler olduğunu anlatmasını istiyorum. Seni değil."

Doktorun ağzı kapandı ve geri çekildi.

"Kaybınız için hepinizden özür dilerim." Bay Ainsley şapkasını çıkardı ve bakışları anneme kaydı. "Hanımefendi."

"Bize bir şey söyleyin," diye bağırdı annem ve onu korkutup odadan çıkaracağından korktum.

Ainsley başını salladı. "Bardan bir arkadaşımı alıp eve dönüyordum ve köprüdeki korkulukların yerinde olmadığını fark ettim. O yağmurda kontrolü kaybetmenin ve bir arabanın patlamasının çok kolay olacağını düşündüm."

"Hangi köprü?" "Hangi köprü?" diye sordum, çünkü kulübeden gelirken Whitney'nin ailesinin evine en yakın olan köprüden geçmişim ve hiçbir şey görmemişim.

"Şehir merkezi. Köprü Caddesi." Başımı salladım ve o da devam etti.

"Park ettim, dışarı çıktım ve kenardan baktım ve kıyıda bir kadın gördüm. Hareket etmiyordu. 911'i aradım, çantamı aldım ve aşağı indim. İşte o zaman arabaları gördüm. İkisi de kayalıklara takılmıştı. Biri baş aşağı duruyordu."

"Tanrım," diye fısıldadı Commodore, başını eğerek.

"Kadına gittim çünkü ilk başta gördüğüm tek kurban oydu." "İlk başta mı?"

Ainsley başını salladı. "Nabzını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Nefes de almıyordu. Kalp masajı yapmayı denedim ama tepki vermedi. Acil yardım ekibi gelene kadar yanında kaldım. İtfaiye ve kurtarma ekipleri geldiğinde nehre girdik. Diğerlerini de o zaman bulduk."

Çizdiği sahneyi gözümün önüne getirdiğimde midem bulandı.

"Oğlum bir Mercedes kullanıyor olmalıydı," dedi Commodore, sesi sertti.

"Evet, efendim. Sonra gördüğüm kişi oydu. Bunu söylediğim için üzgünüm..." Sözüünü yarıda kesti ve anneme baktı. "Hepinizin bunu duymak istediğinden emin misiniz?"

"Sadece bize söyleyin," dedi Komodor. "Bilmemiz gerekiyor."

Ainsley tekrar anneme baktı ve sesi alçaldı, sanki annemin duymamasını umuyormuş gibiydi. "Bay Riscoff denizin altındaydı."

Onu bulduğumuzda yolcu koltuğundaydı."

Başımı kaldırdım ve Commodore'a baktım, hissettiğim şokun onun yüzüne yansıyanla aynı olduğundan emindim.

"Yolcu koltuğu mu?" Annemin sesi titriyordu ve birden bu gece annemi de babamı da kaybedeceğimden korktum - babamı bir kazada, annemi de kalp krizinde. "O zaman arabayı kim kullanıyordu?"

Neyse ki, kriz geçirdiğinde genellikle yaptığı gibi kolunu ya da göğsünü tutmuyordu.

Bakışları odanın içinde Ainsley'den Commodore'a, oradan bana ve tekrar Ainsley'e kaydı. "Arabayı kim kullanıyordu?" diye tekrarladı, sesi yine tizleşmişti.

Ainsley yutkundu. "Kesin olarak bilmiyorum hanımefendi. Sürücü koltuğu boştu ve cam açıktı."

Annem ayağa fırladı.

"Anne, lütfen otur-" Harrison onu sakinleştirmeye çalıştı ama kadın onu duymazdan geldi.

"Çalışması gerektiğini söyledi. *Çalışıyordu.*" Bunu Commodore'a söylemişti, sanki geri dönüp babamın yalanlarını gerçeğe dönüştürebileceğini umuyormuş gibi. Büyükbabam yapabilseydi, yapacağını biliyordum.

Commodore'un yüzü kayıtsız kalmıştı. Söyleyebileceği hiçbir şey olanları değiştiremezdi. Hiçbirimizin söyleyeceği bir şey değiştiremezdi.

Kardeşim sonunda odadaki herkesin düşündüğü şeyi söyledi. "Yani pencereden sürünerek çıktı ... ve onu arabada bıraktı ..."

Annemin yüzünde kalan tüm kan, Harrison'ın az önce söylediklerini özümserken akıp gitti. "O Gable denen kadın onu öldürdü! Kocamı öldürdü! O-"

Odayı geçtim ve onun önünde çömeldim. "Anne, sakın ol. Lütfen."

Yüzüme tükürdü.

Şok olmuş bir halde geriye doğru sendeledim, göz kırıp sildim. *Annem az önce yüzüme tükürdü.*

Ben ayağa kalkarken odadaki hiç kimse hareket etmedi ya da nefes almadı.

"Benimle konuşmaya cüret etme." Annemin sesi keskin ve ölümcül bir hal aldı. "Bu gece buraya onun *kızıyla* geldin! Bütün yaz o küçük Gable sürtüğüyle gizlice dolaşmak yeterince kötüydü, ama bu gece onunla hastaneye gelmek? Orosu annesi babanı öldürdüğünde muhtemelen o pislikle aynı yataktaydın!"

W H I T N E Y

Annemle babamın cesetleri arasında dururken, Bayan Riscoffun sözleri acil servisin duvarlarından öldürmek yerine sakat bırakmak için tasarlanmış kurşunlar gibi sekiyordu.

"Fahişe annesi babanı öldürdüğünde muhtemelen o pislikle yataktaydın!"

Beni paramparça ettiler, çünkü çoğunlukla doğruydular. En azından polis memurunun söyledikleri doğruysa.

Annemin Lincoln'ün babasıyla bir ilişkisi vardı.

Arabalar çarpıştığında annem Lincoln'ün babasının arabasını kullanıyordu ve ikisi de köprüden aşağı uçtu.

Jackie Teyze kapıya fırladı. "Bir kelime daha ederse o kocakarıyı kendim öldürürüm."

Vücudum her seferinde bir sistemi kapatıyormuş gibi hissediyordum. Beynim bu gece üzerine atılan her şeyi kaldıramadı. Duygularım paramparça olmuştu, özellikle de az önce kardeşimle yaptığım telefon görüşmesinden sonra. Jackie Teyze ona olanları anlatmak zorunda kaldı çünkü ben kendimi kelimeleri söylemeye zorlayamıyordum.

Daha fazla dayanamayacağım.

Üzerime bir uyuşukluk çöktü ve onu kucakladım.

"Whit? Bebeğim? Asa burada olduğunu söyledi. Aradığında neredeyse Gable'a varmışım bile."

Ses çok tanıdıktı ama onu tanımaya çalışırken beynim çamurda debeleniyormuş gibi hissediyordu.

"Burada ne yapıyorsun? Nasıl-" Kapıda duran kişiye bakarken Jackie'nin ağzı açık kaldı.

Ricky'ye.

Bakışları çarşafı kaplı iki bedene kilitlenmişti. "Siktir. *Siktir.*" Ricky kusacakmış gibi ağzını kapattı. "Kahretsin, gerçekten-"

"Burada ne yapıyorsun?" Kendimin zombileşmiş bir versiyonu gibi konuşarak sordum.

Bana doğru bir adım attı. "Mektubunu alır almaz uçağa bindim. Bektan bir aktarmam vardı, yoksa daha erken gelirdim." Bakışları tekrar cesetlere kaydı. "Asa az önce bana *Siktir.* Çok üzgünüm Whit."

Ricky yanıma geldi ve ayaklarımın dibine diz çöktü. İki koluyla beni sarıp başını kucağıma koyduğunda tepki veremeyecek kadar donmuştum. Neden burada olduğunu anlamıyordum ama belki de bunun nedeni şu anda hiçbir şey anlamıyor olmamdı.

Tekrar tekrar özür dilerken Ricky'nin beni tutmasına izin verdim. "Yürümeye devam etmelisin, evlat."

Jackie Teyze birine havladı ve başım kapıya doğru sallandı. Kapıyı itip kapatmadan hemen önce, bakışlarım işkence görmüş ela bir gözle çarpıştı.

Lincoln.

İçimde yeni bir duygu fırtınası koptu. Birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını bilmiyordum.

Acı. Pişmanlık. Kayıp.

Bu gece kırılan şey asla onarılamazdı.

Bir Gable ve bir Riscoff asla birlikte olamazdı. Kader bunun olmasına asla izin vermezdi.

W H I T N E Y

Günümüz

"NE YAPTIN SEN?"

Lincoln'ün sesindeki suçlama -az önce bana yeni bir başlangıç vaat eden ses-beni parçalıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Telefonunu uzatıyor ve yüzüme doğru itiyor. Kahredici başlık kalın harflerle en üstte yer alıyor.

RICKY RANGO'NUN MİRASI ONUN GERÇEK RISCOFF VARISI OLDUĞUNU İDDIA
EDİYOR

Bakışlarımı kelimelerden ayırıp tekrar Lincoln'e bakıyorum. "Sence-" "Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Whitney. Sen onun karısıydın. Onun karısıydın. bana neler olduğunu anlat."

Keşke söyleyebilseydim. Lincoln telefonunu indirmeden önce manşeti tekrar okudum.

Söylemeye çalıştığım her kelime boğazıma takılıyor.

Ona bakıyorum, hâlâ bir cevap oluşturmaya çalışıyorum ama Lincoln'ün yüzündeki ifadeye bakılırsa bunun bir önemi yok. Beni çoktan yargıladı ve mahkûm etti. *Tekrar.*

Bugün bir an için gerçekten lanetlenmemiş olabileceğimi düşündüm.
Yanılmışım.

"Bir şey söyle. Herhangi bir şey," diyor telefonu tekrar titrerken. Yüzüme hiç bakmıyor, ona verecek *hiçbir şeyim* yokken benden bir cevap bekliyor.

İşlemediğim suçlardan dolayı suçlu bulunmaktan çok yoruldum.

Bunun tekrar olmasına izin verdiğim için kendimden iğreniyorum. *Birinin bana bu şekilde hissettirmesine izin verebilecek tek kişi benim ve benden bu kadar.*

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Söyleyecek hiçbir şeyim yok. Kesinlikle hiçbir şey." Bana doğru bir adım atıyor, şaşkınlıktan alnı çatlıyor. "O zaman-"

Histerik kahkahalar fokurdayıp dudaklarımdan dökülürken onu susturmak için bir elimi kaldırıyorum. Sesimin deli gibi çıkması umurumda değil. Zaten berbat geçmeye meyilli olan bir günde beni daha da kötü hissettirmeden önce buradan defolup gitmekten başka hiçbir şey umurumda değil.

"Biliyor musun?" Sesim çatlıyor ve boğazımı temizliyorum.

"Ne?"

"Bu küçük sahnenin nasıl biteceğini zaten biliyorum." Elimi aramızda sallıyorum. "Bu yüzden seni zahmetten kurtaracağım. Beni dışarı atmana gerek yok, çünkü ben gidiyorum."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıya yöneliyorum. Ayakkabılarımı hiçbir yerde bulamadım. *Tekrar.* Tanrım, neden hayatım sürekli kendini tekrar eden büyük bir felaket?

Lincoln bileğimi tuttuğu sırada büyük cam kapıyı çekerek açıyorum.

"Whitney, bekle-"

"Dokunma bana." Onu silkeleyip dışarı çıkıyorum. "İstedğin her şeyi yapmaktan bıktım. Bana güvenmiyor musun? O zaman benden hiçbir şey hak etmiyorsun."

Kapıyı arkamdan çarpıyorum. Garaj yolunda üç adım attıktan sonra omuzlarımdaki ahlaki açıdan öfkeli sertlik kayboluyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor.

Çıplak ayaklarımın asfalttaki her adımı bana asla öğrenemeyeceğimi hatırlatıyor.

Ama bu sefer öğreneceğim.

Lincoln'den uzaklaşıp hayatın önüme çıkardığı saçmalıklara doğru yürürken kendime bu yemini ediyorum.

Hayatın bu kadar kısa sürede karşıma daha fazla saçmalık çıkarmasını beklemiyorum. Garaj yolundaki son dönemece geldiğimde donuk bir kükreme başlıyor. *Bu da ne böyle?*

Kameralar Lincoln'ün kapısının siyah parmaklıkları arasından ve üstünden geçerek utanç yürüyüşümü **k a y d e d i y o r .**

Hayır. Yine mi?

Orada toplanan paparazziler beni tanıyınca midem bulanıyor.

"Aman Tanrım." "Bu

o!"

"Bu Whitney Rango!"

Tanrı aşkına, akbabalar Lincoln'ü nasıl bu kadar çabuk buldular? Los Angeles'ta değiliz ve bunlar da *Gable Miner*'ın muhabirleri değil.

Bana gösterdiği haber bu sabah erken saatlerde ya da dün gece geç saatlerde yayınlanmış olmalı ki şimdiye kadar burada olsunlar.

"Whitney, sen ve Lincoln Riscoff birlikte misiniz?"

"Kocanın gerçekten bir Riscoff olduğunu biliyor muydun?"

"Lincoln mirasa konabilsin diye mi kocanı öldürdün?"

"Lincoln Riscoff'la ilişkiniz ne kadar zamandır devam ediyor?"

Hançer gibi savurdıkları her soruda arkamı dönüp başka yöne kaçmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Lincoln'ün kapısının önünden başka gidecek yerim yok ve gururum buna izin vermiyor.

"Babanın, Lincoln'ün babasını annenle kaçırmaya çalışırken öldürdüğü doğru mu?"

Son soru karnıma bir yumruk gibi indi. Bu konuya takılmaları beni şaşırtmamalı.

Bir adım daha atarken onlara "Yorum yok," diyorum.

Bir taş ayağıma batıyor ve geriye doğru sıcıyorum. Sanki bedenim o kapıdan geçip onlarla yüzleşemeyeceğimi benden daha iyi biliyor. Ama başka ne seçeneğim var ki?

Bir Escalade, Gable Yolu'ndan dönüp basın tarafından kapatılan araba yoluna girerken yavaşlıyor.

Harika. Şimdi de büyük silahları getiriyorlar.

Garaj yolunun ortasında donmuş bir şekilde duruyorum, ormana kaçmayı düşünüyorum. En azından Escalade'in şoförü camını indirip onlara uzaklaşmalarını emredinceye kadar.

Kapıdaki muhabirler dinlemiyor. Escalade ileri doğru hareket ediyor ve eğer yolundan çekilmezlerse sürücünün onları ezmekte bir sakınca görmediğini belli ediyor.

İşte o zaman daha fazla basın mensubu olmadığını anladım. Sadece Riscoff adında biri güpegündüz, bir kamera kalabalığının önünde birini ezmeye cesaret edebilir. Bu kadar kibirli olmak bir ömür sürer.

Kapı açılır ve şaşırtıcı bir şekilde muhabirler içeri dalmaz. Emektar olmalılar ya da en azından izinsiz girmenin sonuçlarını iyi biliyorlar.

Escalade yanımda durdu ve arka cam açıldı.

Commodore.

"Neden burada olduğunuzu bilmek istemiyorum ama binin."

Resmen bir kaya ile sert bir yer arasında kaldım. *Hayatımın hikayesi.*

Kiminle yüzleşmeyi tercih ederdim? Lincoln'le mi yoksa aile reisiyle mi?

Kulübedeki çamurdan çıkmama yardım ettiği ve beni eve bıraktığı o geceyi hatırlıyorum. Commodore beklediğim gibi zalim değildi. Şansımı onunla denemeye karar verdim.

Gururumu kurtarabilmemin ve basından kaçabilmemin tek yolu bu.

Cipin etrafından dolanıyorum ve arka koltuğa diğer taraftan giriyorum. Muhabirler bana bağırarak sorular soruyor ama ben onları duymazdan geliyorum - son on yılda geliştirdiğim ama bu kadar kısa sürede tekrar ihtiyaç duyacağımı bilmediğim bir beceri.

Kapıyı kapattığımda içerisi mutluluk verici bir sessizliğe büründü. "Martin, bizi eve götür."

Yaşlı adama bakmak için başımı iki yana salladım. "Senin evine gitmiyorum."

Kar beyazı bir kaşını kaldırıyor. "Benim arabamdasınız. Sizi nereye götürürsem oraya gidersiniz, Bayan Gable."

Tartışmak için ağzımı açtım ama o devam etti.

"Basının teyzenizin nerede yaşadığını öğrenmediğini mi sanıyorsunuz?"

Kimse arazime adım atmaya cesaret edemez. Onları kendim vururum."

Kabul etmek istemesem de haklı olduğu bir nokta var. Başka bir çözüm öneriyorum.

"Beni Magnus'un evine bırak. Orada kimse beni rahatsız *edemez*, yoksa onları vurur."

Komodor beni inceliyor. "Peki."

Martin kapıdan içeri girerken, yüzümü karşıya çeviriyorum, renkli camlardan beni göremeseler de onlara bakmak istemiyorum.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misiniz?" Komodor soruyor. "Çünkü bu sabah elimizde büyük bir karmaşa var ve hepsi merhum kocanızın mirası yüzünden."

"Manşeti gördüm."

"Ve?"

Dönüp ketum yaşlı adama bakıyorum. "Bu noktada, benden daha çok şey bildiğinizi tahmin ediyorum. Ricky'nin mirasının vasisi ben değilim."

Gözlerini kısıyor. "O zaman kim?"

Zaten bilmemesine biraz şaşırdım. Komodor Riscoff'un her şeyi bildiğini sanırdım.

"Ricky'nin annesi."

LINCOLN

"s.KTİR!" Ne düşüneceğimi bilemeden elimi Whitney'nin çıktığı kapının arkasına vurdum. Kendini savunmadı ve bana göre bu suçluluk anlamına geliyor.

Ama ben buna inanmak istemiyorum. *Buna inanamam.*

Ayrıca, bunu başka kim yapmış olabilir ki? Ricky Rango ile evliydi. Onun mirasından o sorumlu olmalı. *Öyle değil mi?*

Yatak odasına gidip üzerime bir şeyler giydim ve mutfaktaki tezgâhtan anahtarlarımı aldım.

Onu son kez kaçmaya gönderdiğimde genç ve aptaldım ve peşinden gitmek için çok uzun süre bekledim. Bu sefer aynı hatayı yapmayacağım.

Whitney'nin kapıyı çarpmasından beş dakika sonra Range Rover'ımdaydım, garaj yolumdan aşağıya doğru kışımı sürüyordum ... tam zamanında kapımın tanıdık siyah bir Escalade'in arkasından kapandığını gördüm, bir muhabir kalabalığının arasından geçerken.

Whitney ortalıkta görünmüyor ama kapımda kamp kuran basını kaçıramam.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Commodore'u aradım. *Cevap yok.*

"Hadi, yaşlı adam."

Şoförünü arıyorum ama Martin de cevap vermiyor.

Lanet olsun. İşe burnunu sokan ihtiyarı şu anda boğabilirdim ama bu bir seçenek değil. Whitney'le hiçbir şey yapmamı istemediğini çoktan belli etti ve bu haberle birlikte ... muhtemelen onu benden alabildiği kadar uzağa götürecektir. Ya da beni onunla daha az isteyen birine.

Jackie teyzesi gibi. Eğer biraz araştırma yapmışlarsa, muhtemelen onun evi de çoktan gazetecilerle dolup taşmıştır.

Telefonum çaldı ve arabamın ekranına baktım. *McKinley*. İlk aklıma gelen anneme bir şey olduğu oldu.

"O iyi mi?"

"Kim?" diye soruyor kız

kardeşim. "Annem."

"Bugün onunla henüz konuşmadım. İsteydim. Jackie Gable'ı geri almam için gerekli zemini hazırladın mı, yoksa hâlâ kafanı kışından çıkarmaya mı çalışıyorsun, bilmek istedim."

McKinley'nin haberi yok, bu da onun kolay hedef olduğu anlamına geliyor. "Tatil köyündeki güvenliği iki katına çıkarmalısınız." "Ne? Neden?"

"Ricky Rango'nun mirası, babamın biyolojik oğlu olduğunu kanıtlamak için babalık testi yapılmasını talep etti."

Kız kardeşim keskin bir nefes çekti. "Ciddi misin sen? Whitney bu yüzden mi geri geldi?"

"Kesin gerçeği bilmek istiyorsan, neler olup bittiğini bilmiyorum. Ama kafamı kışından çıkarmaya çalışıyorum, bu yüzden senden bir iyilik istiyorum ve rütbemi düşürmek istemiyorum."

"Dinliyorum." Yanıtı tereddütlüydü.

"Bu sabah bir hata yaptım ve bunu düzeltmem gerekiyor."

"Bu hatanın yine Whitney Gable'la bir ilgisi var mı?"

Kız kardeşim ne zaman bu kadar anlayışlı oldu bilmiyorum ama öyle. "Onu ve ailesini yerleştirmek için tesisin VIP katında iki süite ihtiyacım var. Basın zaten evime üşüşmüş durumda ve Gables'ı ateş hattından uzak tutmak istiyorum."

McKinley cevap vermeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. "Jackie Gable benim için çalışmaya geri döndüğü sürece, istediğiniz odayı tutabilirsiniz. Zaten bu hafta sadece birkaç VIP misafirimiz gelecek."

"Teşekkür ederim. Sana borçluyum, Mac."

"Bana öyle deme. Ve ne yaparsan yap, ona bana yaptığından daha iyi bir açıklama yapana kadar annemin öğrenmesine izin verme. Evdekilere gazeteleri saklamalarını, kablolu yayını ve interneti kesmelerini, cep telefonunun yerini değiştirmelerini ve arabaların tamirde olduğunu söylemelerini söyleyeceğim ama bu sadece bir yere kadar işe yarar."

Annemizi dış dünyadan koparmak için kullanacağı tüm yöntemlerin listesini çıkarırken gururlu bir gülümseme dudaklarımı titretiyor. Şaşırtıcı derecede kapsamlı. McKinley insanları nasıl manipüle edeceğini Commodore'dan iyi öğrenmiş.

"Planını beğendim. Neler olup bittiğini öğrenmeye çalışacağım." "Bunu sen yap. Ve Lincoln?"

"Evet?"

"Eğer kaçınabilirsek annemin bir daha kriz geçirmemesini istiyorum.

Şu anda hiçbirimiz bunu istemiyor ya da buna ihtiyacımız yok."

"Katılıyorum. Bunu mümkün olduğunca çabuk çözmek için elimden geleni yapacağım."

"Acaba Ricky Rango'nun gerçekten üvey kardeşimiz olma ihtimali var mı?"

Tüm dürüstlüğümlle cevap veriyorum. "Henüz bilmiyorum. Daha fazla sonuca varmamaya çalışıyorum."

"Güzel. Çünkü Whitney Gable bir şeye karıştığında önünü net göremiyorsun. Kafanı kışından çıkarmanın yardımı olacaktır."

Kız kardeşimin tavsiyesi üzerine ağzımın kenarında yine hiç beklenmedik bir gülümseme beliriyor. Ben dikkat etmediğimde, o büyüdü ve müthiş bir kadın oldu.

"Not edildi." Telefonu kapattım ve kapıya doğru ilerledim. Meydan okuma zamanı... basını kastetmiyorum.

Basın hepimizi mahvetmeden önce Whitney'i bulup özür dilemeli ve Gables'da kalmayı kabul etmesini sağlamalıyım.

W H I T N E Y

Geçmiş

BÜYÜK KARDEŞİMİN güçlü kolları beni bir o yana bir bu yana salladı. Son kırk sekiz saattir içinde kaybolduğum sisten beni kurtaran ilk şey onun sarılması oldu.

Ricky günün neredeyse yirmi saati buradaydı ve muhtemelen hiç gitmeyecekti ama Jackie Teyze geceleri onu dışarı atıyor ve uyumam için ısrar ediyordu. Ama uyumak imkânsızdı. Belki de bu yüzden kendimi yürüyen bir zombi gibi hissediyordum.

"Çok özür dilerim." Bunu Asa'ya defalarca söyledim ama artık ne için özür dilediğimden emin değildim; ailemizin kaybı için mi, yoksa bu olay olduğunda Lincoln'le birlikte olduğum için mi? Ama . . . Asa'nın Lincoln ve benden haberi yoktu, çünkü kapıdan daha yeni girmişti.

Ağabeyim beni serbest bıraktı ve yüzüme baktı. "Annemin Riscoff'la ne halt ettiği hakkında bir fikrimiz var mı?"

Apaçık ortada olan bir şeyi kabul etmek istemediğim için gözlerimi kaçırdım ama Asa aptal değildi.

"Onunla takılıyor olamazdı," dedi kendi sorusunu yanıtlarken. "Yıllardır bize bok gibi davrandılar. O yapmazdı."

Karma mutfak kapısından güldü. "Duymadın mı kuzen? Gable kadınları Riscoff sikine bayılır. Kız kardeşine sor bakalım kimlerle gizlice buluşuyormuş."

Karma'nın suratına yumruk atmak istedim. Jackie Teyze beni hastaneden evlerine getirdiğinden beri hiç durmadan etrafımda dolanıyordu, sanki acımı en ön sıradan izlemek ister gibiydi. Bir insan nasıl bu kadar zalim olabilirdi?

"Karma, git buradan. Onları biraz rahat bırak," diye tersledi Jackie Teyze, Asa bana şaşkınlıkla bakarken onu odadan kovarak.

"Neden bahsediyor bu?"

Yutkundum, itiraf etmek istemiyordum ama ağabeyime yalan söyleyemezdin. Ona hiç yalan söyleyememiştim.

"Lincoln Riscoff ve ben ... biz ..."

Benden bir adım geri çekilirken Asa'nın yüzünde şok ifadesi belirdi. "Lanet olsun. Bu benim hatam. Seni yanımda götürmeli ve bu kasabadan uzaklaştırmalıydım. Bundan daha iyisini hak ediyorsun. Sana göz kulak olacak kimse olmadan ne olacağını sanıyordum ki?" Başını salladı ve kendini suçlaması beni hayrete düşürdü. "Burada kalmıyorsun Whit. Cenazeyi atlatacağız, sonra benimle geliyorsun."

Ben cevap veremedim Ricky arkamdan geldi, eve ön kapıdan o kadar sessiz girmişti ki onu duymadım.

Kolunu omzuma attı. "Gerek yok dostum. O da benimle geliyor. Her şeyi berbat ettim ve bunun farkındayım. Şu andan itibaren ona göz kulak olacağım. Söz veriyorum."

Ricky'nin kolunun altından sıyrıldım, ikisinin birlikte beni boğmasının ağırlığıyla boğuluyordum. *Neden kimse ne istediğime karar vermeme izin vermiyor? Neden herkes beni kontrol etmeye çalışıyor?*

Kardeşimin yüzünden en iyi arkadaşınınkine baktım. İyi niyetliydim ama bu kadarı da fazlaydı. Nefes alabilmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Şu anda bunun hakkında konuşamam." Mutfığa doğru bir adım attım ama Ricky bileğimi yakaladı ve beni göğsüne doğru çekti.

"Seninle ilgileneceğim, Whit. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek, özellikle de o lanet olası Riscoff pislikleri."

Kardeşim ikimizi de izledi. "Evet, sıçtın batırdın, Ricky. Ve bir daha kimse ona zarar veremeyecek dediğinde, sen de öyle olsan iyi edersin, ahmak, yoksa seni arka tarafa götürüp kendim vururum."

"Özür dilerim dostum. İşler biraz çığırından çıktı. Rock yıldızları böyledir. Ama Whit ve ben sonsuza dek birlikteyiz."

Bileğimi tuttuğu yerden çektim ve o beni geri çekmeden bir adım uzaklaştım. "Bu konuşmayı yapmayacağım. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Ve asla, eğer istediğim gibi olursa." Ricky ve ben onun yaptıkları hakkında hiç konuşmamıştık ve ben de şimdiye kadar bu konuyu açamayacak kadar yıkılmıştım.

"Bebeğim, seni incittim ve özür dilerim. Seninle yaşadıklarımın çok daha değerli olduğunu biliyorum. Lütfen bana ikinci bir şans ver."

Çok farklı yönler çekildiğimi hissediyordum ve yolumu bulana kadar ruhum paramparça olacaktı.

"Durun. İkiniz de durun. Bırakın biraz huzur bulayım!" Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı ve bu sefer Jackie Teyze beni kurtardı.

"Sen Çocuklar geri Kapalı. Asa, I ihtiyaçsenin Yardım sonuçlandırma cenaze düzenlemeleri. Sen burada olmadan karar vermek istemedik."

Daha fazlasını duymak için beklemedim. Üst kata, kaldığım Cricket'ın odasına koştum.

Telefonumda cevapsız bir arama vardı. *Lincoln*.

İsmine bakakaldım. *Bana ne söyleyebilirdi ki?*

Duymak istediğim bir şey değildi.

WHITNEY

Günümüz

Martin Escalade'e dağ yollarında rehberlik ederken Komodor'un soruları daha da keskinleşiyor. Yaşlı adamın sorgulamaya başlamak için ıssız bir yere gelmemizi beklemesine şaşırılmamalıydım.

"Babası hakkında hiç bir şey söyledi mi?"

"Ricky hiçbir zaman babası hakkında konuşmak istemedi. Asla," diyorum tüm dürüstlüğümlle.

"Anne babasının evli olup olmadığını söyledi mi?"

Commodore'un soruları bırakmasını dileyerek başımı sallıyorum. "Hiçbiri hakkında konuşmadı."

"Annesi şimdi nerede?"

En azından bu kolayca cevaplayabileceğim bir soru. "San Diego. Ricky ona bir daire aldıktan sonra Gable'dan ayrıldı ve oraya taşındı."

"Ama babalık testi yaptırmak için neden bu kadar beklediniz?" Yaşlı adam düşüncelere dalmış gibiydi ve sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Dikkati yüzüme yöneldi. "Rango öldüğünde kaç yaşındaydı?"

"Otuz yedi."

Yaşlı adamın bronzlaşmış yüzü birkaç ton renk kaybediyor. "Yani Roosevelt Sylvia ile evlenmeden önce doğmuş." Commodore nefesinin altında küfrediyor. "Eğer oğlum benden habersiz o kadınla evlenip boşandıysa, onun oğlu Riscoff'un meşru varisi olabilirdi."

O bunları söylerken midem bulanıyor. *Oh Tanrım. Bu olamaz-*

Commodore'un ağır eli koluma dolanıyor, parmakları sıkıca kavıyor.

"Ne?" Çenemi ona doğru salladım.

"Hamile misin?"

Beklemediğim bu soru karşısında başım geriye fırlıyor. "Hayır."

Bakışları, azılı bir katili korkutacak kadar yoğun bir şekilde içime işliyor. "Eğer bu konuda yalan söylersen, hayatını cehenneme çeviririm. Beni anlıyor musun?"

Sesimi olabildiğince eşit tutuyorum. "Hamile değilim. Eğer gerçekten istiyorsan şimdi gidip bir çubuğa işeyip bunu kanıtlayabilirim." Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Ama bana bir daha asla dokunma, ihtiyar."

Başıyla onaylıyor ve Escalade'in kendi tarafındaki camdan dışarı bakıyor.

Beynimdeki çarklar kontrolden çıkıyor. Commodore haklıydı. Ricky'nin annesinin o öldükten sonra onu yasal olarak Riscoff ilan ettirmeye çalışmasının tek nedeni, bir çocuk için servetlerinden pay almak olurdu. Ricky'nin çocuğu. Onun torunu.

Ama öyle bir çocuk yok. Var mı?

Ricky beni aldatıyordu.

Böyle bir şey olamaz.

Kafamda soru üstüne soru uçuşurken, sonunda biri aklıma takılıyor.

Renee Rango babalık davası açmak için neden Ricky'nin ölümünü beklemişti?

Cevap o kadar bariz görünüyor ki, daha önce aklıma gelmemesine şaşıyorum. Ricky onun Easy Street'e giden altın biletiydi ve şimdi o gitti ve ona hiçbir şey bırakmadı. Gelecekteki telif haklarının peşine düşen bankayla savaşılabilecek kadar bile parası yoktu. Yazdığım şarkıların telif hakları.

Bu gerçek şimdi her zamankinden daha çok yakıyor.

"Hepsi para yüzünden..." Kelimeleri kendi kendime fısıldıyorum ama Commodore'un kulakları keskin ve dikkati tekrar bana dönüyor.

"Paranın peşinde olmayan biri neden bu kadar büyük bir karmaşaya neden olsun ki? İş dönüp dolaşıp paraya geliyor."

"Her zaman değil," diyorum. "Bazı insanlar ailenin ne kadar parası olduğunu umursamaz."

Yaşlı adamın bakışları daralıyor. "Bunu söyleyebilecek tek kişi sen olabilirsin ve ben sana gerçekten inanabilirim."

"Neye inanmak istersen inan, ama Lincoln'un soyadı Riscoff olmasaydı ve milyar dolarlık bir mirasla gelmeseydi, on yıl önce her şey çok daha farklı olurdu."

"Henüz vasiyetimi hazırlamadım kızım, yani ona para için bağlı olmaman iyi bir şey."

"Ona hiç bağlı değilim," diyorum, ses tonum sahte bir güvenle dolu. "Yalan söylediğini söyledim ama bunu zaten biliyorsun."

Commodore'un bana bu kadar etkili bir şekilde seslenmesinden nefret ediyorum, ama daha da çok Lincoln'den bu kadar etkilenmiş olmaktan nefret ediyorum. Onu ruhumdan kovmam gerekiyor. Ama bunu son on yılda yapamadıysam, şimdi nasıl yapacağım?

"Bir bok bilmiyorsun ihtiyar."

"Ağzını topla kızım. Bu öfken senin çöküşün olacak. Birinin seni kızdırmasına izin verersen, kontrolünü ona vermiş olursun."

"Hayatımı nasıl yaşayacağım konusunda senin tavsiyene ihtiyacım yok. Kendi başıma gayet iyiyim."

Escalade bir köprünün üzerinden gürültüyle geçerken kollarını göğsünde kavuşturuyor ve gür beyaz kaşlarından biri saç çizgisinin içinde kayboluyor. "Çok kötü bir yalancısınız Bayan Gable." Arkamı dönüyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "Herkesin bu özelliğe sahip olmadığını öğrenmeniz iyi olur. Kime güvendiğinize dikkat edin. Çoğu insan bunu asla hak etmeyecektir."

"Yani Riscoff'un yolu bu mu? Kimseye güvenmemek mi?" Bu sözleri onunla alay etmek için söylüyorum ama Komodor başını sallıyor.

"Güvenmeden önce kanıt. Kendi kanından bile olsa."

Magnus'un araba yoluna yaklaştığımızda sessizleşiyor ama beynim az önce söylediklerine takılıyor. Lincoln'ü doğduğu günden itibaren bir imparatorluğun kontrolünü ele geçirmesi için yetiştiren adam bu. Muhtemelen bu duygu ona defalarca aşılannmıştır.

Lincoln'un bana güvenmediğini sanıyordum çünkü ben bir Gable'ım. Ama belki de kişisel değildir. Lincoln muhtemelen kimseye güvenmiyordur. *Kendi ailesine bile.*

Üzücü ama aydınlatıcı.

Martin cipi Magnus'un garaj yolunun sonuna park etti. Neyse ki burada bekleyen gazeteciler yok.

Kapı koluna uzanıyorum ve Commodore'a bakmak için duruyorum. "Bıraktığınız için teşekkür ederim."

"Sizi üçüncü kez kurtarmak zorunda kalmamayı tercih ederim, Bayan Gable."

"Nedenini anlayabiliyorum. Saına ve sakalına rağmen beyaz şövalye tam olarak senin normal rolün değil."

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Dikkatli ol, yaşı adam. Neredeyse gülümsüyordun."

"İyi şanslar, Whitney Gable." İfadesindeki hafiflik kaybolur. "Ve bana söylediğin şeyi başka kimseye söyleme."

Cipten inip kapıyı kapatırken ona kısa bir selam veriyorum.

LINCOLN

"KRIKET SENİNLE Mİ?" Aranacaklar listemdeki bir sonraki kişi olan Hunter'a soruyorum. "Evet, neden?"

"Ailesini, olaylar yatışana kadar birkaç gün kalmalarına yetecek kadar giysiyle birlikte tatil köyüne götürmek için yardımına ihtiyacım var ve Whitney için eşyalarını toplamasını istiyorum."

Arkadaşım sessizleşti. "*Hangi* olaylar yatıştırken?"

"Ricky Rango'nun mirası, onun sadece bir Riscoff olmadığını, aynı zamanda gerçek varis olduğunu da iddia ediyor."

"Siktir," diye fısıldıyor Hunter. "Mirası mı? Bu Whitney'nin bu işle bir ilgisi olduğu anlamına mı geliyor?"

"İnsanlar bana bunu sorup duruyor ama size verecek bir cevabım yok çünkü ona basit bir soru sorduktan sonra hışımla evimi terk etti."

Hunter inledi. "Lütfen bana yine şehri terk etmeye çalıştığını söyleme. Bu kızla uğraşmayı bırakmalısın dostum. Beni burada öldürüyorsun."

Haklı, ama bunu bilerek yapmıyorum. Konu Whitney Gable olunca, her şeyi berbat etmek en iyi yaptığım şey gibi görünüyor.

Ama bu değişecek.

"Bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum, bu yüzden tüm ailesini tatil köyüne getirmeni ve Cricket'in Whitney'nin çantalarını hazırlamasını istiyorum. Onu bulmak için Jackie'nin evine gidiyorum ve tahminimce basın henüz gelmediyse yakında oraya da uğrayacaktır. Bu sabah kapımın önündeydiler ve Gables'ı ateş hattından uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Onları koruyabileceğim bir yere yerleştirmek, biz bu karmaşayı çözene kadar önerebileceğim en iyi çözüm."

"Bu düşünümü mahvedecek ve Cricket'i mutsuz mu edecek?"

"Elimden gelirse hayır."

İnliyor. "Orospu çocuğu Rango. Sormamam gerektiğini biliyorum ama
s e n c e bu mümkün mü? Baban-"

Düşünmek istemediğim bir soru, ama babamı tanıdığım için

. . . "Bu noktada her şey mümkün."

"Ve Whitney'nin tüm bunların içinde olup olmadığı hakkında
hiçbir fikrin yok mu?" Başımı sallıyorum ama Hunter
göremiyor. "Hayır."

"Ve sen yine de onun ailesini koruyacaksın." "Evet."

"Belki de sonunda aklını başına topluyorsundur." Devam etmeden önce
duraksıyor. "Cricket'la ailesi hakkında konuşacağım. Bu iş bitene kadar benimle
kalacak. Annesini The Gables'a taşınmaya nasıl ikna edeceğiz bilmiyorum."

"Ona terfisini ve zammını anlat. McKinley ne zaman hazır olursa onunla
görüşmeye hazır."

Hunter, "Pekâlâ," dedi. "Ne yapabileceğime bakacağım. Yine de söz
vermiyorum."

"Bir şey daha ..."

"Bunu gerçekten duymak istiyor muyum?" diye soruyor ses tonunun altında
yatan sağlıklı bir şüphecilik dozuyla.

"The Gables'daki düğününüz mü?" "Öyle
mi?"

"Ücret yok. Hiçbir şey için değil." "Yapamazsın-
"

"Tartışmayın. Bitti."

Hunter'la telefonu kapatır kapatmaz Jackie Gable'ın evine doğru yola çıktım.
Bu sabah batırdığım şeyi düzeltme vakti geldi.

W H I T N E Y

Kapıyı çaldım ve tüfeğin kurma sesini bekledim. Magnus hayal kırıklığına uğratmadı.

"Kim var orada? Eğer yan komşum için arazimi satın almaya çalışıyorsan, kışını kaldırıp arabasına kadar yürüyebilirsin."

"Magnus Amca? Ben Whitney."

Pencereden bakmak için kayarken döşeme tahtaları gıcırdıyor. "Şimdi de Benedict Arnold'u mu oynuyorsun?"

"Beni bıraktı. I . . . Bu sabah arabasız yakalandım."

"Utanç yürüyüşü mü? Daha iyisini bilecek kadar büyük olduğunu sanıyordum, kızım."

Uzun bir nefes veriyorum ve beraberinde gelen utancı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Lütfen içeri gelebilir miyim? Yoksa Benedict Arnold-Scarlett Mektubu kışımınla basının beni görüp senin de üzerine çullanabileceği garaj yoluna kadar yürümemi mi istiyorsun?"

Kapıyı açtı. "Ne basını? Neler oluyor şimdi?" "İçeri girebilir miyim?"

Magnus, Riscoff biti taşıdığımdan korkuyormuş gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Tabii ki öyleyim. Kendimi daha az aptal gibi hissetmek için ihtiyacım olan şeyler listeme zihinsel olarak bir düş ekliyorum.

Bahsettiğim muhabirleri arıyormuş gibi omzumun üzerinden bakıyor. "İçeri gir."

İçeri giriyorum ve kendime kahve almak için doğrudan süzgecine yöneliyorum. Magnus ilk yudumu alışıma izliyor ve rahat bir nefes alıyor. Kahve hayattır ve mucizevi bir şekilde bugünü daha az boktan bir gösteriye dönüştüreceğini umuyorum. Düşük bir ihtimal ama denemeye hazırım.

"Bana şu haber akbabalarını içeren ne tür bir durumumuz olduğunu söyleyecek misin?"

Lincoln'n telefonundan bana ittirdiği haber hakkında bildiklerimi anlatmadan önce kahvemden birkaç yudum daha alıyorum. Commodore'un uyarısını dikkate alarak, Ricky'nin mirasının vasisi olmadığım gerçeği de dahil olmak üzere temel bilgilere bağlı kalıyorum.

"Görünüşe göre birileri biraz ağzl davranmış ve Riscoff pastasından pay almak istiyor. Onları suladığımı söyleyemem." Kahve fincanını tazelemek için uzatıyor, ben de mecburen içiyorum. Yudumlarken bana baktı. "Peki, ne yapacaksın?"

"Henüz bilmiyorum."

"Zamanlama çok tesadüfi görünüyor. Kayınvaliden hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Seni kötü göstermeye çalışan biri miydi?"

Renee Rango şu anda düşünmek istediğim son kişi, çünkü tek yapmak istediğim bu boktan fırtınayı yarattığı için Commodore'un Escalade'iyle onu ezmek.

"Onunla hiçbir zaman gerçekten bağ kuramadığımızı söyleyebilirsin." Bu yapabileceğim en kibar küçümseme.

"Tek çocuğu olan bekr bir anne mi?" Başımı salladım.

"Muhtemelen onun seçtiği kimseyi sevmezdi."

Gülüyorum. "Ricky onun küçük prensiydi. Hiç yanlış yapmazdı. Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Onunla konuşmam gerek çünkü hesap vermesi gereken çok şey var."

"Sence onun sözüne güvenebilir misin? Ben güvenebilir miyim bilmiyorum."

İyi bir noktaya değindi ve bana Commodore'un güven hakkında söylediklerini hatırlattı. Yani, bunu çok kolay yaptığımı.

Magnus konuşmaya devam ediyor. "Ben o pislik Riscoff'un yerinde olsaydım, ona gün yüzü göstermeden önce kanıt getirmesini isterdim."

Renee'nin kanıt bulmasını beklemek istemiyorum. Sadece her şeyin bitmesini istiyorum.

"Bunu paradan daha fazlası için mi yapıyor diye düşünmeden edemiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Magnus soruyor.

"Belki de şehirden kaçıp ortadan kaybolursam geri adım atar."

Arkasına yaslanır ve bacaklarını bileklerinden çaprazlar. "Hayatının nasıl gideceğine başkalarının karar vermesine izin vermeye devam edecek misin? Yoksa ne istediğine sen mi karar vereceksin?"

Yaşlı adamın sorusu bana yine ürkütücü bir şekilde nefret ettiğini iddia ettiği adamı hatırlatıyor. Belki ikisi de haklıdır. Belki de o kadar uzun zamandır insanların beni itip kakmasına izin veriyorum ki nasıl duracağımı bilmiyorum.

Magnus sorusuna cevap vermemin çok uzun sürdüğünü düşünüyor. "Bana öyle geliyor ki tek yapmak istediğin sorunlarından kaçmaya devam etmek ve onların seni takip etmemesini ummak. Sana kötü haberi vereyim evlat, bu işe yaramayacak."

Kendimi savunmak için "Sorunlarımı Gable'a geri getirmek de pek işe yaramadı," diye cevap veriyorum.

"Senin sorunların Gable'da başladı. İşe yaramayan şey kaçmaktı. Hiç tek bir yerde kalıp onlarla yüzleşmeyi düşündün mü, bakalım nasıl olacak?"

Elimdeki fincanı sıkıca kavrayıp vücuduma yaklaştırıyorum, sıcaklığın bir kısmını emmeye çalışıyorum. "Kalmak durumu daha da kötüleştirmez mi? Basın gitmeyecek."

Omuz silkiyor. "Deneyene kadar bilemezsin. Görünüşe göre aynı hatayı birkaç kez yapmışsın. Neden farklı bir tane yapıp nasıl hissettirdiğini görmüyorsun?" Magnus öne doğru eğilip dirseğini tezgâha dayıyor. "Benim yaşıma geldiğinde, hayatın birkaç önemli şeyin arasına serpiştirilmiş bir sürü saçmalıklardan ibaret olduğunu fark ediyorsun. Ama benim yaşıma gelene kadar, bu saçmalıkların çoğunu önemli şeyler sanacaksın. Bu hayattan ne istediğini bulmalısın, evlat. Bu hayatı paylaşmak istediğin insanları bul ve onları kendine yakın tut. *Bu* gerçekten önemli olan birkaç şeyden biri."

Bu sabah duymayı beklemediğim bu bilgeliği içime çekiyorum ve kafamda evirip çevirerek kusur arıyorum. Hiçbir kusur bulamadım.

"Nasıl bu kadar zeki oldun?"

"Neredeyse doksan yaşındayım ve burada yalnız yaşıyorum çünkü tüm bunları zor yoldan öğrendim. Benim yaptığımı yapmayın. Önemsiz bir şeye o kadar sıkı tutunmayın ki, onu bırakıp önemli olanı yakalayamazsınız."

Benim yaptığım bu mu? Şu anda ve burada olanları kavrayamayacak kadar geçmişe mi tutunuyorum?

On yıl önce Lincoln ve benim aramda yaşananlar bugünümüzün her anını renklendiriyor. Yeni bir başlangıçtan bahsetmiştik ve birkaç dakika sonra birbirimizle önemli bir konuda iletişim kurmamız gerektiğinde her şey cehenneme döndü.

Biraz mesafe ve biraz da güçlendirici kahvenin verdiği avantajla bu sabahki durumu düşünüyorum.

İkimiz de aşırı tepki mi verdik?

Lincoln'ün sözleri kesinlikle bir suçlamaydı ... ama makalenin yazılış biçiminden başka bir sonuca nasıl varabilirdi ki? Dışarıdan bakan herhangi biri Ricky'nin mirasından benim sorumlu olduğumu düşünürdü.

Ve Lincoln'a kimseye güvenmemesi öğretilmişti.

"Ve sana son tavsiyem, eğer hayatın sana yiyecek boktan başka bir şey vermeyeceğini düşünüyorsan, tabağında göreceğin tek şey bu olacak. Farkına varmak için iyiyi aramalısın evlat, yoksa onu tamamen kaçırırsın." Magnus pencereden dışarıyı ve gökyüzünü işaret ediyor. "O mavi gökyüzünü görebilirim ya da orada asılı duran tek buluta odaklanabilirim. Benim yaşıma geldiğinizde, birkaç damla yağmurun tüm gününüzü mahvetmesine izin verecek vaktiniz yok. Bu son gününüz olabilir."

Haklıydı. Ailemin evinde herkes hep kötüyü arardı. Muhtemelen o kadar çok iyiyi kaçırdık ki. Bu alışkanlığımı hiçbir zaman tam anlamıyla kıramadım.

Magnus bardağını tezgâha vurdu. "Misafirimiz var." Tüfeği kapıldığı gibi, onun yaşındaki birinin hareket edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde ön kapıya yöneliyor.

"Sen ne-"

Kapıyı açıp havaya birkaç el ateş ettiğinde çığlık atıyorum ve kahvemi yere döküyorum. Kulaklarım çınlarken ona aklını kaçırmış gibi bakıyorum.

"Neyin var senin Magnus?"

Tüfeği bana doğru uzatıyor, namlusu yukarı dönük. "Garaj yolundan gelen adama birkaç el ateş etmek ister misin? Bahse girerim bunu henüz denemedin."

Pencereden dışarı baktım. Lincoln'ün iki eli başının üzerinde çakıllı yolda yürüdüğü kesin.

W H I T N E Y

Geçmiş

Ben hiçbir şeyin gerçek gelmediği sislerimin içine çekilirken BÜTÜN DÜNYA yanımdan geçip gitti. Bazı günler kendimi bedenimin dışına çıkmış ve başkaları oynarken hayatı bir oyun olarak izliyormuş gibi hissediyordum.

Annemle babam nasıl ölmüş olabilir?

Gerçek gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak etmeye başlamıştım. Bir parçam öyle olmamasını umuyordu.

Bu başa çıkabileceğimden daha fazla olabilirdi.

Asa'nın telefonda bankayla konuştuğunu duydum. Babam evi satın aldıklarından beri ipoteği ödememişti ve hacze gidiyorlardı. Bunu durdurmanın tek yolu kredinin tamamını ödemektir. Ödemelere yetişmemize izin verme konusunda bizi dinlemediler bile.

Telefonu kapatır kapatmaz Asa'nın sinirleri bozuldu. "Çünkü Komodor Riscoff yönetim kurulunda. Bizi hiç rahat bırakmayacaklar." Bunu Jackie Teyze'ye söyledi ama tüm mahallenin onu duyduğundan emindim.

Yani şimdi evsiz kalacağım.

Ailemizin ne hayat sigortası ne de tek kuruş birikimi vardı. Annem ve babamın mezarlıktaki yerlerine gömülmeleri gerekiyordu ama Asa'nın askerlik maaşından sadece yakılma masrafını karşılayacak kadar birikmiş parası vardı. Jackie Teyze tabut almak için ikinci bir ipotek yaptırmayı teklif etti ama Asa buna izin vermedi.

Gerekçesi neydi? "Artık neyi umursuyorlar ki? Onlar öldü. Onun yerine küllerini gömebiliriz. Çürüyebilecekleri bir kutu almak için seni borçlandırmanın bir anlamı yok."

Kaba sözleri beni ağlatmış olsa da haklı olduğu bir nokta vardı. Seçme şansımızın para yüzünden elimizden alındığını bilmek hâlâ canımı yakıyordu. Ama şu anda her şey paraya bağlıydı. Çoğunlukla da hiç paramız olmadığı gerçeğine.

Asa ve Jackie'nin her şeyi halletmesine izin verdiğim için korkağın tekiydim ama bu durumda gerçekten ne gibi bir yardımda bulunabilirdim ki? *Hiçbir şey.*

Onun yerine, yatağına kıvrıldığım yerden Cricket'ın yatak odasının açık yeşil duvarına baktım. Yastığını göğsüme bastırdım ve kendi hayatım dışında başka birinin hayatını yaşayabilmeyi diledim.

Neredeyse uyumayı başarmıştım ki evin ön kapısı çarptı ve Asa bağırdı.

"Mülkümüzden defol git, orospu çocuğu! Burada istenmiyorsun."

Tüm vücudum titremeye başlarken çenem yukarı kalktı. Sadece varlığıyla bile Asa'yı bu kadar kızdırabilecek tek bir kişi vardı.

Cricket'ın yatağında yuvarlandım ve günlerdir en hızlı hareket ettiğim andı. Koşup pencereden dışarı baktım ve Lincoln'ün garaj yolunda durduğunu gördüm.

Asa ona doğru yaklaştı, elindeki tüfeği Lincoln'ün kamyonetini işaret etmek için kullandı ve sesi tek camlı pencereden süzülebilecek kadar yüksekti Cam.

"Kamyonuna bin ve buradan defol git, Riscoff." "Onunla konuşmam gerek."

"Silahı olan benim. Yani, *hayır*, kız kardeşimle görüşmüyorsun." "I-"

"Rango ona söylediğin tüm saçmalıkları bana zaten anlattı. Whitney'le ne yaşadığını sanıyorsun? O da bizimkiler ve baban kadar ölü."

Asa'nın bu kadar acımasız olmasından nefret ederek yüzümü buruşturdum. Tanrım, eğer Lincoln beni kovduktan sonra kulübenin çakıl taşlı yolunda yalınayak koştuğumu bilseydi, Lincoln'ü durduğu yerde vurup öldürürdü.

Yaşanan trajedi, o geceki kavgamızı *büyük plan içinde hiç önemli değil* seviyesine indirmiş olabilirdi, ama Lincoln'ün dilinin sivri tarafının acısını asla unutamayacağımdan emin değildim.

Kendimi bir çöp gibi hissetmeme neden olmuştu ve bir daha asla böyle hissetmek istemiyordum.

Lincoln'ün söyleyeceklerini duymak için evden ayrılıp Asa'yla savaşmak gibi bir düşünce aklımdan geçtiyse bile, bu düşünce beni durdurdu.

"Beni onu görmekten alıkoyamazsın. Sonsuza kadar değil," dedi Lincoln ve Asa sert bir kahkaha attı.

"Belki sonsuza kadar değil ama artık bir önemi kalmayacak kadar uzun bir süre."

Kardeşimin bununla ne demek istediğini bilmiyordum, çünkü izni çok uzun sürmeyecekti.

Lincoln, Asa silahını kaldırıp kafasına nişan alana kadar yerinde durdu.

Aman Tanrım. Hayır. Kalbim sıkışmıştı ve pencerenin mandalını tuttum, pencereyi açıp mahalleye bağırmaya hazırlandım.

Onu da kaybetmeye dayanamam. Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordum ama Lincoln kamyonetine doğru birkaç adım attı.

"Aynen öyle Riscoff, sen yürümeye devam et. Ve unutma, seni öldürmek için silaha ihtiyaç duymayan yüzlerce yol biliyorum. Kız kardeşimle bir daha konuşmaya kalkarsan, yapacağım şey tam olarak bu olur."

"Deneyebilirsin," dedi Lincoln. "Ailem seni gömer."

Asa tekrar ona doğru adım attı. "Buraya gel, önce ben seni gömerim."

Lincoln kamyonetine bindi ve uzaklaştı. Yere çöktüm, ağladığımı hatırlamadığım gözyaşları yüzümden aşağı süzülüyordu.

LINCOLN

Günümüz

"BUGÜN ÖLMEK MI İSTİYORSUN, EVLAT?" Magnus Gable elinde pompalı tüfekle evinin kapısından sesleniyor.

Gable'lar ve silahlı insanlarla tanışmak da neyin nesi? Whitney'le konuşmak için daha önce bir tanesine göğüs germiştim ve bunu tekrar tekrar yapacağım.

"Hayır, efendim. Whitney'le konuşmaya geldim. Teyzesinin evine gidiyordum ki Amiral onu burada bulabileceğimi söyledi."

"Seninle konuşmak istediğini sanmıyorum, evlat. Yine de seni vurabilir."

"Bu riski göze alıyorum ama ondan önce bu sabah için özür dilemem gerekiyor. Gerçekten yüz yüze özür dilemek istiyorum."

Commodore bana Ricky Rango ve annesi hakkında Whitney'den öğrendiği her şeyi anlattı ama Riscoff servetinden bir parça koparmak için geri dönmeyeceğini anlamak için ayrıntıları duymama gerek yoktu. Daha önce de sahip olabilirdi, ama benimle ya da onunla hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti.

Aslında, Whitney benimle birlikte olmak isteyen tanıdığım tek kadındı. soyadıma ve paramıza *rağmen*. Ama sonunda onu da batırdım.

Commodore'u aradığımda, onu rahat bırakmam için beni uyardı. Yaşlı adamın ne dediği ya da tehdit ettiği umurumda değil. Artık bu durumu manipüle etmesine izin vermeyeceğim. Bu sabah bozduğum şeyi düzelteceğim ve hak etmesem bile Whitney'nin bana gerçek bir yeni başlangıç vermesi için dua edeceğim.

Dün gece aklımdan çıkmıyor ve bu sabah her şeyi mahvetmeden önce gözlerindeki yumuşaklık da öyle.

"Bunu biraz daha yüksek sesle söylemek isteyebilirsin, evlat. Seni duyabildiğinden emin değilim." Başka zaman olsa bu utanç verici olabilirdi ama gururumu bir kenara bıraktım.

"Whitney, özür dilerim."

"Ne için?" diye bağıyor. "Pislik gibi davrandığım için mi?"

Kendimi daha kolay bir hedef haline getiriyor olsam da birkaç adım daha atıyorum. "Hemen sonuca varmadan önce söyleyeceklerini duymayı beklemediğim için."

"Yani bana hiç güvenmediğin için mi?"

Gökyüzüne bakıyorum. Doğrudan öldürmek için gitmeliydi.

Haklıydı. Güven sorunlarım var, özellikle de kadınlar söz konusu olduğunda. Babam ve Amiral çocukluğumdan beri bana bunları aşılادılar. Soyadım yüzünden her kadının benden bir şeyler isteyeceğini açıkça belirttiler.

Ama Whitney asla öyle biri olmadı.

"Evet. Sana güvenmeliydim."

"Şimdi sana neden inanayım?"

"Bu güzel bir soru kızım. Hoşuma gitti," diyor Magnus, Whitney'i görüş alanımdan çıkarırken fıstık galerisi gibi davrandığı kapı aralığından.

Keşke bunu seyircisiz yapıyor olsaydım ama benim yaptığım gibi çuvalladığınızda böyle bir lüksünüz olmadığı açık. "Çünkü başkası için kendimi bu şekilde ortaya koymazdım."

"Bunun yeterince iyi bir açıklama olduğunu sanmıyorum," diyor yaşlı adam.

"Lütfen, Mavi. Henüz bana inanmak zorunda değilsin ama bunu kanıtlayacağım.

sana. Seni ve aileni bu karmaşadan korumak istiyorum. Hepiniz için The Gables'da odalarım var. Basın orada size ulaşamayacak. Güvende olacaksınız ve mahremiyetinizi geri kazanacaksınız."

Magnus kenara çekilmeden önce bir *mırıltı* duyuyorum ve Whitney'nin karanlık kafası kapı aralığından dışarı bakıyor.

"Tüm ailem mi?"

"Ben gitmiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyor Magnus, tüfeğiyle gökyüzünü işaret ederek.

"Gelmeye ikna edebileceğin herkes. Hunter ve Cricket halan ve kuzenin üzerinde çalışmaya başladılar bile."

Whitney'nin ifadesi şüpheliydi ve bu adil. Bana doğru uçan kurşunlar olmadığı sürece şüpheliyle çalışabilirim.

Magnus'a bakıyor. "Bize birkaç dakika verebilir misin?"

Bana kurnazca bakıyor. "Şaibeli bir şey yapmaya kalkarsan kışına saçma sıkarım evlat."

"Anlıyorum, efendim."

Magnus geri çekiliyor ve Whitney benimle garaj yolunda buluşmak üzere evden çıkıyor. Hâlâ yalınayak olduğunu görmek beni öldürüyor.

"Ayakkabıların arabada. Çok özür dilerim, Blue." "Ayakkabıları boş ver, Lincoln. Bunda ne var?"

"Ne yakalaması?"

"Riscoff'lar hiçbir şeyi bir amaç ya da neden olmadan yapmazlar. Peki, bu sefer ne var?" Bu sabah bana güvenen kadının yerini daha temkinli ve alaycı bir kadın aldı.

"Bunu hak ediyorum. Seni basından uzak tutmak dışında bir amacım yok, zaten bu yüzden Los Angeles'tan ayrıldın, değil mi?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Seninle yatmayacağım."

Başımı geri çekiyorum. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Yüzü ifadesiz kalıyor. "Seni hiç düşünmemek için çalışıyorum. İnsanların beni incitmesine çok izin verdim, sen de dahil. Yıllarca, hak ettiğim tek şeyin bu olduğunu düşündüm. Ama ne oldu biliyor musun? Yanılmışım. Çok daha iyisini hak ediyorum ve bir daha asla daha azına razı olmayacağım. Bu sabaha ve beni düşman olarak görmekte ne kadar hızlı davrandığına bakılırsa, sana beni incitecek kadar yaklaşman için neden bir şans daha vereyim ki?"

Buckshot, Whitney'nin hızlı ve etkili bir şekilde gerçeği söylemesinden daha az acı verici olurdu.

O her konuda haklı.

On yıl yaşlanmış olabilirim ama bu sabahki ani tepkim hiçbir şey öğrenmediğimi gösteriyor. Ona zarar verenler listesindeki başka bir adam olmak istemiyorum. Onu dünyadan koruyacak adam olmak istiyorum.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, Blue. Başka bir şansı hak etmiyorum. Bu sefer bir tane bile istemeyeceğim. Şu anda tek istediğim, ben bunu çözmeye çalışırken sana gidebileceğin güvenli bir yer vermek."

Beni izliyor, kasvetli ifadesi şaşkınlıkla kırışıyor. "O zaman neden zahmet ediyorsun?"

"Çünkü sana ve kendime kanıtlamam gereken bir şey var," diyorum ve bundan daha fazlasını kastetmemiştim.

W H I T N E Y

Lincoln'ün oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama omuzlarımı dikleştiriyorum ve bakışlarını tam olarak karşılıyorum. Kendimi savunacak cesareti bulmayalı uzun zaman olmuştu ve bu konuşmayı yapmak, ona beni ne kadar incittiğini söylemek, bana sahip olabileceğimi bilmediğim bir güven verdi.

Onun kanıtlayacak bir şeyleri olabilir ama benim de var.

Dünyanın geri kalanının geleceğini belirlemesine izin veren bir kız olmaktan bıktım.

Benim için neyin önemli olduğunu bulmanın ve ona sahip çıkmanın zamanı geldi.

Lincoln'ün teklifi muhtemelen Ricky'nin annesinin yol açtığı medya fırtınasından kaçınmak için mümkün olan en iyi çözüm, ama fikrini değiştirmeyeceğine güvenmiyorum.

"Sözünü tutacağını ve bunun suçlusunun ben olduğuma karar verdiğin anda hepimizi kapı dışarı etmeyeceğini nereden bileceğim?" Burada olduğumu nasıl öğrenmiş olabileceğini düşünerek duraksıyorum. "Yoksa Komodor sana her şeyi zaten anlattı mı?"

Lincoln'ün bakışları daralıyor. "Kapımdan çıktığın anda büyük bir hata yaptığımı anladım. Düzeltmeye çalışıyorum. Lütfen, seni bildiğim en iyi şekilde korumama izin ver."

Los Angeles'ta paparazzilerle uğraşmak son on yıldır hayatımın en kötü yanıydı. Peki ya Ricky'nin ölümünden sonra vahşileştiklerinde? Kabustan fırlamış gibiydiler.

Lincoln'e körü körüne güvenmeyecek olsam da, şu anda yapabileceğim en akıllıca şey onun sunduğu korumayı kabul etmek ve onu uzakta tutmak. Jackie ve Cricket'ı ya da Karma ve çocuklarını medyayla yaşadığım saldırganlığa maruz bırakmak istemiyorum ve bundan kaçınmanın tek yolu bu olabilir.

Çenemi kaldırıyorum. "Tamam, ama bunu sadece ailem için yapıyorum."

Başını sallıyor. "Anlıyorum. Yardım etmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Eğer bana iki saat önce Lincoln Riscoff'la birlikte uzun bir süre kalmak üzere The Gables'ın ön kapısından geçeceğimi söyleseydiniz, içtiğiniz kokainin nereden geldiğini sorardım. Ama işte buradayım ve Jackie, Karma ve ikizler de kısa süre içinde burada olacaklar.

Buraya son iki gelişimde işler pek iyi gitmedi. Belki de üçüncü seferde uğur vardır sözünde bir doğruluk payı vardır? Yine de sağlıklı bir şüphecilik dozunu yakınımnda tutuyorum.

Lincoln Range Rover'ını otelin devasa kapalı girişinin altına çektiğinde bir belboy koşarak geliyor.

"Bay Riscoff, hoş geldiniz. Sizi bekliyorduk efendim. Konuklarınız için sütlerimizi hazırladık." Lincoln'e beyaz ve altın rengi bir zarf uzatır. "İşte anahtarlarınız."

"Teşekkür ederim. Geldiklerinde Jackie Gable ve kızına sütlerini göstermesi için müdürü görevlendirin."

"Peki efendim. Zaten bilgilendirildim. Mükemmel bir konaklama geçirmeleri ve tüm ihtiyaçlarının karşılanması için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Lincoln ona teşekkür ediyor ve sonra arabadan inmeme yardım ediyor.

Bir yanım Lincoln'ün ailemin korunmasını sağlamak için gösterdiği çabaya minnettar ama otelin lobisinde yürürken herkesin bizi izlediği hissinden kurtulamıyorum.

Kötüyü aramayı bırak, Whitney. Bir günlüğüne pozitif olalım.

Bunu yapabilirim. On yıl önce burada kendini tamamen yabancı hisseden kız değilim. Beyaz Saray'da yemek yedim. İngiltere kraliçesiyle tanıştım. Özel jetlerle uçtum. Kendimi hiçbir zaman Ricky Rango'nun yanına ait hissetmemiş olabilirim ama nasıl numara yapacağımı öğrendiğim kesin. Ve şimdi yapacağım şey de tam olarak bu.

"Görünüşe göre burayla epey uğraşmışsın." Dekorü tararken ses tonuma mizah katıyorum, çünkü yaldızlı iç mekanın değişmediği açık, ancak yaşlanmış gibi de görünmüyor.

Asansöre adım attığımızda Lincoln'ün dudakları gülümseyerek titriyor. "Riscoff'ların nasıl olduğunu bilirsin. Değişimle iyi başa çıkamayız."

Ona yan yan bakıyorum, bir tür iğneleyici yorum yapmak niyetindeyim, ama bunun yerine okuyucuda bir kart salladığını ve işaretlenmemiş bir düğmeye bastığını görüyorum.

"Beni zindana götüreceğin için endişelenmeme gerek var mı?" Bir kaşını kaldırıyor. "Gerçekten mi?"

Asansör yükselmeye başlıyor ve ben omuz silkiyorum. "Aşağıya inmiyoruz, sanırım bu sorunun cevabı."

"Bu kulenin en üst katına çıkacağız. VIP'ler için ayrılmıştır... ünlüler, yabancı devlet adamları, politikacılar."

"Buna ihtiyacımız yok." Göğsümde endişe sarmalları. "Özel muamele istemiyoruz."

Lincoln cevap vermeden önce birkaç dakika yüzümü inceliyor. "Bunu hak ediyorsunuz ve alıyorsunuz da. Bu konuda tartışmayacağım."

Bu konuda tartışmak istememesi umurumda bile değil. İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama o devam ediyor.

"Herhangi bir çalışan ya da misafir diğer katlara girebilir ama buraya giremez. Erişim çok sınırlı çünkü en üst düzeyde mahremiyete ihtiyaç duyan insanları ağırlıyoruz ve McKinley güvenlik konusunda kesinlikle katı. Basının size ulaşamayacağından emin olduğum tek yer burası, bu da burayı sizin için en iyi yer yapıyor."

Jackie'nin de benim gibi çılgılık atan muhabirlerle yüzleştiğini düşündüm. Tanrım, eğer mikrofonlarını Karma'nın yüzüne tutarlarsa ...

Eğer fırsat verilirse kuzenimin ne söyleyeceği düşüncesi karar verici faktör oluyor.

"Tamam, ama sadece ailemin benim yaşadığım şeylerle uğraşmasını istemediğim için."

Lincoln'ün ağzı, kabul etmem için başka bir neden söylemek üzere açılmışken kapanıyor.

Benim yüzümde hissetmek yerine onun yüzünde şaşkınlık görmek hoşuma gidiyor. Belki de onu dengesiz tutmak yeni hedefim olmalı, çünkü eşit bir oyun alanı için elimdeki en iyi şans bu.

Ona bir şans daha vermeyeceksem neden eşit bir oyun alanı isteyeyim ki?

"Tüm bunlarla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Lincoln'ün sesi samimi geliyor ve ela gözlerinde koruyuculuğa benzeyen bir şey canlanıyor. "Eğer elimden gelirse, bir daha asla buna gerek kalmamasını sağlayacağım."

Ona inanmak istiyorum ama kendime artık Lincoln'ün sözüne inanmadığımı hatırlatıyorum. *Onun güvendiği kadar az güveneceğim.* Magnus yeni bir şey dene dediğinde kastettiği bu olmayabilir ama şu anda elimdeki tek strateji bu.

Verdiğim karar yükselen endişe dalgalarını bastırıyor ve yüzüme kıbar bir gülümseme yapııştırıyorum. "Sanırım göreceğiz."

Kapıların açılması için tam zamanında omuzlarımı geri çekiyorum ve ağzımı açmamak için kendimi zor tutuyorum.

The Gables'ın lobisinin, restoranının ve spa'sının zengin olduğunu düşünüyorsam, henüz hiçbir şey görmemişim. Bu kat, şimdiye kadar ayak bastığım en güzel otelleri bile utandırıyor. Havanın taze ve keskin kokusu bile eski hayatımda alışık olduğumdan çok daha ayrıcalıklı.

Kendi yansımamı görebileceğim kadar yüksek bir parlaklıkta cilalanmış, altın ve gümüşle kaplı beyaz mermer zeminlere adım atıyorum.

"Salon alanı sağ tarafta. Günün yirmi dört saati hizmet veren bir barmen ile tamamen dolu bir bar var."

Beyaz deri oturma düzenleri ve mermer masalarla dolu devasa alanın kenarından kıvrılan pırıl pırıl beyaz, altın ve gümüş mermer levhaya el sallıyor. Ancak barın ötesindeki pencereler neredeyse mekânı gölgede bırakıyor, çünkü buradan manzara kesinlikle inanılmaz.

Pencere duvarına doğru ilerliyorum. Yaklaştığımızda bir bölüm kayarak ayrılıyor ve bir havuzun parıldayan mavi sularını ve beyaz yastıklı şezlongları ortaya çıkarıyor. Muhteşem güneşli güne rağmen dışarıda tek bir kişi bile yok.

"Kimse burayı kullanmıyor mu?"

Lincoln duraksıyor. "Nadiren. Şu anda katta sadece iki misafirimiz var."

Bakışlarım karmaşık pervazlar boyunca ilerliyor, detayları inceliyor. "Bunun bir gecelik fiyatını bilmek bile istemiyorum, değil mi?"

"Fark eder mi?"

Lincoln için önemli olmayabilir, ama şimdiden içimde beliren borçlu hissinden hoşlanmıyorum. *Hayır. Bu konuda kendimi suçlu hissetmeyeceğim.*

Ses tonumu soğuk tutmaya çalışarak, "Sanırım hayır," diyorum.

"Size odanızı göstereyim. Tabii önce bir içki içmek istemiyorsan?" Başını barmene doğru eğiyor.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, Lincoln bu kadar uzlaşmacı davranırken karar verme yetilerimi bulandıracak bir alkol.

"Oda lütfen."

Elini koridora doğru salladığında gülümsemesini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Beni bu taraftan takip ederseniz, size süitinizi göstereceğim Bayan Gable."

Belki oda da güvenli bir seçim değildir.

Hayır, Whitney. Dur. Sözümden hemen dönen sen olmayacaksın.

Onu koridorun sağ tarafındaki son kapıya kadar takip ediyorum. Lincoln belboyun verdiği zarfı takım elbisesinin cebinden çıkarıp kart okuyucunun önünde salladıktan sonra kapıyı açıyor.

Tabii ki zengin bir şeyler bekliyordum ve süitin oturma odası da beni hayal kırıklığına uğratmadı. Tamamen beyaz ve altın rengi ve kesinlikle muhteşem. Bakışlarım bir duvar boyunca uzanan altın şömineli devasa şömineye ve onun yanındaki rahat şezlonga takılıyor. Kendimi şimdiden orada bir günlükle kıvrılmış olarak hayal edebiliyorum.

"Bu senin için uygun mu?" Lincoln soruyor.

Arkamı dönüyorum, hemen şaka yapıyor olabileceğini düşünüyorum ama yüz ifadesi tamamen ciddi. *Bunun iyi olup olmadığını gerçekten önemsiyor.*

"Mükemmel," diye dürüstçe cevap veriyorum. Tam başka bir şey söyleyecekken koridorda yankılanan heyecanlı küçük kız çığlıklarını duyuyorum.

Aile gelmişti.

"Aman Tanrım, anne! Gördünüz mü?"

Lincoln ve ben odadan çıktığımızda Jackie'nin kuzenimin çocuklarını koridorun sonundaki başka bir odaya götüren bir adamın arkasına taktığını görüyoruz. Karma onların peşinden gidiyor, dikkati çocuklarında değil telefonundaydı.

"Kızlar, lütfen. Sessiz olun. Başka insanlar da var." Tabii ki onları susturan Jackie Teyzem, çünkü Karma rahatsız olamaz.

Onlara doğru acele ediyorum. "Çok özür dilerim, Jackie. Bilmiyordum-"

Karma telefonundan başını kaldırıyor, kaltak suratı yerinde duruyor. "Neyi bilmiyordun? Gazetecilerin annemin ön bahçesinde kamp kurup çocuklarımı konuşturmaya çalışacaklarını mı?" Ses tonu keskindi. "Güzel, Whit. Gerçekten güzel."

"Karma, şimdi olmaz," diyor Jackie.

Kuzenim başını sağa çevirip teyzeme ters ters bakıyor. "Peki ne zaman anne? Çünkü onun yüzünden çocuklarımı okuldan almak zorunda kaldım."

"Bu Whitney'in hatası değil. Korkarım ki eğer bir yerde suçlanacak bir şey varsa, o da ailemdir."

Lincoln arkamdan yaklaşırken vücudundan ısı yayılıyor. Beynimin *onun beni savunduğunu* anlaması birkaç dakika alıyor.

Ama Karma o kadar kolay yatıştırılamaz. "Bugün ailenizi suçlayabileceğimiz pek çok şey var."

"Karma!" Teyzem adını söylüyor ama Karma'nın yüzü hâlâ öfkeyle karışık.

"Whitney ailesinin ölmesini umursamıyorsa, biz neden umursayalım ki?"

Keder beni kesiyor, ki bu kesinlikle onun amacı. *O sadece bunu getirmek zorundaydı*

Yu

kar Ben cevap veremeden başka bir ses kavgaya katılıyor.

ı. "Sanırım bugün hepimizin üzgün olmak için sebepleri var. Ailemiz için üzgünüm.

Tarihler trajediyle bağlantılıdır." McKinley Riscoff'un yumuşak tonu güçle doludur ve Karma'ya yönelik en ufak bir azarlama iması taşır.

"Biraz kestirmem lazım. Yoruldum." Karma kızlarının her birinin elinden tutuyor ve süitin içinde kayboluyor.

Hepimiz bir süre garip bir sessizlik içinde durduktan sonra Lincoln yanıma gelip benden teyzeme bakarken eli elime değiyor.

"Sanırım hepimiz ailelerimizle ilgili pek çok şeyin farklı olmasını dilediğimiz konusunda hemfikiriz. Ve en son olarak, annemizin davranışı için özür dilememiz gerekiyor. Haddini aştı." McKinley'e bakıyor.

"Elimde ondan size yazılı bir özür var Bayan Gable." McKinley ceketinin cebinden küçük bir zarf çıkarır.

Jackie Teyze'nin kaşları havaya kalkıyor ve eminim benim yüzüm de onunkini yansıtıyor. "Onu silah zoruyla mı tuttun?"

McKinley'nin kahkahası havadaki gerilimi kesiyor. Yemin ederim, Lincoln'un yanımda birkaç derece gevşediğini hissedebiliyorum.

Hayır. Onun tepkilerini bu kadar yakından takip etmemeliyim. Artık onu umursamıyorum. Kendime gerçekleri hatırlatmama rağmen, beynim ve bedenim iletişim kurmayı bırakmış gibi görünüyor.

Jackie notu açıyor ve içindekileri gözden geçiriyor. "Bunlar okumayı hiç beklemediğim kelimeler."

"Umarım geri dönme teklifimi kabul edersiniz. Geri dönüp burada çalışmanı gerçekten çok isteriz."

Jackie sertleşir ve bir an sessiz kalır. "Hayır demek isterdim. Her şeyden çok." Duraksıyor ve yutkunuyor. "Ama bu benim gururumla ilgili ve eminim bu notu yazmak annene daha da pahalıya mal olmuştur."

"Öyle de denebilir," diye yanıtlıyor McKinley.

"O zaman sanırım daha büyük bir insan olup teklifinizi kabul edebilirim. Sizinle hiçbir zaman sorun yaşamadım Bayan Riscoff ve burada çalışmaktan gerçekten keyif aldım."

"O halde müdür yardımcısı olarak aramıza katılmanızdan memnuniyet duyarız."

Jackie'nin yüz ifadesinden heyecanlı olduğu anlaşılıyor. "Eğer anneniz bu yüzden bir kalp krizi daha geçirmeyecekse, bunu çok isterim."

"Harika." McKinley Riscoff'un gülümsemesi samimiydi. "Bugün daha sonra ofisime gelmek isterseniz, ayrıntıları gözden geçirebiliriz ve yeni amirinizle tanışabilirsiniz."

Jackie başını sallayarak, "Teşekkür ederim Bayan Riscoff," dedi. "Bu fırsat için minnettarım."

"Bunu hak ettin."

"Ben de gitmeliyim." Lincoln kız kardeşine doğru adım atıyor ve bedenimin aramızdaki yeni mesafeyi hemen fark etmesine lanet ediyorum. "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen telefonunuzdaki majordomo arama düğmesine basmaktan çekinmeyin. Her süite bir görevli atanmıştır ve emin ellerde olacaksınız."

McKinley, "Oda servisi, spa, havuz, fitness merkezi veya sunduğumuz diğer her şeyi kullanmak için aramaktan çekinmeyin," diye ekliyor. "Gerçekten rahat ettiğinizden emin olmak istiyoruz."

Lincoln'ün bakışlarıyla karşılaşıyorum ve mümkün olan en basit yanıtı seçiyorum. "Teşekkür ederim."

W H I T N E Y

Jackie Teyze'yi Karma ve kızlarla paylaştığı süite kadar takip ediyorum. Etrafa hızlıca bir göz attığımda üç yatak odası olduğunu ve zeminin dörtte birini kapladığını görüyorum.

"Bu gerçekten senin için sorun olmayacak mı?" Ona soruyorum.

Jackie dönüp bana bakıyor. "Sen ciddi misin, Whit? Nerede olduğumuza dair bir fikrin var mı? Bu kattaki odalar tüm ülkedeki en pahalı odalardan bazıları. Biraz gururumu ayaklar altına almam gerekebilir ama seçenekler bu ya da ön bahçemde gazetecilerden kaçmak olduğunda, bir süreliğine lüks içinde yaşamaya hayır diyecek değilim."

"Bunun için çok üzgünüm-"

Bir elini kaldırdı. "Yapmadığın şeyler için özür dilemeye başlama."

Teyzemin neler olup bittiğini sorgulamaması bile bana hayatım boyunca hiç kimsenin olmadığı kadar yanımda olduğunu hatırlatıyor.

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başlamadan önce konuyu değiştiriyorum. "Peki ya iş? Bunun da senin için sorun olmadığına emin misin?"

"Daha fazla para, daha iyi çalışma saatleri ve daha fazla yetki mi? Sanırım bununla gayet iyi başa çıkabilirim."

Karma'nın arkasında olması gereken kapalı kapıya bakıyorum. "Peki ya Karma?"

Jackie'nin dudakları düz bir çizgi halinde birbirine yapışıyor. "Bu sefer onunla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama bunu çözeceğim. Yemin ederim, o kız nasıl mutlu olunacağını bilmiyor. Onunla nerede yanlış yaptım bilmiyorum ama torunlarımla daha iyisini yapmaya çalıştığımдан eminim."

Kapalı kapı uçararak açıldı ve ben neden şaşırdığımı bile bilmiyorum.
Karma boktan zamanlamaların kraliçesidir.

"Eğer benim hakkımda konuşacaksan, en azından seni duyamayacağımdan emin ol."

"Kapıyı mı dinliyordun?" Ona sordum. "Çünkü uyuduğunu sanıyordum."

"Yatak çok rahatsız."

Tavana bakıyorum, ilahi bir sabra ihtiyacım var ama bulamıyorum. "Cidden Karma, bir saniye olsun her konuda bu kadar olumsuz olmayı bırakır mısın?"

Bakışları daha da yoğunlaşıyor. "Neden yapayım ki? Tüm hayatımızın senin etrafında döndüğü ve her zaman da döndüğü gerçeği hakkında daha iyi hissetmeni sağlamak için mi? Lincoln Riscoff için bacaklarını açtığın için sonunda bir şey elde ettiğine sevinmem mi gerekiyor?"

"Karma!" Jackie Teyze adını bağırarak söylüyor.

Kuzenime uzun uzun baktım. Blucinli gömleği kırıkmış ve gözlerinde koyu halkalar oluşmuş.

"Sana yaptıklarım için özür dilerim. Hayatını böldüğüm için özür dilerim. Benim yüzümden hayatında gördüğün en güzel yerde kalmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Hiçbir şey için üzgün değilsin Whitney. Ama bir gün olacaksın." Kapıyı yüzümüze kapattı ve içeride kayboldu.

"Benden bu kadar nefret etmesi için ne yaptım bilmiyorum." Uzun bir iç çekiyorum.

Jackie'nin yüz ifadesi kederli bir hal alıyor. "Bence sen onun istediği hayatı elde ettin - bu kasabanın dışında, sana aşk şarkıları yazan bir adamla. Acı çekiyor çünkü hak ettiğini alamadığını düşünüyor."

"Her şeyi tersinden anlamış olması çok kötü," diyorum başımı sallayarak.

Karma ve Jackie'nin tüm o aşk şarkılarını benim yazdığımdan, birinin benim için gerçekten böyle hissetmesini dilediğimden haberleri yok. Ama bilmelerine gerek yok.

W H I T N E Y

Geçmiş

"Bebegim, lütfen. Yardımı olacağını biliyorum. Yemin ederim. Her şeyi içine atıyorsun ve bu hiç sağlıklı değil. Benimle konuşmuyorsun bile."

Ricky'yle konuşmamamın pek çok nedeni vardı ve bunlardan en büyüğü kendi kederimde boğuluyor olmam olsa da, ona hâlâ çok kızgındım.

Ama eğer beni aldatmasaydı, Lincoln'le tanışmayacaktım.

Bu düşünce yüzünden hemen kendimi tokatlamak istedim.

Dur, Whitney. Bunun bir önemi yok. Bitti artık. Başından beri hiç olmamalıydı.

"Hadi, Whit." Ricky elime bir kalem tutuşturdu ve spiralli bir defteri bana doğru itti. "Eskiden arabayla dolaşırken yaptığın gibi kelimeleri yazmaya başla. Şimdi mantıklı olması gerekmiyor. Sonra düzeltirsin."

Parmaklarımı kalemin etrafına doladığında, kalemi o kadar sıkı sıktım ki ahşabın kırılacağını sandım ama kırılmadı.

Çünkü o bir kalem değildi. Kalem di.

İşte bu kadar kendimde değildim. Bulanıklığım yüzünden hiçbir şeyi net göremiyordum.

"Bebegim, senin için endişeleniyorum. İçindekileri dökmene izin vermelisin. Müzik bunu yapmanın en iyi yolu. Seni kaybettiğimi düşündüğümde ben de öyle yapmıştım."

Seni kaybettiğimi düşündüğümde mi?

Sanki geçmiş zamanmış gibi. Sanki beni çoktan geri kazanmış gibi.

Öyle mi? Bu kararda kimse bana danışmamış mıydı, yoksa ben bunun da mı farkına varamamıştım?

Lincoln geri dönmedi.

Önemli olmayan bir şey daha. *Çünkü Riscoff'lar ve Gables'lar asla birlikte olamazlar.*

Tek istediğim tüm bunları düşünmekten vazgeçmekti. Bulanıklığımın içinde kalmak istiyordum ama gerçek dünyayla tekrar başa çıkmaya hazır olmadan önce bu bulanıklık kayboluyordu.

Parmaklarım kalemi kavradı ve çizgili kâğıda baktım.

İçimdekileri dökebilirim belki biraz unutkanlık bulabilirdim. Belki o zaman bana musallat olan bu duygular kafamda değil de kâğıt üzerinde bir şarkıda yaşırdı. O zaman *hiçbir şey* hissetmemeye geri dönebilirdim.

Elim sanki kendiliğinden hareket etmeye başladı.

Pişmanlık. Acı. Parçalanmış ruh.

RICKY kelimeleri yanımdan yüksek sesle okudu. "Aferin kızıma. Çıkar içini. Bu seni iyileştirecek."

Elim hareket etmeye devam etti ve düşmeye başlayan gözyaşlarımın arasından yazdım.

Bana bunu yaptığın için senden nefret ediyorum. Senden artık nefret edemediğim için daha da çok nefret ediyorum.

"BU ALTIN GİBİ, BEBEK," diye fısıldadı Ricky ve sesini duymak istemediğim için öne doğru eğildim.

"Git başımdan. Beni rahat

bırak." Geri çekildi. "Ama-"

"Yalnız kalmak istiyorum, Ricky."

Ayağa kalktı ve iki elini kaldırdı. "Tamam. Ama bunu yaz. Daha iyi hissedeceğini biliyorsun."

Yeni bir sayfaya geçmeden önce onun ayak seslerini ve kapanan kapının sesini dinledim.

Sayfanın en üstüne kocaman harflerle bir şeyler karaladım.

Çok yaşa pişmanlık.

LINCOLN

Günümüz

OFİSİME DOĞRU SÜRÜYORUM ve Whitney'nin orada olduğunu bilerek tatil köyünden ayrılmak her şeyimi alıyor. McKinley ile güvenlik konusunu konuştuk ve o da güvenliği iki katına çıkardı ve her ihtimale karşı ekstra yardım getiriyor. Neyse ki Riscoff Holdings'in etrafındaki kapılar ben isteyken onları benden uzak tutuyor.

Ne yazık ki o kapılar kardeşimi dışarıda tutamıyor.

Kilitli olması gereken ofisime girdiğimde pencerenin yanında duruyor, kahve içerken manzaranın tadını çıkarıyor.

"Ofisimde ne halt ediyorsun?"

Harrison yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle arkasını dönüyor. "Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Defol git buradan."

"Hiç sanmıyorum kardeşim. Bu şirketin başkan yardımcısı olarak, neler olup bittiğine dair bir brifing almaya hakkım var. Ailenin başına bir medya fırtınası daha getirdikten sonra fahişeni ve tüm ailesini The Gables'a yerleştirdiğini duydum."

Tüm vücudum gerildi ve yumruğumla yüzünü ezmeye hazır bir şekilde ofisime doğru bir adım daha attım. "Sakın ona öyle deme."

"Ona ne dediğimin bir önemi yok, bu karmaşanın sorumlusu o."

Öfkemi dizginlemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum. "Neler olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden ofisine dön ve sana verilen projeler üzerinde çalışmaya başla."

Bana doğru yürüyor. "Söz konusu o olduğunda her zaman yaptığın gibi sakinle düşünerek bu şirketi yerin dibine mi sokacaksın? Hiç sanmıyorum."

"Seni dışarı atmadan önce defol." Kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından zorla çıkarıyorum.

Harrison gülüyor. "Git hadi. Commodore'un bilmesini sağlarım."

"Muhtemelen bana zam yapacaktır. Şimdi defol git ofisimden. Sana bir daha sormayacağım."

Kardeşim ters ters bakıyor ama kapıya yöneliyor.

Masama oturuyorum, kardeşimle normal bir ilişkim olmasını ve ikinci olarak doğduğu için benden nefret ederek büyümemiş olmasını diliyorum. Milyar dolarlık bir mirastan pay alamadığı için duyduğu acı asla dinmeyecek ve bu da onun yanında gardımı asla indiremeyeceğim anlamına geliyor.

Eşikte durdu ve döndü. "Ah, sana söylemeyi unuttum. İstedğin şirket için açık artırmanın son gününe yetişemedik. Teklifi vermeyi üç dakikayla kaçırdık."

Orospu çocuğu. Ayağa kalktım ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "Benimle istediğin kadar uğraşabilirsin, ama bu şirketle uğraşmaya başladığında, işte o zaman sınırı çizirim."

Omuz silkiyor ve yumruğumu suratına indirmekten daha çok istediğim bir şey yok. "Belki dün gece bir parça kışın peşinde koşmak yerine çalışıyor olsaydın, bunlar olmazdı. Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz."

"Bu ihaleden sen sorumluydun. Senin sorumluluğundaydı. Gerçeği çarpıtmak işe yaramaz."

"Patrona bir sorum vardı ve sen cevaplamak için ortalıkta yoktun."

Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, Harrison kendi hatasının sorumluluğunu asla üstlenmeyecek. Son teslim tarihini bilerek kaçırdığını düşünmüyorum. Aslında, muhtemelen yaptığı şey tam olarak buydu.

"Seni kovdurmadan önce defol git buradan."

"Denediğini görmek isterim." Harrison gitmeden önce sırtıyor ve kapımı arkasından kapatıyor.

Lanet olsun. Masama geri döndüm ve duvara bir delik açmamak için kendimi zor tuttum. Bugün uğraşmam gereken en son şey bir başka lanet olası sorundu, ama kardeşim her zaman en uygun zamanda ortaya çıkıyor.

Telefonu elime alıyorum ve Harrison'ın berbat ettiği şeyi düzeltebilecek birini arıyorum. Commodore'u aramalıyım ama bir çözüm bulana kadar bu bekleyecek.

Harrison bir ispiyoncu olabilir ama ben işleri halleden bir CEO'yum.

SEKİZ SAAT SONRA, güneş battı ama nihayet açık artırma için geç teklifimizin kabul edilmesini sağladım. Diğer teklif sahiplerinin oybirliğiyle onayını almam gerekti ki hepsinin ödünü koparan bir adamdan eski bir iyilik istememiş olsaydım bunu başaramazdım. *Jericho Forge, sana borçlandım.* Bu hareket bana hiç dost kazandırmayacak ama bunun için burada değilim.

Commodore'u aramak için telefonu elime alıyorum ama cevap vermiyor, bu günün alışkanlığı gibi görünüyor. Yaşlı adamın bu seferki oyununun ne olduğunu bilmiyorum ama ben oynamıyorum.

İstediğim hayatın on yılını zaten kaybettim ve Whitney'i tekrar kaybetme riskine girmeyeceğim. Bu sabah yeterince fena çuvalladım ve onunla işleri düzeltmek ve güvenini yeniden kazanmak için önümde uzun bir yol var.

Magnus'un kapısından bana baktığında, kelimeleri söylemeden önce yüzündeki değişimi gördüm. Onu nasıl incittiğimi duymak beni çok üzdü ama bunu ve daha fazlasını hak etmiştim.

Yaşlandım, akıllandım ve artık daha iyi biliyorum ama yine de aynı hataları yapıyorum. Ama artık yapmıyorum.

Masadan uzaklaşıyorum ve gerinmek için ayağa kalkıyorum. Whitney'e hiçbir art niyetim olmadığını, sadece onu ve ailesini korumak istediğimi söyledim. Bu doğru.

Ama bununla birlikte söylenmeyen bir gerçek daha var: Daha önce yapamadığım şeyi yapmak için elimden gelen her şeyi yapmadan bu fırsatın geçmesine izin vermeyeceğim.

Onu kendime aşık edeceğim.

İmkânsızlıklar karşısında bile yenilgiyi kabul eden bir adam değilim. Whitney Gable'ı kazanmam için tek bir şans varsa, geri adım atmam.

LINCOLN

Geçmiş

Jackie Gable'ın evini gözetlediğimi itiraf etmekten gurur duymuyordum. Whitney'le konuşmak için bir fırsat daha bekliyordum ve Asa Gable'ın gittiğine dair mesajı alır almaz kamyonetime atlayıp oraya gittim.

Kapıyı çaldığımda ayak sesleri geldi ve kendimi onun yüzünü görmeye hazırlayarak gerildim.

Ama o değildi. Hayır,
Ricky Rango'ydu. *Lanet
olsun.*

Adamım Rango'nun burada olduğunu bilmiyor olmalıydı. Nasıl bilsin ki? Bay Rock Star'ın burada olduğunu gösteren bir arabası yoktu.

"Ne istiyorsun lan?" Rango evden çıktı ve kollarını göğsünde kavuşturmadan önce kapıyı arkasından kapattı. Sert adam rolünü oynamaya çalışıyordu ama kollarını saran dövmeler beni korkutmuyordu.

"Whitney için geldim."

"O meşgul."

"Beni görünce rahatsız olacak." Sesimin kibirli çıkması umurumda değildi. Bu pisliğin, ondan ya da on beş dakikalık şöhretinden etkilenmediğimi bilmesi gerekiyordu.

"Bana kalırsa, seni bir daha asla görmeyecek, Riscoff."

Siktiğimin piçi.

"İyi ki sana bağlı değil."

"Lanet olsun ki öyle. O benim kızım. Hep öyleydi ve hep öyle kalacak. Yolda birkaç tümsekle karşılaşsak da fark etmez. Whitney ve ben ömür boyu birlikteyiz."

Öfkemi kontrol ettim çünkü tek yapmak istediğim yumruğumu bu pisliğin suratına indirmekti. "Onunla yattın, o seni terk etti ve sonra bana aşık oldu ... ve sen buna yoldaki tümsek mi diyorsun?"

Burun delikleri alevlendi.

Güzel, şimdi aynı derecede sinirliyiz.

"O sana aşık olmadı. Çocukluğundan beri bana aşık."

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Seni kırmak istemem ama o artık çocuk değil ve sana bir şans daha vermeyecek kadar akıllı."

Arkamdan bir araba garaj yoluna girdi ve kapılar çarpıldı. Asa Gable'ı görmek için arkamı döndüm. *Harika.*

"Sana buradan uzak durmanı söylemiştim." Whitney'nin kardeşi bana doğru geldi, yüzünde öldürme dürtüsü vardı.

"Asa, sakın ona dokunma," dedi Jackie bize doğru yürürken.

"Neden? Ailesi beni bir yere gönderip dost ateşiyle öldürtecek diye mi?"

Araba yolundan aşağı bir adım attım. "Ailemle ilgili bu yalanları sana kim yutturdu bilmiyorum ama senin umurumuzda bile değil Gable."

"İkiniz de durun." Whitney'nin teyzesi bir kolunu aramızda salladı, sonra bana baktı. "Gitmelisin."

"Onu görmem gerek. Lütfen. Onunla iki dakika konuşmama izin ver."

Jackie'nin yüzünde sempati gibi görünen bir ifade belirdi ama Jackie başını salladı. "Bunun şu anda iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. "Şu anda bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.

... iyi başa çıkamıyorum."

Jackie'nin yüz ifadesine sinen ıstırap ve sesinin sertliği içimde beni ikiye katlayacak kadar yoğun bir acıya yol açtı. Ayakta kaldım çünkü bu insanların önünde gururumun incinmesine izin veremezdim.

Jackie Gable'ın bakışlarıyla karşılaştım. "En azından ona buraya iki kez geldiğimi söyleyebilir misin?"

Yüz ifadesi yumuşadı ama Rango konuşmaya geri döndü. "İki kez mi? Ne oluyor lan?" Yumruklarını sıkarak bana doğru fırladı.

Dikkatimi Jackie'den ayırmadım. Buradaki tek potansiyel müttefikimdi ve Whitney'nin daha önce benim hakkımda neler hissettiğini biliyordu. *Umarım hâlâ benim hakkımda hissediyordur.* Ve burada Whitney'i görmem için bana tek bir şans verecek tek kişi oydu.

"Lütfen ona burada olduğumu ve üzgün olduğumu söyle. Çok özür dilerim."

Jackie gözlerini sıkıca kapattı ve teslim olmasına ramak kalmıştı. Bunu hissedebiliyordum. Ama Asa onun yerine cevap verdi.

"Kız kardeşimin endişelenmesi gereken çifte cenaze töreni var, Riscoff. Ne şimdi ne de sonra söyleyeceğin hiçbir şey umurunda olmayacak."

Ona doğru döndüm, içimi öfke dolduruyordu. *Birini kaybedenlerin sadece kendileri olduğunu mu sanıyorlar?*

"Benim de katılmam gereken lanet bir cenaze töreni var ve evime gelip bana söyleyecek tek bir kelimesi olsa bile umurumda olurdu."

"Ama senin evine gelmedi ve gelmeyecek." Rango'nun sesi, öfke ateşimin üzerine dökülmüş bir benzin de olabilirdi. "Çünkü senden hiçbir şey istemiyor. Ailesi ve ben varız ve sana ihtiyacı yok."

Ona doğru ilerledim, dövüşmeye hazırdım, nasıl biteceğini umursamadan.

"Lütfen, Lincoln. Eğer onu önemsiyorsan git." Jackie'nin sesi, yalvarmak ve yenilmek beni durdurdu.

Şimdi olmaz. Bu şekilde değil. Ellerimi pes ediyormuşum gibi önümde kaldırdım ama söz konusu Whitney olduğunda asla yapmayacağım tek şey buydu.

"Gideceğim, ama sonunda onu görene kadar geri gelmeye devam edeceğim. Onunla konuşacağım. Ondan özür dileyeceğim. Ona bu kadarını borçluyum."

Yüzlerindeki ifadeden -öfke ve üzüntü- bunun olmasına asla izin vermeyeceklerini biliyordum.

Bu sadece başka bir yol bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

W H I T N E Y

Onları duymadığımı sanıyorlardı ama dışarıdaki bağırışları mırıldanmalarıyla bile bastırmak imkânsızdı.

Oturma odasındaki pencerelere gizlice yaklaştım ama camların yanındaki duvara yaslandım. Lincoln'ün beni görmesine izin veremezdim, çünkü dışarı çıkarsam beni çakallar gibi parçalayacaklarını biliyordum.

Onu bir izleyici kitlesiyle görmeye dayanamazdım. Yaşadığımız şey, o öyle olması gerektiğini düşünse bile, halkın tüketimi için değildi.

Bir sır olarak daha iyiydik. Sadece *bizim* olan ve başkasının olmayan bir şey.

Tartışmalarını dinlerken, herkesin bizi kabul edeceğini düşünerek ne kadar saf olduğumuzu fark ettim. Belki kimsenin adımızı bilmediği bir dünyada, ama burada, Gable'da? Başından beri lanetlenmiştik.

Sonunda bir araba kapısının çarptığını duydum ve kalbim o anda ne düşüneceğim ya da hissedeceğim konusunda o kadar parçalanmıştı ki, onlar eve girmeden önce mutfığa geri koşmak için zar zor zamanında tepki verdim.

"Neden bana onun burada olduğunu daha önce söylemedin?" Ricky soruyu Asa'ya havlayarak yöneltti.

"Çünkü ben hallettim. O benim kardeşim, göt herif. Sana kendimi açıklamama gerek yok."

"O benim kızım."

"Bu da demek oluyor ki onu bir daha aldatmayı aklından geçirirsen seni öldürürüm, hem de onu öldürecekimden daha acı verici bir şekilde. Beni duyuyor musun?"

"Bu bir hataydı, dostum. Yemin ederim. LA saçmalıklarına kapıldım. Bana gerçekten neyin önemli olduğunu gösterdi. Beni *ben* olduğum için isteyen tek kız o.

Radyodaki şarkım yüzünden değil. Her şeyi berbat edene kadar neye sahip olduğumun farkında değildim. Bunu düzeltmek için her şeyi yapacağım. Yemin ederim onu bir daha asla incitmeyeceğim."

"Sen benim yirmi yıldır en iyi arkadaşısın, Ricky. Boş tehditler savurmam, bu yüzden seni öldürmek zorunda bırakma beni. Şimdi git de onu ağlamaktan vazgeçirmeye çalış."

Tekrar mutfak masasına oturdum ve ellerime kramp girene kadar yazdım.

*Kaderimizde alevler içinde ölmek vardı,
çünkü her günah bir günah doğurur.
Belki bir gün adını unuturum,
Ama o zamana kadar . . . Seni bir daha asla görmek istemiyorum.*

KELİMELER ağzımdan döküldü ama kendime yalan söylediğimi biliyordum. Lincoln'ü en az bir kez daha görmeden asla hayatıma devam edemezdim.

W H I T N E Y

Günümüz

Pencereden içeri ışık süzülüyor ve gözlerimi açtığımda vadinin üzerinde inanılmaz bir gün doğumu görüyorum. Hiçbir şey, burada bulunma nedenimi hatırlamak bile, bu anın güzelliğini azaltamaz.

Çünkü ben iyiyi arıyorum.

Belki Magnus haklıydı. Belki de diğer her şeyin güzelliği yerine bulutlara odaklanıyordum.

Ama bu sabah, Lincoln rüyalarıyla dolu bir geceden sonra bile, her şey daha parlak ve daha canlı görünüyor. Turuncu, pembe ve kırmızıyla yıkanmış bulutlar bile çarpıcı. Elinizde olmadan görebildiğiniz için hayatta olduğunuza sevineceğiniz anlardan biri.

Komodininin üzerindeki telefonu açmadan önce gökyüzünün renk değiştirmesini bekliyorum. Majordomo'm hemen cevap veriyor.

"Günaydın Bayan Gable. Kahvaltıdan önce size bir latte ya da kahve getirebilir miyiz?"

"Kahve harika olur."

Bana kahvaltıda ne istediğimi sormaya devam ediyor ve ben de çilekli bir krep ile kendimi şımartmaya karar veriyorum. Birkaç dakika içinde kahve ile geri döndü.

Bu alıştığımdan farklı bir lüks. En azından farklı hissettiriyor. Önceden, her zaman Ricky Rango'nun çevresinin bir parçasıydım, onun ihtiyaçları her şeyden önce gelirdi ve diğer herkes, özellikle de ben, ikinci plandaydı. Grubun bir parçası değildim ve kimsenin benim gerçek rolümün ne olduğunu bilmesine izin verilmiyordu. Ricky, benim sadece gezintiye çıktığım ve hiçbir katkıda bulunmadığım izlenimini vermek için elinden geleni yaptı.

Bazı nedenlerden dolayı, bu bana her zaman hak ettiğimi kanıtlamak zorunda olduğumu hissettirdi. Hayatının her bölümünün sorunsuz geçmesi için elimden gelenin fazlasını yaptım, böylece insanlar üzerime düşeni yaptığımı biliyorlardı.

Popülaritesi arttıkça, işler kontrolden çıktı. Ricky beni daha çok zorladı, hep daha fazlasını istedi. Farklı. Daha büyük. Daha iyisini. Hiçbir zaman yeterli olmadı. Bir single bir numaraya çıkmadıysa, bu hep benim hatamdı.

Ve bana böyle hissettirmesine izin

verdim. Beni ezip geçmesine izin

verdim.

Sırrını saklamam için bana zorbalık yapmasına izin verdim.

Ta ki bana verdiği tek sözden döndüğünü ve beni aldattığını öğrenene kadar.

Tıpkı herkes gibi Ricky Rango da kaybedene kadar neye sahip olduğunu fark etmemişti. Sonunda omurgam çıktı ve sonra kendini öldürdü.

Aylarca suçluluk duygusuyla mücadele ettim.

Kendimi savunmak gerçekten o iğneyi damarına batırmasına neden oldu mu? O ölümcül dozu verirken ne yaptığını biliyor muydu? Onu durdurabilir miydim?

Bu soruları kafamdan atamıyorum. Belki bu beni zayıf yapıyor, ama sanırım bu beni insan yapıyor.

Ricky'nin yaptıklarından ben sorumlu değilim.

Bu düşünce kafamda cisimleşiyor ve boğulmakta olan bir kadına can simidi atılması gibi ona tutunuyorum. Aldığım her nefeste daha da güçleniyor ve buna inanmak için kendime ne kadar izin verirsem, o kadar özgürleştiğimi hissediyorum.

Vadiye bakıyorum ve bulutların arasındaki mavi gökyüzüne odaklanıyorum.

Onun yaptıklarının hayatımın geri kalanında beni suçluluk duygusuna boğmasına izin vermeyeceğim. Geçmişe takılıp kaldığım için geleceğimi çalmasına izin vermeyeceğim.

Derin bir nefes alıyorum ve güzel manzarayı içime çekiyorum. Daha önce hiç meditasyon yapmamıştım ve yaptığının bu olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama olumsuzlukları bıraktığımda kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafiflemiş hissediyorum. Birkaç dakika sonra, kelimeler beynimde canlanmaya başlıyor ve parmaklarım bir kalem ve kağıt için kaşınıyor.

Bu bir şarkı değil. İçimde onlardan kaldı mı bilmiyorum, ama kelimeleri içimden çıkarıp kağıda dökene kadar susmayacak bir ses bu.

Masaya koşuyorum ve dekoratif bir hokka içinde güzel bir kalemle bir kırtasiye seti buluyorum. Parmaklarım kalemin etrafına dolanır dolanmaz kendimi sorguluyorum.

Şarkı yazma yeteneğim hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Ama belki de ... sadece belki ... kelimeleri dökmek geçmişini bırakmanın bir yoludur. Belki de kendime gelecekte mutlu olma şansı vermek için yapmam gereken şey tam olarak budur.

Her şeyi yazabilirim ve bunun bir önemi yok. Kimse görmeyecek ya da okumayacak. Sadece benim için olabilir. Bir çıkış noktası.

Kendime izin vermek bir düğmeyi çevirmek gibi. Kalem kağıda dokunur dokunmaz, kendimi kelimelerin içinde kaybediyorum ve zamanın önemi kalmıyor.

Satır satır, beynimi beni aşağı çeken suçluluk duygusundan ve olumsuzluklardan kurtarıyorum.

Bir desen şekilleniyor ve yeni bir sayfaya geçiyorum. Satırlar kafiyeli olmaya başlıyor. Beynimde bir koro oluşuyor. Dalgınca bir melodi mırıldanıyorum ve bedenim ritme ayak uyduruyor.

Bu beni korkutmalı. Kalemimi bırakıp masadan uzaklaşmalıyım, ama korku yerine inkar edilemez bir güç duygusuyla doluyorum.

Yazdıklarımın bir anlamı var. Bu benim gerçeğim.

Ellerime kramp girene, beynim sonunda sessizleşene ve odadaki tek ses sakin, sabit nefes alışım olana kadar kelimeleri kağıda döküyorum.

Dağınık kâğıtlara bakıyorum ve uzun zamandır ilk kez şarkı sözü olacak kelimeleri yazmanın içimi bir amaçla doldurduğunu fark ediyorum. Belki de görev değil de içgüdüsel olduğu içindir?

Elim artık soğumuş olan kahve fincanıma sarılıyken kalkıp pencerelere doğru yürüyorum. Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama bunun bir önemi yok çünkü tepemde gördüğüm tek şey güneş ışığı ve mavi gökyüzü. Bulutlar görünmüyor bile.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. *Demek gelecek hakkında iyimser hissetmek böyle bir şeymiş.*

Soğuk kahvemi bitirdiğimde biri kapıyı çalıyor.

Muhtemelen Jackie mola veriyordu.

Dönüp kapıya doğru yürüyorum, adımlarım biraz daha hafif. Kapıyı gülümseyerek açmadan önce gözetleme deliğini kontrol etme zahmetine girmiyorum.

Ama gelen Jackie değildi. Arayan Lincoln ve elinde bir paket servis poşeti var. "Edward beni aradı, öğle yemeği sipariş etmemişsin ya da oda. Ona her hareketini bana rapor etmesine gerek olmadığını söyledim ama belki yemek istersin diye düşündüm."

Gözlerimi kırptırıyorum, çantayı yukarı kaldırırken ona bakıyorum. "Cocko Taco."

"Cricket sana bunun en sevdiğim yemek olduğunu söyledi mi?" Lincoln başını sallıyor. "Hayır. Sen bana bir kere söylemiştin."

"Ve sen hatırladın mı?" Göğsümde garip bir his belirliyor. "Her şeyi hatırlıyorum, Blue."

Uzun bir süre orada durup kapı aralığında birbirimize bakıyoruz.

Dudağımı ısırıyorum, çünkü dilimin ucunda *ben de istiyorum* demek var.

LINCOLN

"İÇERİ GİREBİLİR MİYİM?" diye sordum.

Whitney bana bakmaya devam ediyor, yüz ifadesinden şok olduğu belli oluyor. Muhtemelen kapıyı suratıma çarpmasını hak ediyorum ama neyse ki çarpmıyor.

"Sadece taco getirdiğin için."

Dönüp mermer masaya doğru yürüyor ve beni kapı aralığında bırakıyor. Arkasından gitmek için zaman kaybetmiyorum.

"Eğer gereken buysa ..."

Omzunun üzerinden kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Şansını zorlama, şehir çocuğu."

Tanıştığımız gece bana taktığı lakabı kullanması, bu işi tamamen berbat etmediğime dair bana umut veriyor.

"Ayrıca, bunlar gerçekten en sevdiğim *ikinci* tacolar, bu yüzden egonun kontrolden çıkmasına izin verme."

Çantayı masanın üzerine koyuyorum ve Whitney'nin bu meydan okuyan halinin, benim istediğimi yapmama izin veren kızıdan çok daha ilgi çekici olduğuna karar veriyorum.

Çantadan tacoları çıkardığımda -yaklaşık bir düzine kişiye yetecek kadar çünkü hemen hemen tüm menüyü sipariş ederek bahislerimi korudum- gülmeye başlıyor.

"Ciddi misin?"

"Sevdiğin şeyi aldığıma emin olmak istedim. Elimizde ne kalırsa personele verebiliriz. Kimse tacoya hayır demez."

Bakışları benimkilere doğru kaydı. "Çok düşüncelisin."

Ama çalışanlar ya da onların nasıl aile gibi oldukları hakkında konuşmak istemiyorum. Aslında, mayınlardan kaçınmak için parmak uçlarımızda dolaşmamıza neden olabilecek her konudan olabildiğince uzak durmak istiyorum.

"Eğer Cocko Taco ikinci en iyiye, senin favorilerin neresi?"

Whitney folyoya sarılmış iki taco ve birkaç peçete seçiyor. "Austin, Teksas'taki Torchy's. Trailer Park'ı sipariş etmelisiniz, çöp gibi servis ediliyor. Hayat değiştiriyor."

"Çöp mü?" Seçimlerimi yaparken soruyorum.

"Queso ile. Eğer bu şekilde sipariş etmezsen, hayatı kaçırmış olursun. Queso ile kızarmış tavuk *her şeydir*. Ve guacları." İnliyor. "Cidden inanılmaz."

Başkası için önemsiz bir sohbet gibi gelebilir ama benim için bu konuşma bütün gün yaptığım en iyi sohbet. Bana verdiği bilgiye altın bir külçe gibi yapıyorum.

"Oraya birkaç kez gitmiş gibisin."

Başını sallıyor ve bir ısırik alıyor. "Bazı günler her yere gitmişim gibi geliyor. . . ama aynı zamanda hiçbir yerde."

Onu takip ediyorum ve taco'mu açıyorum. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Nasıl açıklayacağını bulmaya çalışıyormuş gibi başını yana eğiyor. "Buradan ayrılmadan önce her yere gitmek istiyordum. Tüm seyahatlerin eşit olmadığını fark etmem biraz zaman aldı. Her gün yeni bir şehre gittiğinizde tek gördüğünüz otel odaları, mekanlar ve sahne arkası oluyor. Hepsi hemen hemen aynı görünüyor. Bu yüzden, yüzlerce şehre *gitmiş* olsam da, neredeyse hiçbirini *deneyimlemedim*. Turistik yerler yok. Simgesel yapılar yok."

Başımı salladım. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Dünyanın her yerinde büyük şehirlerde bulundum.

-Ve en iyi konferans salonlarını gördüm."

"Eyfel Kulesi'ni bir otelin penceresinden görmek, gece altında durup ışıklara bakmakla aynı şey değil."

Taco lokmamı çiğniyorum ve onunla tamamen aynı fikirdeyim. Toplantılara gidip gelirken pek çok şey gördüm. Ancak nadiren seyahat ettiğim yerlerin kültürünü deneyimleme şansım oldu çünkü zamanım yoktu.

"Peki, kendiniz seçecek olsaydınız ilk nereye giderdiniz?" Guac'ı açıp masanın üzerinden ona doğru iterek soruyorum.

Whitney bir cips kapıyor ve bir topak alıp çtırdatmadan önce küçük bir inilti çıkarıyor. Yutkunduktan sonra peçeteye uzanıyor.

"Tako yemek için önce Austin'e döneceğim tabii ki," diyor gülerek.

"Ciddi misin?"

"Belki Hint Okyanusu'na giderken bir mola yeri olarak. Uçak penceresinden görmüştüm ama Seyşeller'in o kristal berraklığındaki suyunda durmak istiyorum."

Bir yanım Seyşeller'i görmek için hangi cehenneme uçtuğunu bilmek istiyor ama bu önemli değil. Önemli olan zihnimdeki görüntüyü -hitney dizlerine kadar suyun içinde durmuş, minik mavi bir bikini giymiş- gerçeğe dönüştürmek.

"Seyşeller kulağa inanılmaz geliyor," diye cevap veriyorum, başka bir tacoya uzanarak. "Peki, otel ve mekânlardan fazlasını göremediysen Torchy's Tacos'u keşfetmeyi nasıl başardın?"

"Tüm turnelerde Austin'den kıdemli bir yol görevlisi vardı. Aslında harika bir bas gitaristti ama hiçbir zaman bir grubun seçmelerine katılmazdı çünkü yeterince iyi olduğuna inanmazdı. Ne zaman Austin'e gelsek, kız kardeşi bir saat içinde ortaya çıkar ve onun tüm favorilerini alırdı. Bir gün ona katılmamı istedi ve ben de bağlandım. Ondan sonra bana hep biraz ayırdı çünkü ne kadar sevdiğimi biliyordu."

Whitney'nin yol arkadaşlarıyla dostluk kurması ya da onların her zaman en sevdiği taco'ları aldığından emin olmaları beni şaşırtmamalı. Whitney tatlı biri. Zeki. Esprili. Alaycı.

Onunla oturup öğle yemeği yemek günümün en güzel kısmı.

Beni daha önce ona çeken de buydu - onun yanında olmak ne kadar kolaydı. Beni ne kadar sık güldürüyor ve gülümsetiyordu. Sadece delicesine bağımlılık yaratan kimyası değildi, gerçi bunu da düşünmeden edemiyorum.

Whitney Gable, tanımı gereği, bütün bir paket. Ne yazık ki benim için, o aynı zamanda kaçan kişi. O zamanlar ne kadar aptal olduğumu daha iyi anladım. Neye sahip olduğumu biliyordum ve onu kaybettim.

Ve sonra dün sabah ona sahip oldum . . . ve yine sıçıp batırdım.

Bana daha iyisini hak ettiğini söylerken tamamen haklıydı. Hak ediyor. Ona verebileceğimin en iyisini hak ediyor ve ben de bunu vereceğim. Daha fazla hata yok. Artık hata yok. Pişmanlık yok.

Her seferinde bir adım, kendime hatırlatıyorum. İşleri yavaştan almalı ve onun güvenini tekrar kazanmalıyım. Belki de geçen seferki sorunumuz buydu. Tek bir hızımız vardı ve o da tam gazdı.

Ondan istediğim şey finişe doğru bir koşu değil, maraton.

İşleri bilerek hafif tutuyorum ve öğle yemeğimizi bitirirken hikayelerimizi paylaşıyoruz. Boş paketleri çöpe atmak için odayı geçtiğimde

Masanın altında, üstüne serpiştirilmiş otel kırtasiye malzemeleri gözüme çarpıyor.

Onun el yazısıyla kaplanmışlar.

Meraklı olmamam gerektiğini biliyorum ama Whitney hakkında edinebileceğim her türlü bilgiye açım.

Şiire mi benziyor? Sonra Ricky Rango'nun ne iddia ettiğini hatırlıyorum; ona bir aşk mektubu yazmıştı.

"Yazar mısın?" Omzumun üzerinden Whitney'e bakarken soruyorum.

Sandalyesinden fırlayıp odanın diğer ucuna koşuyor.

"Oh, Tanrım. Onlara bakma. Onlar ... hiçbir şey. Gerçekten, hiçbir şey." Masaya ulaşmak için beni neredeyse kalçamdan kontrol ediyor ve kağıtları karıştırıyor. "Sadece bir şeyler yazıyorum. Bazen."

"Şiir mi bu?"

Gergin bir kahkaha atarak başını kaldırıyor. "Tabii ki hayır. Ben şair değilim. Kendime şarkı yazarı bile diyemem, gerçekten. Ne kadar uzun zamandır yapıyor olursam olayım."

"Şarkı sözü yazarı mı?" Elindeki kâğıtları göğsüne bastırırken soruyorum. "Şarkı mı yazdın? Ricky Rango için mi?"

Whitney masadan bir adım uzaklaşıyor. "Fark eder mi?"

"Sadece merak ediyorum. Hatırlıyorum. Ona bir mektup yazdığını söylediğini hatırlıyorum."

Başka tarafa bakıyor. "Ona mektup yazmadım. Bana boktan bir aşk şarkısı gönderdi, ben de alışkanlıktan düzeltip geri gönderdim. Yıllarca Ricky için yaptığım şey buydu. Bokunu düzelttim. Sonra yazmayı tamamen bıraktı ve tüm suç bendeydi."

Ona mektup yazmadı. Lanet şarkısını düzeltti. Onun lanet şarkılarını yazdı.

"Yalancı pislik." Bunu ondan çok kendime söylüyorum ama Whitney nefes nefese kalıyor.

"Oh, hiçbir fikrin yok. Berbat bir söz yazarı olabilirdi ama Ricky harika bir yalancıydı. Sonuna kadar. Tüm hayranlarını kuduz köpekler gibi üzerime salan son sosyal medya paylaşımında bile. Boşanma davası açmamın sebebinin, beni aldattığı bir kadından bana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırması olduğunu söylemeyi ihmal etti."

Kaşlarım havaya kalktı. "Seni aldattı mı?"

Bana bakıyor, dudaklarını birbirine bastırmış. "Evet, görünüşe göre hiç durmamış ve ben bunu fark edemeyecek kadar aptalmışım. Ama öğrendiğimde

bitmişti. Hayatımın büyük bölümünde paspas olmuş olabilirim ama bir daha asla olmayacağım. Ve bilginiz olsun, ben temizim. Bunu hemen hallettim." "Bu konuda endişeli değildim, ama tavır almanıza sevindim. Sen Haklısın, çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Bunu fark etmem biraz zaman aldı." Pencereden dışarı bakıyor ve sesi sakinleşiyor. "Eğer yapmasaydı kardeşim Ricky'yi öldürecekti..."

Whitney'e yaptıkları yüzünden Rango'yu gömmek için sıraya girecek tek kişi Asa değildir. Ve şimdi ikimize de musallat oluyor.

"Çok üzgünüm, Blue. Keşke geri dönüp her şeyi değiştirebilseydim."

Bana doğru dönüyor ve kırılmış görünmek yerine omuzlarını dikleştiriyor. "Olan oldu. Her şey bitti. Şimdi sonuçlarıyla yaşamak ve bir sonraki adımın ne olacağını düşünmek zorundayım."

Her şeyden çok, Whitney Gable'ın *bir sonraki adımı* için ilk sırada olmak istiyorum, ama şu anda benden istediği bu değil. Ona hayatını yeniden kurması için güvenli bir sığınak sunabilirim ve bu süreçte onun bir parçası olma hakkını kazanmak için elimden gelen her şeyi yapabilirim.

Ama mantıklı gelmeyen bir şey var.

"Ricky Rango'nun tüm kariyeri boyunca şarkılarını siz mi yazdınız?"

Başını sallıyor. "Elbette yazdım. İlk bir numaralı hiti "Summer Thunder" mı? Onu on dokuz yaşındayken yazmıştım. Sonra ilk platin albümü "*Long Live Regret*" vardı. O albümde tek bir şarkı bile yazmamıştı."

"Bunu nasıl bilmem?"

"Kimse bilmiyor. Hiçbirinde söz yazarı ya da ortak yazar olarak adım geçmiyor. Ricky, tüm şarkılarını kendisi yazmazsa kötü görüneceğine beni ikna etti. İnsanların onun bir numaracı olduğunu düşüneceğinden korkuyordu."

Pislik herif.

Öfkemi bastırıyorum çünkü ölü bir adamı öldürmek istemenin hiçbir şeye faydası olmayacak. Ama yine de, burada bir şey akla yatkın değil. Hunter'ın Cricket'tan aldığı bilgiye göre Whitney beş parasız. Whitney'e göre, Rango'nun annesi onun mirasının yöneticisi.

Kafamdaki soruları nasıl soracağımı bulmaya çalışırken Whitney, "Ve şimdi geride bıraktığı mirasın tek varisi annesi. Fazla bir şey değildi, çünkü banka her şeyi aldı. Gelecekteki telif hakları için bankayla savaşmayı bile göze alamadı çünkü Ricky'nin yıllar boyunca onun için harcadığı servetin bir kuruşunu bile biriktirmedi."

Öfkem daha da keskin bir hal alıyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Şarkıları sen yazdın. O ise övgüleri üzerine aldı. Ve sana *hiçbir şey* bırakmadı mı?"

Whitney yavaşça başını sallar. "Hayatımın on yılını onun kariyeri için kıcımlı yırtarak geçirdim, onu iddia ettiği rock yıldızı gibi gösterdim ... ve hiçbir şey almadan çekip gittim. Ama en azından ben uzaklaştım."

Beynim bunu onun için nasıl düzeltebileceğimi düşünüyor. Sıkı çalışmasını nasıl geri alabileceğini. "Hukuk ekibimle konuşmam gerek ama mirasa ve alacaklılara karşı bir telif hakkı davası açabilirsin. Yazarın sen olduğunu ve gelecekteki telif haklarının devredilmesine rıza göstermediğini kanıtlarla."

"Tabii, üzerinde oturduğum bir dağ kadar param olsaydı." Kâğıtları masanın üzerine bıraktı. "Ama durum böyle değil ve şu anda tek istediğim hayatıma devam etmek."

On yıl boyunca bir numara olan şarkıları ve platin albümleri bırakıp gitme düşüncesi beni öldürüyor.

"Ama bunun gitmesine izin veremezsin. Ben finanse edeceğim."

Whitney dönüp bana baktı. "Hayatta olmaz. Birincisi, ben hayırsever biri değilim. Önceden de değildim, şimdi de değilim. İkincisi, Ricky'nin mirasını onlara gerçeği söyleyerek -yazdığını düşündükleri hiçbir şeyi yazmadığını- yok edersem basının ve hayranlarının nasıl tepki vereceğini düşünüyorsun? Onlarla zaten cehennemi yaşadım. Bunu tekrar yapmayacağım."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Yardım etmek istiyorum. Bunu çözebiliriz."

"Senden yardım istemiyorum. Sana bazı şeylerin oraya ulaşmak için ödemen gereken bedele değmeyeceğini söylüyorum. Şu anda buna değmez."

"Yani savaşımadan öylece çekip gidecek misin? Hayatının on yılından hiçbir şey göstermeden mi vazgeçeceksin?"

Planı bana kesinlikle delice geliyor. Bu benim Riscoff Holding'deki son on yılıma sırtımı dönmem gibi bir şey olurdu.

Whitney doğruldu. "Evet. Yapacağım şey tam olarak bu."

"Yapamazsın."

W H I T N E Y

O adam bana bir şeyi yapamayacağını söylemedi.

Oh, bekle . . . evet, söyledi.

Çünkü Lincoln Riscoff bir imparatorluğun varisi ve her şey hakkında her şeyi bildiğini düşünüyor.

Ama bilmiyor. Benim hayatımı yaşamadı. Onun öne sürdüğü iddiaları ortaya atarsam nasıl bir cehennemin başıma yağacağını bilmiyor.

Ricky'nin birlikte olduğumuz süre boyunca beni aldattığını itiraf ettiğimde daha önce hissettiğim güven duygusu küçük bir darbe aldı ama Lincoln bana meydan okuduğunda geri geldi. Bunun en büyük nedeni, bu konuşmanın şimdiye kadar aklıma gelmemiş bir fikre yol açmasıydı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve gülümsüyorum. "Aslında Lincoln, ne istersem yapabilirim ve senin söz hakkın yok."

Ağzını açıyor ama ben daha bitirmedim. Masanın üzerindeki kâğıt yığınının başımı sallıyorum.

"Eğer tekrar yapmak istersem, yapabilirim. İçimde hiç kelime kalmadığını sanıyordum. Artık şarkı yok. Ama sanırım aslında bir tane yazdım ve bu da daha çok var demek. Ricky'nin mirasını ondan almama gerek yok. Kendiminkini yaratabilirim."

Bu, hayatım boyunca düşündüğüm en güçlendirici şeydi.

Benim bir yeteneğim var. Bir yeteneğim. Dünyaya sunabileceğim, kimsenin taklit edemeyeceği değerli bir şey.

Şarkı yazarlığım Gable'dan bir çocuğu uluslararası bir rock efsanesine dönüştürdü. Bu inanılmaz.

Bunu nasıl şimdi fark ediyorum? Bakışlarımı Lincoln'e kaldırıyorum ama yüz ifadesini okuyamıyorum.

"Gerçekten istediğinin bu olduğuna emin misin? Çünkü başkasının attığı temel üzerine bir şeyler inşa etmekte utanılacak bir şey yok."

Şimdi tam olarak ne düşündüğünü biliyorum-Riscoff Holdings. Muhtemelen hayatının büyük bölümünün odak noktası bu olduğu içindir.

"Bunda yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum. Bu seninle ve ailenle ilgili değil Lincoln. Bu benim hayatım ve seçimlerimle ilgili. Belki de hayatımda ilk kez, başkalarının benim için neyin doğru olduğunu düşündüğü umurumda değil. Kendi kararlarımı kendim veriyorum ve fikrimi değiştirmene izin vermeyeceğim."

Ellerini ceplerine sokuyor ve ben de kontrolü ele almamasının ona ne kadara mal olduğunu merak ediyorum. Bir yanımda beni buldozerle ezmeye çalışmasını bekliyor ve yeni keşfettiğim özgüvenimle kendimi savunmak için yeterli omurgaya sahip olup olmadığımı merak ediyorum. Kendimi destekliyorum, denemeye hazırım.

"Haklısın. Özür dilerim. Ne yapmak istersen, elimden geldiğince yardım edeceğim."

Ağzından çıkan kelimeleri hayal ettiğimi düşünerek iki kez göz kırpyorum ama o devam ediyor.

"Yine de senden faydalanmasının her zaman saçmalık olduğunu düşüneceğim."

Göğsümde sıcak bir şeyler kabarıyor ve hissettiğim güç duygusu kuvvet kazanıyor.

"Benden faydalanmasına izin verdim," diye cevap veriyorum, verdiğim kararı sahiplenerek. "Ama artık değil. İnsanların benden faydalanmasına izin vermeyi bıraktım."

Lincoln beni inceliyor ve ela bakışları yoğun olsa da beni rahatsız etmiyor. "Buna saygı duyabilirim."

Tarihimiz boyunca ilk kez dengelerin değiştiğini ve eşit bir zeminde olduğumuzu hissediyorum.

LINCOLN

Whitney'i telif haklarının peşine düşmeye ve hakkı olanı almaya zorlamak için içgüdülerimle hareket etmeme engel olmak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Rango onu on yıl boyunca kullandı ve o kadar çok şekilde becerdi ki, eğer çoktan ölmemiş olsaydı, onu yok ederdim.

Ama bu benim seçimim değil. Bu Whitney'nin seçimi. Ve buna saygı duyabileceğimi söyledüğimde, ciddiye aldım.

Şimdi, günün geri kalanında öğle yemeğimizi uzatmak istesem de, bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorum. *Her seferinde bir adım.*

Taco ziyafetimizden arta kalanları toplayıp kapıya yöneliyorum ama kapıdan önce duraklamaktan kendimi alamıyorum. "Bu akşam benimle yemek yemek ister misin? Daha fazla tako getirebilirim."

Yanakları kızarıyor ve parmaklarım kapı kolunun etrafında kıvrılıyor, onu kendime doğru çekmek ve bu öğleden sonrayı gerçekten istediğim şekilde bitirmek için odayı geçmekten alıkoymak için.

"Bu akşam teyzemin yeni işini kutlamak için bir aile yemeği planlıyordum, yani teknik olarak meşgulüm."

"Ertelemek mi?"

Whitney'nin dişleri alt dudağının üzerine kapanıyor ve kendi dişlerimle onu çekip kurtarmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yok.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Belki de geçmişte geçmişte bırakmalıyız."

Ses tonundaki belirsizlik notası bana umut veriyor. Kolu bırakıyorum ve ona doğru bir adım atıyorum.

"Gerçekten istediğin bu mu Mavi?"

Başını hafifçe sallıyor ama ihtiyacım olan tek şey bu. Elimdeki taco poşetini yere bırakıp aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Kalbim göğsüme çarparak on santim ötede duruyorum çünkü önümüzdeki altmış saniye içinde olacaklar her zaman istediğim geleceğin gidişatını değiştirebilir.

"İkimiz de seni incitmek için bir şansı daha hak etmediğimi biliyoruz, tıpkı söylediğin gibi. Eğer bana bir fırsat daha verirsen, babamın mezarı üzerine yemin ederim ki daha önce yaptığım hataları yapmayacağım. Olmamı istediğin adam olabilirim."

Kirpikleri kalkıyor ve mavi bakışları hâlâ belirsiz. "Magnus bana bu sefer farklı hatalar yapmam gerektiğini söyledi. Yine de kastettiği bu muydu bilmiyorum."

İki eliyle uzanıp omuzlarımı kavlıyor ve dudaklarım dudaklarına çarpana kadar beni kendine doğru çekiyor. İhtiyacı olanı benden almasına izin veriyorum, yarı yolda onu karşılıyorum ama öpücüğün kontrolünü çalmıyorum. Kan doğrudan kasıklarımın akmadan önce kafamın içinde kükrüyor.

Hiçbir kadın beni Whitney Gable gibi etkilememiştir. Daha önce değil. O zamandan beri.

Tüm bunlar olurken ellerimi iki yanımda tutuyorum çünkü tek bir hareketim ikimizin de bu odadaki her düz yüzeyde çıplak kalmasıyla sonuçlanabilirdi.

Sonunda geri çekiliyor. "Bu hafta içinde beni yemeğe götürebilirsin ama Cricket ve nişanlısı da gelirse."

Sırıtmak yerine yüz ifademi nötr kalmaya zorluyorum. Belki başka erkekler kızardı ama ben kızmıyorum. Ne zaman küçük zaferler elde edersem onları kabul edeceğim.

Whitney benimle yalnız kalmak istemiyor mu? Bizi geçmişte bırakmaya benden daha hazır olmadığını bilmem için gereken tek kanıt bu.

"Hunter'la konuşacağım."

Whitney başını asil bir selamla eğiyor ve ben kapıya dönüp düşürdüğüm çantayı alıyorum ve kendimi dışarı atıyorum.

W H I T N E Y

Kapı kapanır kapanmaz kanepeye doğru iki adım atıyorum ve lüks minderlere uzanıyorum. Başım arkaya düşüyor ve süslü tavana bakıyorum.

Onu öptüm.

Onu öptüm ve gururumu, haysiyetimi ve üstünlüğü elimde tuttum.

Ağzımda bir gülümseme belirdi.

Ona bir emir bile verdim.

Bu küçük bir kıkırdamayı ve gurur patlamasını serbest bıraktı.

Lincoln gibi bir adamı idare etmeye çalışmak, ormanda bir dağ aslanına gizlice yaklaşp kuyruğunu cimciklemek ve geri sıçrayıp parçalanmamayı ummak gibidir.

Tamamen aptalca. Kesinlikle çılgınca. Ama tamamen heyecan verici.

Benim sağduyum çoktan kararını verdi - uzak dur, çok uzak dur. Ama geri kalan yanımda bu karara uyamıyor.

Başım yana düşüyor ve dikkatim masanın üzerindeki otel kırtasiye malzemeleri yığınınına takılıyor.

Ona Ricky'nin şarkılarını yazdığımı söylediğime hâlâ inanamıyorum. Benimle kan bağı olmayan birine bunu söylemek *iyi* hissettirdi. Lincoln'ün artık Ricky'nin on yıl önce beni kulübeden atmadan önce ona söylediklerinin saçmalık olduğunu biliyor olması daha da iyi hissettiriyor.

Ve Ricky'nin beni ne kadar kötü kazıkladığını anladığında yüzündeki öfkeyi görmek? Bu da tatmin ediciydi.

Hayatımda ağabeyim dışında benim için savaşa girmeye istekli biri olmadı ve o zaman bile savaşları o seçti. Bana izin vermedi.

söz sahibi olmak.

Lincoln aslında ben söylediğim için kendini dizginledi. Ricky'nin mirasına meydan okumaya çalışmakla ilgilenmediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Bu bir kan banyosu olur ve şu anda buna değmez.

İhtiyacım olan son şey Los Angeles'ta aldığım gibi ölüm tehditleri. Basın zaten Gable'dayken ve ailemi hedef almışken mi? Hiç şansım yok.

Sütün odalarını dolaşarak bir saat daha geçiriyorum, her dönüşte durup son boş kâğıdına bir şeyler karalıyorum. Yerim kalmadığında, kalemi tutucuya yerleştiriyorum ve telefona bakıyorum.

Bir hevesle spa'nın düğmesine basıyorum. İki dakika içinde, bir saat içinde Gabi ile görüşmek için randevu alıyorum.

"GERİ GELDİN," diyor Gabi beni kucaklarken. "Burada kaldığını duydum ama beni tekrar görmeye gelip gelmeyeceğinden emin değildim."

"Geleceğime söz verdim."

Çarpık bir sırtıyla beni bırakıyor. "Bilmelisin, Lincoln Riscoff'un kısa bir süre önce ön bürodaki dinlenme odasına taco getirmekle kalmadığını, aynı zamanda şakalaşp güldüğünü de duydum. Hemen hemen herkes onun iyi ruh hali hakkında spekülasyon yapıyordu."

"Aman Tanrım. Eminim dedikodu değirmeni çok çalışıyordur."

"Tatlım, sen kasabaya geldiğinden beri fazla mesai yapıyor. Beni takip et, ben seninle uğraşırken seni hemen yakalayacağım."

Beni tedavi odasına götürürken ona, "Dürüst olmak gerekirse, randevu alırsam arayı kapatabileceğimizi düşünmüştüm. Gerçekten başka bir yüz bakımına ihtiyacım yok. Sadece birkaç gün oldu."

"Psh." Gabi elini salladı. "Öyle deme. Son randevumdan çıktığımdan beri bunun için heyecanlıyım."

"Ama buraya seni çalıştırmak için gelmedim. Odamdan çıkmak ve dost bir yüz görmek istedim."

Kapı eşiğinde duraksıyor. "Anlaşma şu: Bunu yapmazsam para aldığım için kendimi suçlu hissedeceğim ve aynı anda hem konuşup hem çalışmayı tercih ederim."

Lavanta kokulu havayı içime çekerek odaya giriyorum. "Sadece eminsen."

"Eminim. İşimiz bittiğinde cildin pırıl pırıl olacak." Battaniyenin altına yerleşir yerleşmez konuşmaya başlıyor.

"Sana söylemem gereken ilk şey Maren Higgins'in bugün bir randevusu olduğu."

Gerildim. "Oh, gerçekten mi?"

"Mm-hmm. Sanırım Lincoln'ün tüm ailenizi işe aldığını duydu - Bayan Riscoff'un teyzenizi terfi ettirmesinin yanı sıra - ve ilk açık randevuyu almak için acele etti, böylece rekabete bir göz atma şansı olacaktı."

"Tanrım, bu kasabadaki dedikodu değirmeni gerçekten de basından bile hızlı çalışıyor."

Gabi salatalık dilimlerini gözlerimin üzerine yerleştirirken, "Ve muhtemelen daha doğrudurlar da," diyor. "Dün haberlerde söylenenleri duydum ve kocanın bir Riscoff olmasına imkân yok. Dünyada beni buna inandırmaya yetecek kadar para ya da içki yok."

Bana bunun doğru olup olmadığını gerçekten sormamasını rahatlatıcı buluyorum. "Neyse, bu kadar yeter ve Maren'e dönelim. O çok daha eğlenceli hakkında dedikodu. Yine de onunla zırhsız yüzleşmek istemezdim. Özellikle de mülküne izinsiz girdiğinizi düşünüyorsa."

"O bir insan. Toprak değil."

"Yine de Maren muhtemelen seve seve üzerine işeyecektir."

Yaltaklanıyorum. "İğrenç."

"Sadece söylüyorum, o bir milyar dolarla birlikte geldiğinde yerini korumak için her şeyi yapabilecek türden bir kadın."

"Kuzenim Cricket ona Cuntcake McWhoreson diyor."

Gabi kahkahayı patlattı. "Ondan hoşlandığımı biliyordum."

BİR BUÇUK SAAT SONRA yüzüm parlıyor ve Gabi'ye sarılıyorum. "Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum ama en azından bir kez daha gelmeye çalışacağım."

"Seni buna zorlayacağım, Whit. Bu büyük bir zevk."

Beni koridora götürüyor ve ilerideki bir kapıdan gelen tanıdık kıkırdamaları duyuyorum. Karma ve kızları pedikür sandalyelerinde otururken görünce duraklıyorum.

"Eğleniyor musunuz çocuklar?" Küçük kuzenlerime soruyorum ve kızlar heyecanla ciyaklıyorlar. "Hangi rengi seçtiniz?"

"Ben pembe aldım!"

"Benimkiler mor."

Tırnaklarını uzatıyorlar, ben de incelemek için yaklaşıyorum. "Çok güzel görünüyorlar." Karma'ya bakıyorum ve tabii ki onun dinlenen sürtüğüne yüzün tam yerinde. "Umarım hepiniz güzel bir öğleden sonra geçiriyorsunuzdur." "Deniyoruz," diye yanıtlıyor kuzenim.

"Eminim biz buradayken tüm olanaklardan faydalanacaksınız." "Çocuklarım okulu kaçırıyor, ama en azından sonunda hak ediyorlar."

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve girdiğim gibi hızla odadan çıkıyorum.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Gabi soruyor: "Onun sorunu ne? Her zaman böyle bir sürtük olmuştur."

"Hiçbir fikrim yok. Ama günümü mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Karma'nın tavrı kesinlikle Magnus'un fırtınalı bir bulut olarak değerlendireceği türden.

Gabi beni kadınlar salonunun girişinde bırakıyor, ben de soyunma odasının kapısını açıyorum ve bir sarışına çarpıyorum. Geri sıçradım.

"Özür dilerim-"

"Oh. Sen."

Ses tonu ve yüzündeki ifade bana onun kim olduğunu anlamam için gereken ipuçlarını veriyor.

Maren Higgins.

LINCOLN

Bu öğleden sonra tatil köyünden ayrıldığımdan beri Ricky Rango'nun şarkılarını dinlemek için zaman bulmaya çalışıyorum, ancak evren bana karşı komplo kuruyor gibi görünüyor.

İlk olarak, ağaç kesme ekiplerimizden biri bir kaza geçirdi ve kopan bir kablounun çarptığı adamın elini kaybetmeyeceğinden emin olmak için hastanede birkaç saat geçirdim. Neyse ki çalışanlarımız arasında harika doktorlar ve cerrahlar var ve hepsi de ameliyattan sonra tamamen iyileşeceğini söylediler.

Aceleyle ofise döndüm, tam da hukuk departmanının bana müşterilerimizden birinin tedarik sözleşmesi anlaşmazlığı nedeniyle dava açtığını bildirdiği sırada.

Ve tüm bunlar olurken annem mesaj üstüne mesaj bıraktı.

Sonunda kendime beş dakika ayırabildiğimde, aramasına cevap verdim. Ya bunu yapacaktım ya da kapıma gelmesini göze alacaktım ve bu uğraşmak isteyeceğim son şeydi.

"Onlara ne söyledin?" diye soruyor selamlama yerine, sesi keskin.

Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum ama aptalı oynamak en iyi seçenek. "Daha açık konuşman gerekecek anne. Kime ne söyledim?"

"Ev personeli garip davranıyor, cep telefonum kayboldu ve internet kesik. Kız kardeşin aramalarım cevap vermiyor ve erkek kardeşin de senden bir açıklama istememi söyledi."

Bir yanım Harrison'ın anneme her küçük ayrıntıyı anlatma fırsatını kullanmamasına şaşıyor. Ama yine de o her zaman korkağın teki olmuştur ve muhtemelen annemin elçiyi öldüreceğinden korkmuştur. Onu bu yüzden bana gönderdiğine şüphe yok. Kardeşimin, anneme beni hor görmesi için bir neden daha vermekten daha çok seveceği bir şey yoktur.

Ne yazık ki Harrison bu sefer istediğini elde edemeyecek, çünkü ben de onun yaptığı gibi tenekeyi tekmeleyip yola koyulacağım. Bu bilgiyi aylardır hepimizden saklayan kişi Commodore'du ve anneme haberi veren de o olacak.

"Komodor geldi mi?"

"Tabii ki gelmedi," diye tersledi. "O yaşlı adamın ne pahasına olursa olsun buraya gelmekten kaçındığını biliyorsun."

Yorumuna yanıt vermedim çünkü haklıydı. Commodore kendini iyi hissetmemeye başladığında malikaneden taşındı ... ama annemi sabah kahvesini zehirlemekle suçlayana kadar değil. Şimdi, malikaneye geldiğinde, bizzat yanında getirmediği hiçbir şeyi yemeyi ya da içmeyi reddediyor. Açıkçası, güven sorunlarım genetik olarak geliyor.

"Bu gece ya da yarın bir ara uğramasını bekliyorum. Sizinle paylaşması gereken bir bilgi ortaya çıktı. Ve eminim cep telefonunuz ortaya çıkacak ve internet de yakında düzelecektir."

"Ne bilgisi? Hemen şimdi bilmek istiyorum. O yaşlı diktatörü beklemeyeceğim."

"Özür dilerim anne. Komodor'un emirleri."

"Ama-"

Telefonu kapattım ve annemin yüzüne kapattığım için iki saniye boyunca suçluluk hissettim. Bektan bir evlat olduğumu zaten kabul etmiştim, bu yüzden şaşırtıcı değil. Hayatımın pek çok saatini onun tiratlarıyla kaybettim ve bu tiratlar hiçbir şeyi çözmiyor.

Commodore'un açıklama rolünü üstlenmesine izin vermek korkakların çıkış yolu gibi görünebilir, ancak aylarca bilgi üzerinde oturmasının sonuçlarının sorumluluğunu üstlenmiyorum. Eğer farklı seçimler yapmış olsaydı bu mesele kolayca çözülebilirdi.

Sandalyemden kalkıyorum ve pencerelere doğru yürürken ellerimi ceplerime sokuyorum. Köpüklü su kayaların üzerinde çalkalanıyor ve sonunda dün sabahtan beri kaçındığım soruyu sormama izin veriyorum.

Ricky Rango benim üvey kardeşim miydi?

Bu fikir bana çok gülünç geliyor.

Bilgisayarına geri dönüyorum ve arama çubuğuna onun adını yazmak için üzerine eğiliyorum.

Hemen düzinelerce resim çıkıyor. Rango sahnede. Rango kırmızı halıda yürüyor. Gece şovlarında, egzotik arabaların önünde duran Rango,

İmza dağıtıyor, kollarını hayranlarının omuzlarına dolamış fotoğraf çektiriyor.

Herhangi bir benzerlik için yüzüne bakmayı unutuyorum, çünkü tüm resimlerin ortak bir benzerliği beni çok etkiliyor - Whitney hiçbirinde onun yanında değil.

Sayfayı daha da aşağı kaydırarak ekranı tarıyorum. Sonunda, en altta, onun kısmen görüldüğü bir fotoğraf görüyorum. Başka bir kırmızı halı. Belki bir tür ödül töreni? Yere bakıyor, yüzünde zoraki olduğunu benim bile anlayabileceğim bir gülümseme var.

Onunla evlendi ama onunla hiç mutlu olmadı.

On yılımı onun bir rock yıldızının karısı olarak lüks bir hayat yaşadığını varsayarak geçirdim ama hiçbir konuda bu kadar yanılmamıştım.

Whitney söz konusu olduğunda artık varsayım yok. *Hiç yok.*

Kendimi sandalyeme bırakıyorum ve yazdığı şarkıları dinlemek için telefonuma uzanıyorum, ama dokunur dokunmaz bir aramayla titreşiyor.

Commodore.

"Evet, efendim?"

"Benimle mezarlıkta buluş. Şimdi."

WHITNEY

"AFFEDERSİNİZ. ÇOK ÖZÜR DILERİM."

Sarışın geri adım attı. Bakışlarındaki keskin bilgi gibi şaşkınlığı da gözden kaçırmak mümkün değil. Beni bir aşağı bir yukarı süzerken hiçbir şey söylemiyor.

"Haklıydılar. Sen buradasın."

Bunun aptalı oynamam gereken anlardan biri olduğuna karar veriyorum.

"Pardon? Sizi tanıyor muyum?"

Maren öne doğru bir adım atıyor ve rahat edemeyeceğim kadar yaklaşıyor ama ben geri adım atacak değilim. Onun gibi kadınlar kadın cinsiyetinin yırtıcılarıdır, potansiyel avlarını zayıflık belirtileri açısından değerlendirerek en kolay kimin saldıracağını belirlerler. Ricky ve grup arkadaşlarının etrafında bu kadar sık izledikten sonra bu davranış konusunda yüksek lisans derecesine sahip olabilirim. Konu zengin ve güçlü erkekleri tavlamaya geldiğinde, kadınlar kazanma kararlılıklarıyla kesinlikle dehşet verici olabiliyorlar.

"*Beni tanıyor musun?* Gerçekten mi Whitney?" Küçümseyici bir ses tonu var.

İçgüdülerim omuzlarımı dikleştirmemi ve daha uzun durmamı sağlıyor. *Bugün burada zayıf olan ben değilim, kendime hatırlatıyorum. Kendime güveniyorum ve güçlüyüm.*

"Korkarım beni dezavantajlı duruma düşürdünüz, Bayan "

"Higgins. Maren Higgins."

Başımı sallarken kibarca şaşkın ifademi korumaya çalışıyorum.

Tek iyi yalancı Ricky değildi. Gerektiğinde bunu başarabilirim.

"Korkarım kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok. Kim olduğumu tam olarak bildiğinizi düşündüğünüzü düşünürsek bu çok garip. İzin verirseniz, gitmem gereken başka bir yer var ve siz kapıyı kapatıyorsunuz."

Kıpırdamadan duruyor, ağzı hiç de çekici olmayan bir şekilde bükülüyor. "İstedğin kadar numara yapabilirsin ama ikimiz de biliyoruz ki buraya *erkek arkadaşımı* çalmaya geldin ve ben buna izin vermeyeceğim."

"Sanırım yanlış bilgilendirilmişsiniz Bayan Higgins. Buradayım çünkü bu kasaba ailemin evi. Aslında, benim kim olduğumu bildiğinize göre, Gable'a bizim adımızın verildiğini de biliyorsunuz."

"Adının kimden geldiği umurumda değil. Riscoff'lar bu kasabanın sahibi ve Lincoln Riscoff da bana ait. Ben seni zorlamadan önce geri çekilmen gerek."

Kıbarlığın beni Maren'a karşı fazla ileri götürmeyeceğini bilmeliydim ama en azından denedim. Gerçekten denedim. Artık kendimi korumadan bana tehditler savurmasına izin vermeyeceğim. Maren gibi kadınlar tek bir dilden anlar: Kaltak. Ve neyse ki, Los Angeles'ta bir rock yıldızıyla evli olarak geçirdiğim on yıldan sonra, *süper tatlı kaltağın* lehçesini akıcı bir şekilde konuşabiliyorum.

"Oh, *sen kaçamaksın*." Şaşırmış ses tonumun ne kadar gerçekçi çıktığına kendim bile şaşıyorum. "Seni duymuştum aslında. Gerçi kimse sana kız arkadaşım dememişti. Bir süredir kesin olarak kapalı konumda olan, bir dargın bir barışık bir ilişkin olduğu izlenimine kapılmıştım."

Sırtı dimdik oldu. "Sana ne söyledi bilmiyorum ama Lincoln ve benim bir ilişkimiz var."

"Sana karşı tamamen dürüst olmak gerekirse Maren, Lincoln senden hiç bahsetmedi. Kasabadaki dedikoduları duydum. Buranın nasıl bir yer olduğunu bilirsin."

Parmağını bornozuma soktu. "Dinle beni, sürtük. O benim." Bu sefer geri adım atıyorum, çünkü bana dokunmasını istemiyorum.

"Öncelikle, bana bir daha asla dokunma. Avukatlarım seni mahkemede çiğ çiğ yer. İkincisi, eğer onun senin malın olduğundan bu kadar eminsen Lincoln'le aradaki meseleyi açıklığa kavuşturmalısın."

Bakışlarında öfke yanıyor ve beni diliyle ve pençeleriyle parçalara ayırmayı ne kadar çok istediğini görebiliyorum ama kendini tutup geri çekiliyor. Başka bir gün savaşmak için geri çekiliyor, şüphesiz.

Yüz ifadesi, öfkesini örtmek için ürkütücü bir sakinlik maskesine dönüşüyor ve Maren Higgins'i bu andan çok önce düşman edindiğimi fark ediyorum.

"Seninle tanışmak güzeldi Whitney. Bir dahaki sefere kartımı getirmeyi unutmayacağım, böylece teyzenin kulübesinden taşınmak istersen sana bir yer bulabilirim. Belki karavan parkında?"

Elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsüyorum. "Teklifin için çok teşekkür ederim Maren, ama burada The Gables'da kalıyorum ve burası benim için çok rahat."

yakın zamanda ayrılmayı düşünüyor."

Misilleme yapmak için ağzını açmadan önce ağzı sıkıştı.

"Bayan Higgins?" Spa görevlisi salonun kapısında duruyor. "Bayan Higgins'i arıyorum."

"Umarım hizmetinizden memnun kalmışsınızdır, Maren. Sonunda dedikodulara bir yüz koymak çok güzeldi. Lütfen yanlış anlamayın ama umarım sizinle bir daha karşılaşmam."

Etrafımda dolanırken Maren'in kaşları *V* şeklinde derinleşiyor ve yüzüme yayılan muzaffer gülümsemeye engel olamıyorum.

Bu doğru, Maren. Yenilmiş olabilirim ama bu oyunda hâlâ senden daha iyiyim.

Soyunma odasının kapısına doğru ilerliyorum ama kapı çoktan açılmış. McKinley Riscoff yüzünde bir sırıtışla kapı aralığında durur ve yavaşça alkışlamaya başlar.

LINCOLN

MEZARLIK gitmekten hoşlandığım bir yer değil, ama Commodore cevap vermeden t e l e f o n u kapattığında ve geri aradığımda cevap vermediğinde, seçim benim elimden alındı.

Beni burada yendi, ki bu şaşırtıcı değil. Escalade'inin arkasına park ettim ve Range Rover'ımdan indim. Commodore'un elektrikli sandalyesi Riscoff anıt mezarının önündeki asfalt yola park edilmişti.

Yanında durduğumda konuşmaya başladı.

"Her zaman çok daha önce orada olacağımı düşünmüştüm. Oğlumdan çok önce."

"Özür dilerim efendim. Hiçbirimiz olayların bu şekilde gelişmesini beklemiyorduk."

Bana baktı. "Doğrusunu isterseniz Roosevelt'in benden önce ölmesi işleri kolaylaştırdı."

"Ne?"

Komodor bir elini yüzüne götürüyor ve cevap vermeden önce parmak eklemlerini dudaklarına götürüyor. "Şirketi ona bırakmak istemedim. Yapamadım."

"Ne?" Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum ama sözlerinin yarattığı şok diğerlerini benden çaldı.

"Mirası koruyamadı ve koruyamayacaktı da. Bunu uzun zaman önce biliyordum." Büyükbabam bana baktı. "O yaz seni neden eve çağırdım sanıyorsun?"

Tenim karıncalanıyor, bedenime iki beden küçük geliyor. "O zaman biliyordun..."

"Babanın, kurmak için her şeyini verdiğim şirkete kendini adamaktansa annene sinsice yaklaşmaktan daha çok endişe duyduğunu mu?"

Evet."

Kendimi mermer bir bankın üzerine bıraktım, az önce üzerime yağdırdığı bombayı sindirmeye çalışıyordum.

"Ölmeden önce seni yetiştirmek için zaman istedim ve ne kadar zamanım olacağını bilmiyordum," diye devam ediyor. "Miras korunmalı, ne pahasına olursa olsun. Büyük büyük büyükbabam, oğullarının mirası parçalayıp her birinin kendi payına düşeni almayacağına güvenmiyordu. Bu yüzden İngiliz miras anlayışını benimsemiş. En büyük oğul her şeyi alacak ve herkese bakacaktı. Ama baban sadece kendi başının çaresine bakmakla ilgileniyordu. Banka hesaplarını boşaltması, mal varlığını satması ve kadınlarından biriyle kaçması riskini göze alamazdım."

"Bunu biliyor muydu?"

Komodor uzaklara bakıyor. "Evet. Biliyordu. Kazanın olduğu gün . . . kavga ettik. Kendimi kaybettim. Ona benden hiçbir şey alamayacağını söyledim."

Dirseklerim dizlerime düşüyor ve ellerimi birbirine kenetliyorum. Başımı yumruğuma yaslamak için indiriyorum. "Yüce Tanrım. Yani o gece ..."

"Temelli gidiyordu ve ben bunu biliyordum. Onu durdurmayacaktım. Ama onun yerine ... Onu öldürdüm."

Büyükbabama bakarken midem bulanıyor. "Sen de mi oradaydın? Kazanın olduğu gece?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Ama ben de orada olabilirdim. Arabasını o köprüye koymak benim kararımdı."

"Aman Tanrım. Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Komodor birkaç dakika sessiz kalır. "Çünkü geçmişin günahları her zaman peşimizi bırakmaz ve bilmediğin şeyler sana zarar verebilir. Babalık iddiasını senden saklamamalıydım. Bu bir hataydı ve şimdi bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Ne yapmak istiyorsun?"

Büyükbabam sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve iki elinin parmaklarını birbirine geçiriyor. Başparmaklarına vuruyor ve bundan sonra söyleyeceği şeyin her şeyi değiştireceğinden şüpheleniyorum.

"Bu sabah özel dedektifim, oğlum ile Renee Rango arasında, annenle evlenmeden iki yıl öncesine ait bir evlilik cüzdanı buldu."

Şok içinde ona bakıyorum, söylediklerinin ne anlama geldiğini zar zor kavrayabiliyorum. "Boşanma ne zaman oldu?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve içim daha da daralıyor. *Hayır...
Söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söylemeyecek...*

"Söyleyebileceğimiz kadarıyla ... böyle bir şey yoktu."

LINCOLN

Geçmiş

Whitney'i tekrar görmeyi denemek için ne kadar sabırsız olsam da, bunu yapmadan önce tüm gerçekleri bir araya getirmem gerektiğini biliyordum.

Son iki gündür, Los Angeles'ta Ricky Rango hakkında bir rapor hazırlayan bir dedektifle telefonda konuşuyordum. Meğer o orospu çocuğu onu sadece bir kez değil, defalarca aldatmış. Araştırmacı her bir olayla ilgili rapor yazdıkça midem bulanıyordu.

Sarı defterime aldığım notlara, isimlerin, tarihlerin ve yerlerin olduğu listeye baktım ve gerçek yüzüme çarptı.

Whitney'e bunları anlatamam. Tek bir lanet parçasını bile.

Onu ittim ve sandalyeme geri oturdum. Ofisimdeydim, çünkü Commodore'a göre hayat da iş de devam etmeliydi, yarın cenazemiz olmasına ve babamın gömülecek olmasına aldırmadan.

Gables'lar Cumartesi günü her iki ebeveynlerini de toprağa vereceklerdi. Whitney'nin, Rango'nun hilekâr kıcı yanında dururken mezar başında olduğunu düşünmek içimi parçalıyordu.

O orospu çocuğunu ne kadar sevmesem de en azından kardeşi vardı. Ama eğer bir adam bu şartlar altında McKinley'e yaklaştırmaya çalışıyorsa, onu uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Küçük kız kardeşimi güvende tutmak için yapmayacağım şey yoktu, özellikle de onu becerdiğini düşündüğüm bir adamdan.

Ve Whitney'i kendi yöntemlerimle mahvetmiştim. Gecenin bir yarısı onu dışarı attım. Yalınayak. *Çünkü ben aptal bir orospu çocuğuyum.*

ona g venemezdim.

Beni affetmezse ben bile onu suçlayamazdım. Onu kaybetmeyi hak etmiştim ama savaşmadan bunun olmasına izin vermeyecektim. Özellikle de onu daha az hak eden Ricky Rango gibi bir pislige.  izgili sarı kâğıda ve belgelenmiş tüm aldatma örneklerine baktım.

Beni ondan uzak tutmasına izin vermeyeceğim. Kazanmasına izin vermeyeceğim.

Yeni bir not defteri aldım ve Whitney'e bir mektup yazmaya başladım. şimdi tek yapmam gereken bunu ona nasıl ulaştıracağımı bulmaktı.

W H I T N E Y

Günümüz

"SEN DEN HOŞ LANDI Ğ I MI BİL İ Y O R D U M," diyor McKinley. "İlk başta senin so ğ u k k a n l ı , sessiz bir tip oldu ğ u nu düşün mü ş t ü m ama bu etkileyiciydi."

Biri karşı la ş m a m ı z a ş a h i t oldu ğ u için yanaklarım utançtan kızarıyor. "Çok özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"O zorba kadına haddini bildirmek mi? Benim adıma özür dileme. Bence bu çok gecikmişti. Lincoln'ün bir şekilde onun tuza ğ ına düş mesinden ve ondan bir yüzük koparmadan önce ne oldu ğ u nu anlamamasından korkuyordum. Ayrıca, özür dilemesi gereken ki ş i benim. Burada onunla uğ ra ş mak zorunda kalmamalıydınız. Bu kabul edilemez."

"Sorun de ğ il. Hayatta kaldım. Korkunç oldu ğ u nu düşün ü y ö r o l a b i l i r a m a o kadının bana söyleyebilece ğ i ve daha önce söylenmemiş hiçbir şey yok."

"Yine de sana güvenli bir sığınak sözü vermiştik ve ben bu sözümü tutmadım. Bir sonraki emre kadar onu binadan men edeceğim. Muhtemelen bu konuda Lincoln'e gidip ağ layacaktır..."

"Buna gerçekten gerek yok. O sadece bir baş belası. Bana gerçekten zarar veremez. Artık onu arayıp kayıtlarda olup olmadığını kontrol edeceğimi bildi ğ i m i n gelecekte ondan kolayca uzak durabilirim."

"Spa koordinatörlerine Maren Higgins söz konusu olduğunda, aksi belirtilmedikçe randevu vermedi ğ i m i z i söylesem nasıl olur? Onun beleşçi tavırlarının zaten farkındalar. Birkaç ay önce gelip Lincoln'ün adını kullanarak bedava hizmet almaya başlamıştı ama bunu mümkün olduğunca ç abuk engelledim."

Beleşçilikle ilgili yorumu içimde biriktirdiğim suçluluk duygusunu açığa çıkardı. "Ben de beleşçi olmak istemiyorum. Bu benim fikrim değildi ve istediğimiz zaman odaları değiştirebilir ya da ayrılabiliriz. Bu beklediğim bir şey değildi ve Maren'e söylediklerime rağmen uzun süre kalmaya niyetim yok."

McKinley beni başından savdı. "Bu konuda endişelenerek tek bir saniyeni bile harcama. Ayrıca az önce senden hoşlandığımı söyledim. Pek çok insandan hoşlanmıyorum, özellikle de kardeşimle çıkan kadınlardan. Hoşlandığım insanlar için de her şeyi yapmaya hazırım. Bu işler böyledir."

"Biz çıkmıyoruz," diyorum, kendimin de tam olarak anlamadığım bir şeyi açıklığa kavuşturmaya çalışarak.

Kaşları kalkıyor, yüz hatlarına şüphecilik damgasını vuruyor. "Her halükarda senden hoşlanıyorum ve kalabilirsin. İkimizin ailesi için de zor bir dönem, bu yüzden en azından bunu yapabilirim."

"Baban için üzgünüm," diyorum sessizce. "Dünün zor bir gün olduğunu biliyorum."

"Hepimiz için. Ben de senin ailen için üzgünüm." Duraksıyor. "Ama ne yapmış olurlarsa olsunlar, bu bizim suçumuz değil ve ben kimsenin yaptıklarını çocuğuna karşı kullanmam."

"Teşekkür ederim." Riscoff ailesinde Lincoln dışında en azından bir destekçim olduğunu hissetmek güzel.

"Ayrıca," diye ekliyor McKinley. "Muhtemelen hatırlamazsın ama ben ortaokuldayken bir keresinde beni savunmuştun. Benden büyük çocuklar bana zor anlar yaşatıyordu ve sen de onlara beni rahat bırakmalarını yoksa kardeşinin onları döveceğini söylemiştin. Bunu hiç unutmadım. Buradaki odaları benim gecikmiş teşekkürüm olarak kabul edin ve gerçekten, istediğiniz kadar kalabilirsiniz."

Dolabımı bulmadan önce Lincoln'ün kız kardeşine tekrar TEŞEKKÜR ediyorum ve bornozumu çıkarıp sokak kıyafetlerimi giyiyorum.

Bu öğleden sonra biraz sarsıntılı geçse de genel olarak kendimi oldukça iyi hissediyorum. Maren'la karşılaşmamın moralimi bozmasına izin vermeyeceğim. Bana kalırsa, bundan sonra o benim dünyamda yok. *Bu nasıl bir pozitiflik?*

Asansör bankosuna doğru ilerlediğimde Karma ve kızları bir tanesine giriyorlar.

"Yukarı çıkacaksanız binin. Yoksa kendiniz çıkın."

Kuzenimin neden bu kadar kaltak olduğunun gizemini hâlâ çözebilmiş değilim ama elimde değil diye düşünüyorum. Belki de sadece bulutları görüyordur. Her iki durumda da, onun bu tavrı Magnus'un tavsiyesine uyma ve dünyaya bakış açımı değiştirme çabalarımı iki katına çıkarma isteği uyandırıyor.

"Tırnaklarını görebilir miyim?" Yanına çömelirken Maddy'ye soruyorum, o da parmaklarını uzatıyor. "Çok şirin! Pembe en sevdiğin renk mi?"

"Hayır," diyor Karma. "En sevdiği renk mavi ama burası onun için fazla şık. Tabii ki."

Karma'nın berbat tavrını bu iki değerli küçük kıza da geçirdiği düşüncesiyle irkiliyorum ama durumu daha da kötüleştireceğine şüphe olmayan bir şey söylemek yerine onu görmezden geliyorum. Bunun ne yeri ne de zamanı.

"Eğlenceli miydi?" Bunun yerine kızlara soruyorum. "Evet! Suyuma baloncuklar koydular."

"Ayaklarım şeftali gibi kokuyor!" Addy ayağını havaya kaldırıyor ve neredeyse devriliyor.

Onu kucaklayarak sabitliyorum. "İkiniz de orada oturmuş şımartılan prensesler gibiydiniz."

"Öyle olmalılar," diyor Karma. "Onlar benim küçük prenseslerim."

"Ve annem bir gün bir prensin gelip bizi bir şatoda yaşamaya götüreceğini söylüyor!"

"Prenseler de kendi kalelerini inşa edebilirler."

Bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama söyler söylemez ciddi olduğumu anladım. Bu küçük kızların hayatta istediklerini onlara verecek bir erkeğe ihtiyaçları olduğunu düşünmelerini istemiyorum. Kendileri için alabilirler.

"Her neyse. Belki senin peri masalında öyledir ama bu kasabada işler öyle yürümüyor." Karma bana yan gözle bakıyor. "Sen kendini kurtarmadın. Buradayız çünkü sen-" Söyleyeceği şeyi yarıda kesiyor ve bunun çocuklar için uygun olmadığını tahmin ediyorum.

"Geldik!" Kapı açıldığında Addy alkışlıyor.

Kızlar Jackie'nin salonda oturduğunu görünce asansörden dışarı fırlıyorlar ve onların dikkati dağılmışken ben Karma'yı engelliyorum.

"Benimle sorununun ne olduğunu hiçbir zaman bilemedim ve bu noktada umurumda da değil. Ama kızlarının yanında tavırlarını kontrol etmeyi hiç düşündün mü? Bunu duymalarına ya da görmelerine gerek yok."

Gözlerini bana dikti. "Birincisi, bana çocuklarımı nasıl yetiştireceğimi söyleme. Senin çocuğun yok ve bir bok bildiğin de yok. İkincisi, git kendini becer."

Keskin dirseğiyle koluma vurdu, ben de geri adım attım.

Belki de hiçbir şey söylememeliydim, ama tavırları gün geçtikçe daha da kötüleşiyor ve artık bununla uğraşmak zorunda olan sadece annesi ve kız kardeşi değil. Çocukları ondan bir şeyler öğreniyor ve bu kadar tatlı küçük kızların Karma gibi acı çekmesini görmekten nefret ediyorum.

Onu Jackie'ye doğru takip ediyorum, Jackie ikisine de sıkıca sarılmış durumda.

On

u. "Çok güzel görünüyorsun! Eğlendiniz mi?" diye soruyor onları serbest bırakırken. "Eğlendik!"

"Yorulduklar. Uyku vakti." Karma iki kızını da ellerinden tutup Jackie ve ben arkasından bakarken onları süite sürüklüyor.

Odaya girdiklerinde Jackie başını iki yana salladı. "Onunla nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum."

Cevap olarak söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı için konuyu değiştiriyorum. "Yeni işindeki ilk günün nasıl geçti?"

Jackie'nin yüzündeki pişmanlık kaybolur.

"Gerçekten iyi. Bayan Riscoff'la bu sabah bir toplantı yaptık ve günün geri kalanını yeni patronumla çalışarak geçirdim." Bardan bir şampanya kadehi kaldırıyor. "Bodrumdan çıktım ve aydınlıkta çalışıyorum."

"Tebrikler. *Mutlu* görünüyorsun." Ve öyle de. Jackie'nin yüzü beş yıl kaybetmiş gibi görünüyor ve yüzündeki gülümseme eve geldiğimden beri gördüğüm en büyük gülümseme.

"İstenmek iyi hissettiriyor. Birinin size değerli olduğunuzu ve takımın değerli bir parçası olduğunuzu söylemesi." Duraksıyor. "Teşekkür ederim, Whit. Tüm bunların senin sayende olduğunu biliyorum ve sana minnettarım."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Bunların hepsi *senin* sayende. Patronu o kadar etkileyen sendin ki seni geri almak için her şeyi yapmaya hazırdı. Bu akşam küçük bir kutlama yemeği yemeye ne dersin?"

"Burada mı? Oda servisi mi? Süslü müyüz biz?"

Barmen benim sormama bile gerek kalmadan önüme bir kadeh şampanya koydu.

Teyzeme bir göz kırpıyorum. "Bizim süslü olmamız *gibi* bir şey yok. Belli *ki* öyleyiz."

Kadehini kaldırıyor ve benimkiyle tokuşturuyor. "O zaman kutlasak iyi olur. Kim bilir bir daha ne zaman şansımız olur?"

LINCOLN

Commodore'un öğleden sonra yaptığı nükleer bomba açıklamasından bu yana KONSANTRASYONUM TAMAMEN BOZULDU. Ofise döndüğümde, gece geç saatlere kadar çalışarak dikkatimi gerektiren her şeyle ilgileniyorum, ancak en iyi ihtimalle yarım yamalak bir iş yapıyorum.

Commodore'un özel dedektifi hâlâ bir boşanma kararı ya da fesih belgesi bulmaya çalışıyor ama o bulana kadar babamın iki eşli olduğu ve üçümüzün de teknik olarak gayrimeşru olduğu ihtimaliyle yüzleşmek zorundayım.

Bunu anneme nasıl söyleyeceğim? Ya da erkek ve kız kardeşlerime?

Söyleyemem.

Daha fazla bilgi edinene kadar hiçbir şey bilemezler. *Kimse* bir şey bilemez.

Hala anlayamadığım bir şey var. Renee Rango neden babalık davası açmak için bu zamana kadar bekledi ve neden babamla evli olduğu gerçeğini halka açıklamadı?

Bana hiç mantıklı gelmiyor. Sebebi para olmalı ama yaptıkları hiç mantıklı değil.

Sen ne halt ettin baba? Bu soru bugün beynimde yüzlerce kez dönüp durdu ve hala bir cevap bulmaya yaklaşmadım.

Bir saat daha üretken olmaya çalıştıktan sonra, sonunda pes ediyorum. Bu gece hiçbir işe yaramıyorum ve bırakma zamanının geldiğini anlıyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama koyuyorum. Sabaha kadar ona bir daha dokunmayacak olsam da, burada bırakma riskini almayacağım.

Kendi kardeşime bu kadar güvenmiyorum, özellikle de şimdi.

Ofisin kapısından çıktığımda tek istediğim bir geceliğine unutulmak ve böylece öğleden sonra öğrendiklerimi unutmak. Birkaç saat daha ailem hakkında bildiğimi sandığım her şey ekseninden kaymamış gibi davranmak istiyorum.

Ve bu unutuşa nasıl ulaşmak istediğimi çok iyi biliyorum - Whitney yatağımdayken.

Ona sahip olmak için banka hesabımdaki her doları verirdim.

Bu düşünceye gülüyorum. Asla satın alamayacağım bir kadına aşık olmayı bana bırakın.

Ağırdan alma planım işe yarıyor. Öğle yemeği iyiydi. Bana randevu konusunda ultiatom verdi ama bu hemen odasına dönüp onu duvara yaslayabileceğim ve şu anda istediğim şekilde alabileceğim anlamına gelmiyor.

Hayır. Onun güvenini tekrar kazanana kadar bunu yapamam.

Israr ve sebata yabancı değilim. Benden her ikisini ve daha fazlasını hak ediyor ve alacak da.

Ama bu beni VIP katında kendi kişisel kullanımım için tuttuğum süiti düşünmekten alıkoymuyor. Basın hâlâ kapımın önünde kamp kurmuş olabilir ve bu gece onlarla uğraşmak istemiyorum. Dün gece içeriye girmek, eldivenden kaçmak gibiydi.

Whitney'nin onun odasının yanındaki odada uyuduğumu bilmesine gerek yok. Kapısının önünde durup ondan gerçekten istediğim şey için yalvarmamak için kendimi tutabilirim.

Kendimi kontrol edebiliyorum.

Onun söz konusu olduğu zamanlar hariç ...

W H I T N E Y

KARMA ve kızlar terasta akşam yemeği için bize katıldılar ancak kısa bir süre sonra yatmaya gittiler, her ne kadar kızlar tatlı için yalvarsa da ve Jackie'nin kalmalarını istediğini söyleyebilirim. Ama onlar Karma'nın çocukları, bu yüzden dilini ısırıldı.

Dürüst olmak gerekirse, Karma'yı tekrar gördüğüme üzülmedim çünkü yemeğin yarısını dün ölüm yıldönümlerinde ailemin mezarlarına gitmediğime inanmadığından bahsederek geçirdi. Bu konuda kendimi kötü hissettim mi? Kesinlikle hissettim. Dünün nasıl geçtiği konusunda değiştirebileceğim bir şey var mıydı? Hayır.

Karma bana laf üstüne laf attıkça Jackie'nin kutlama havası kayboldu ve o masadan kalkarken ben de iki şişe daha şampanya ve menüdeki tüm tatlıları sipariş ettim.

Param yettiğinde bile savurganlık yapmak benim için hiçbir zaman normal olmadı, ama bu gece teyzemi tekrar gülümsetmek söz konusu olduğunda, bunu yapmaya hazırım.

Bizim majordomo kapıyı çaldığında sandalyeden atlayıp kapıya yöneliyorum. Daha açamadan, tiz bir kadın sesiyle birlikte ikinci bir kapı çalınıyor.

"Kat hizmetleri. Yastık için nane ister misin?"

Sahte aksanına rağmen bu sesi hemen tanıyorum ve kapıyı kırbaçla açıyorum.

"Cricket! Burada ne işin var? Hunter'ın evinde saklandığını sanıyordum."

Koşarak içeri giriyor ve kollarını bana doluyor. "Ve annemin yeni işini kutlamayı özlüyor musun? Tabii ki hayır!"

Jackie terastaki koltuğundan sıçradı. "Sen de geldin!"

"Ben iyi bir çocuğum. Annem çağırđıđında koşarak gelirim."

Karma kafasını yatak odasından uzattı. "Sessiz ol. Uyuyan çocuklarım var."

Hepimiz gözlerimizi deviriyoruz ve Cricket kız kardeşine doğru kuşu çeviriyor.

Neyse ki majordomo tatlı ve şampanyayla geliyor ve terasın kapılarını kapatıp kendi küçük partimize yeniden başlıyoruz.

"Hunter seni getirdi mi?" Jackie soruyor.

"Tabii ki getirdi. Güvenlik bu saatte bile *çıldırılmış* durumda. Hunter ikimizin de kimliğini gösterene kadar kapıdan geçmemize izin vermediler. Görünüşe göre, sihirli bir listede olmanız gerekiyor yoksa şansınız yok."

"Vay canına. Kulağa çılgınca geliyor."

Cricket başını bana doğru eğiyor. "Çılgınca olan tek şey Lincoln -Senin hakkında."

"Bu gece onun hakkında konuşmuyoruz. Bu annenle ilgili." Jackie bir lokma krem brüle yerken, "Kesinlikle öyle," dedi.

ve ağzına bir ısırık atıyor. "Bunların her birinin tadına bakıyorum ve beni yargılamanız umurumda değil."

Cricket çilekli tartı işaret ediyor. "Ondan bir ısırığı benim için sakladığın sürece umurumda değil. Ama önce," bir şampanya şişesinin boynunu tutup buzdan kaldırıyor, "bu bebeği açıyoruz."

Cricket olarak, ondan bekleyebileceğim tek şeyi yapıyor, o da sallamak.

"Cri-"

Ama artık çok geç. Mantar uçuyor ve balkonun kenarına sıçratıyor. Çılgılığımı bastırmak için elimi ağzıma kapatıyorum ki Karma'nın şirretliğini tekrar çekmeyelim.

Sprey üçümüze de geri dönüyor ve Jackie'nin nefesi kesiliyor. "Aman Tanrım, kızım.

Bu çok soğuk."

Cricket doğrudan şişeden içiyor. "Ama tadı harika."

Etikete bir göz atıyorum. "Şişesi bin dolar gibi, yani öyle olmalı." Cricket boğuluyor ve şişeyi mermer masaya vuruyor. "Vay anasın!"

Bu gece çok havalıyız."

Şampanyayı alıp flütlerimizi dolduruyorum. Bitirdiğimde kadehimi havaya kaldırıyorum. "Jackie Teyze'ye. Tanıdığım en çalışkan kadın. En iyi rol modeli. En iyi teyze."

"En iyi anne," diye araya giriyor Cricket.

Başımı sallıyorum. "Ve tanıdığım en iyi kadın. Şerefine."

Jackie'nin gözlerinde yaşlar parıldıyor. "Sizi çok seviyorum kızlar." Kollarını uzatıyor, Cricket ve ben de ona doğru gelip sıkıca sarılıyoruz.

Gable'a döndüğümünden beri ilk kez, daha önce yaptığım gibi ayrılamayacağımı ve ailemi yıllarca göremeyeceğimi yüzde yüz kesinlikle biliyorum.

Bunun gibi anlar çok değerli.

CRICKET, Hunter'ı arayıp arabaya ihtiyacı olmadığını söyledikten sonra kanepede sızıyor. Jackie'nin odasından çıkıyorum ve biraz çakırkeyif bir halde parmak uçlarımda koridorda ilerliyorum.

Çıplak ayaklarımın üzerinde sallanırken, bu düşüncemi düzeltiyorum. *Çok çakırkeyif.*

Misafirlerin kullanımı için atıştırma ve içeceklerle dolu bir oda olan kilerin kapısına ulaştığımda duraklıyorum. Gatorade muhtemelen yarın akşamdan kalma bir şampanyadan kaçınmama yardımcı olacak tek şey.

İçeri giriyorum ve camelianlı soğutucuda istediğim aromayı bulana kadar karanlıkta etrafı karıştırıyorum. Şişeyi göğsüme bastırarak kapıya doğru ilerliyorum.

Tam o sırada mermer koridordan gelen ayak seslerini duydum.

Kahretsin.

Şu anda isteyeceğim son şey başka bir insanla karşılaşmak. Sırtımı duvara yaslıyorum ve kapının dışını görebilmek için başımı yana çeviriyorum.

Bu bir

adam.

Uzun boylu

bir adam.

Geniş omuzlu, uzun boylu bir adam.

Tanıdığım uzun boylu, geniş omuzlu bir adam. Lincoln.

Sarhoş bile olsam, onu her yerde tanırım. *Yürüyüşünden* bile tanırım. Kendine güveni her adımına yansıyor. Sanki hayatı boyunca tek bir şeyden bile şüphe etmemiş ve yanlış bir adım atmayı hayal bile edemiyor.

Kendinden bu kadar emin olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Bunu bilebileceğimden de şüpheliyim ama yine de zihnindeki hedefler listeme ekliyorum.

Ayak sesleri kesilene kadar burada ne yaptığını merak etmek aklıma gelmiyor. Duvar boyunca kayıyorum ve kapı aralığından dışarı bakıyorum çünkü bakmadan edemiyorum.

Koridorun sonundaki bir kapıya bakıyor. Benim kapım.

Lincoln buraya benim için geldi.

Zorlukla nefes alarak bekliyorum, çünkü bilmem gerekiyor ve kendimi ele vermekten korkuyorum.

Yine de orada durup içsel bir tartışma yaşıyormuş gibi kapıma bakmaktan başka bir şey yapmıyor.

Bu iç tartışmaları iyi bilirim. Şu anda, bir dakika daha sessiz kalıp kalamayacağıma karar vermeye çalışıyorum, çünkü bir parçam - büyük bir parçam

-Lincoln'un onu izlediğimi bilmesini istiyor. Başka bir parçam büyük parçama susmasını söylüyor çünkü şu anda beni görseydi Lincoln'e *yapacaklarımdan* sorumlu tutulamam. Muhtemelen ona bir ağaç gibi tırmanırdım.

Sonunda elini uzatıyor ve ciğerlerim donuyor. *Kapıyı çalacak.*

Ama elini yumruk yapmak yerine parmak uçlarıyla kapıya dokunuyor ve koridorun sonunda benimkine bitişik olan kapıya doğru dönüyor. Kilidin önünde bir anahtar kartı sallıyor ve içeride kayboluyor.

İşte o zaman aklıma geldi. *Lincoln bu katta bir süite girmişti ve benimkinin hemen yanındaydı.*

Onun kapısı kapanır kapanmaz koridorda koşarak kendi odama giriyorum ve kapı kapanır kapanmaz sırtımı kapıya yaslıyorum. Oturma odasının solunda, benim odamı onun odasından ayıran duvarda kilitli bir kapı var.

Kilitli bir bağlantı kapısı. Lincoln'ün süitine.

Birkaç dakika boyunca ona bakıyorum, keşke X-ışını görüşüm olsaydı da o duvarın ötesinde ne yaptığını görebilseydim.

Açıkçası, bu süper güç benden uzak olduğu için gözlerimi kapatıp hayal gücümü kullanıyorum. Çok şaşırtıcı değil, şampanya ile yağlandığında daha da iyi oluyor.

Zihnimde Lincoln'ün takım elbise ceketini silkip tıpkı benimki gibi bir kanepenin arkasına fırlatışını izliyorum. Kravatını gevşetmek için bronzlaşmış boğazına uzanıyor.

Tanrım, kravatlar çok seksi. Bir gün onu düğümünden kurtarmak ve onunla alay etmek istiyorum.

Ama fantezime geri dönüyorum.

Becerikli parmakları her bir düğmeyi çözüyor ve beyaz gömleği açılıyor, on yıl sonra hâlâ sahip olabileceğini bilmediğim kaslı göğsü ve sert karnı ortaya çıkıyor. Ama var. Biliyorum çünkü gördüm. O gece ben de çakırkeyif olabilirdim ama anısı sonsuza dek beynime kazındı.

Pantolonunun düğmelerine uzandı ve onları çıkardı. Boxer külotunu aşağı itip koca sikini serbest bıraktığında, zihnimde canlanan görüntü karşısında inlemekten kendimi alamıyorum ve bağlantı kapısına yaklaşıyorum. Lincoln'ün sikini yumrukladığını hayal ederek kapıya yaslanıyorum ve elimi şortumun içine sokuyorum.

Parmak uçlarım ıslaklığımın üzerinde kayar kaymaz inliyorum ve başımı geriye atıyorum. Başım sertçe tahtaya çarptığında donup kalıyorum.

LINCOLN

Bağlantı kapısından gelen ses benim hayal gücüm olmalı. Whitney'nin burada olduğumu bilmesine imkân yok. Yine de içkimi doldururken duraklıyorum ve başka bir kapı sesi bekliyorum. Tek duyduğum sessizlik.

Sürahiyi yere bırakıp odaya geçiyorum. Kulağımı panele dayadığımda kendimi aptal gibi hissediyorum.

Hiçbir şey duymuyorum.

Elim kendiliğinden kilide gidiyor ve çeviriyorum. Bir VIP konuğun iki süit rezerve etmesine ve aralarında hareket ederken mahremiyetini korumasına izin vermek için tasarlanan kapı kayarak açılıyor.

Umduğum gibi yüzünü görmek yerine tek gördüğüm ikinci kapının beyaz paneli oluyor.

Daha yakından dinliyorum ve yemin ederim nefes alışını duyabiliyorum. Dakikalar önce yaptığım gibi uzanıp avucumu kapıya bastırıyorum.

Ne yazık ki, açılmasını istemem sihirli bir şekilde açılmasını sağlamıyor. Elimi bırakıyorum ve ilk içgüdüm geri çekilirken kapıyı kapatmak oluyor ama yapmıyorum. Bunun yerine, bar arabasına doğru yürüyüp içkimi doldurmayı bitirirken kapıyı açık bırakıyorum.

Geçirdiğim günden sonra, bu otelde beynimin çalışmasını durduracak kadar viski olmayabilir ama deneyebilirim.

Bir kadeh Whitney çok daha iyi gelirdi.

Bardağı kanepeye geri götürüp oturuyorum ama dikkatim kapıda kalıyor.

Diğer tarafta mı? Kapıyı çalmamak için kendimi zor tuttuğumu biliyor mu?

Bir dakika sonra başka bir ses duyuyorum. Kanepeden fırladım ve yaklaştım.

İlk başta boğuk bir ses gibi geliyor. Birkaç saniye sonra bunun bir *inilti* olduğunu anladım.

"Whitney?" Adını sessizce söylüyorum, ağzım bizi ayıran tahtadan sadece birkaç santim uzakta.

"Çok yakınlım." Kelimeleri benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldıyor. Aletim takım elbise pantolonumun ipek astarına çarpıyor.

"Kapıyı aç, Mavi." "Bu kötü bir fikir."

"Katılmıyorum. Bu harika bir fikir."

Tekrar iniliyor ve kafamdaki tüm kan güneğe hücum ediyor. Onu kapıya yaslanmış, kendine dokunurken ve kıvrılırken hayal edebiliyorum ve tek istediğim bunu ilk elden görmek.

"Sadece boşalmak istiyorum... ve sonra yatağa gideceğim."

"Daha da iyi. Şimdi kapıyı aç, ben de bunu gerçekleştiririm."

"Yine de kötü bir fikir. Sabah bana güvenmeyeceksin."

Beni bir suçluluk duygusu yakalıyor ve bunu hak ediyorum. "Bunun bir daha olmayacağına söz veriyorum."

Bir gümbürtü duymadan önce kapıdan bir inilti daha süzülüyor.

"Seni istiyorum. İstiyorum. Elimde değil. Ama sonu hiç iyi bitmiyor."

Avucumu kapıya bastırıyorum. "Bana bir şans daha verin, size bunun hiç bitmek zorunda olmadığını kanıtlayayım."

W H I T N E Y

LINCOLN'UN SESİ, ahşabın içinden bile olsa, soğukkanlılığım için çok tehlikeli. Biz konuşurken parçalanıyor.

Bu gece istediğim her şey o kapının diğer tarafında. Bu bana şu sözü hatırlatıyor: *İstediğin her şey korkunun diğer tarafında*. Sanırım bunu bir tişörtlü yazdırmıştım.

Lincoln'ün bana hissettirdiklerinden korkuyorum. Her şeyin şüphesiz nasıl dağılacığından korkuyorum. Ama daha çok, ona bir daha asla dokunamamaktan korkuyorum.

"Sana bunun hiç bitmek zorunda olmadığını kanıtlayacağım."

Her zaman benim gibi kızların sonsuza dek mutlu olamayacağını söyledim, ama yeni keşfettiğim pozitif çizgim bu düşünceyi beynime yerleşmeden kapatıyor. Bugün Lincoln'ü öptüm ve bu bir felaketle sonuçlanmadı. Şartlarımı belirttim ve o da bunlara saygı gösterdi. Hatta o korkunç sürtük Maren'a karşı çıktım ve diğer taraftan McKinley'de yeni bir Riscoff müttefikleriyle çıktım.

İyi şeyler oluyor.

İster bakış açım değişiyor olsun, ister hayat sonunda istediğim gibi gidiyor olsun, her şey kilidi açmamı, korkularımın ötesine geçmemi ve istediğimi almamı işaret ediyor gibi görünüyor.

"Lütfen kapıyı aç. İstersen beş dakika içinde tekrar yüzüme çarpabilirsin." Tam olarak yalvarmıyor ama sözlerinin altında yatan yakarışı duyabiliyorum.

O haklı.

İstediğim zaman buna son veren ben olabilirim.

Bu farkındalık içime bir güç dalgası gönderiyor ve kapının kilidini açıyorum. Kapı açıldığında kenara çekildim ve Lincoln ayağa kalktı.

Takım elbise ceketi yok, kravatı gevşek ve göğsü yirmi kat merdiven çıkmış gibi i n i p kalkıyor.

Bakışları parmak uçlarımin hâlâ şortumun kemerine takılı olduğu yere düşüyor.

"Siktir. Beni. Kendini tatmin ediyordun." Bu b i r ifade, soru değil.

Aman Tanrım. "Beni mi hayal ediyordun ..."

Lincoln yavaşça başını sallıyor ve ben de kasıklarına gizli bir bakış atmaya çalışıyorum. Çıkıntı çok büyük.

O güç dalgası tekrar içime doluyor. "Benimle sevişecek miydin? . . ." Öne doğru bir adım atarken bakışlarım şişkinliğe kayıyor. "Beni düşünerek kendini tatmin mi ediyorsun?"

"Aynen öyle."

Bir adım daha atıyorum. "Seni izlemek istiyorum."

Şortumdaki ilmeği yakalamak için uzanıyor. Nazik bir çekişle beni kendine yaklaştırıyor. "Bu doğru mu?"

"Seni kafamda canlandırıyordum. Gerçekte görmeyi tercih ederim."

Hâlâ şortumu çıkarma zahmetine katlanmadığım elime uzanıyor ve parmaklarımı ağzına doğru götürüyor. "Benim mastürbasyon yaptığımı düşünürken o küçük tatlı amcığına dokunuyordun."

Her bir parmağımı ağzına alırken tenim ürperiyor ve meme uçlarımin daha da sertleşiyor.

"Ya onun yerine seni tatmak istersem?" Dişlerini parmağımın üzerinde gezdiriyor ve dilimin ucunda istediğı şeyi kabul etmek var ama başımı sallayacak gücü kendimde buluyorum.

"Önce seni izlemek istiyorum."

Ela bakışları ısınıyor. "O zaman bunu alacaksın."

Elimi elinin içine sokarak beni benimkinden bile büyük bir süitin yatak odasına götürüyor. Muhtemelen neden burada olduğunu sormalıyım ama zaman kaybedecek kadar umurumda değil.

"Beni nerede istiyorsun Mavi?"

Yatak odasındaki şezlonga başımı sallamakta tereddüt etmiyorum. "Tam orada."

Dudakları kıvrılırken nefesim hızlanıyor ve bir adım uzaklaşana kadar geri çekiliyor.

"Başka bir isteğın var mı?"

Dudağımı ısııyorum, fantezimde hayal ettiğim her şeyi istemeye gerçekten cesaret edip edemeyeceğimi merak ediyorum. "Gömleğini ve kravatını çıkar. Henüz oturmayın."

Emirlerim kulağa kendinden emin geliyor . Çünkü bunu hissediyorum. Lincoln emirlerime uyuyor. Kontrol bende. Bu baş döndürücü bir duygu.

Kravatının kuyruğunu düğümden kurtarıyor ve yere düşürecekmiş gibi tutuyor.

"Bana at."

Yutkunurken adem elması sallanıyor. "Ne yapacaksın
"Ne

iste "Ne istersem."

rse Bana doğru fırlatırken bakışları daha da ısınıyor.

m? Kravatı havadan kapıyorum ve yumruğuma doluyorum. "Şimdi soyun."

" Burun delikleri alevlendi, Lincoln her seferinde bir düğmeyi açıyor ve ben şortumu çekiştiriyorum. O gömleğini yere bırakırken ben de şortumu bacaklarımdan aşağı itip kenara atıyorum. Lincoln kemerine uzanırken dişleri alt dudağını sıyrıyor.

Yatağa yerleşiyorum, rahatlarken kravat parmaklarımdan kayıyor. "Eğer kendine dokunursan, uzun süre dayanamam."

"Yani bunu yaparsam mı?" Parmaklarımı külotumun bel bandına sokuyorum ve kayganlığımın üzerinden geçerken küçük bir nefes veriyorum.

"Sık beni," diyor inleyerek.

Başımı sallıyorum. "Şu anda olmaz. Meşgulüm."

Bir yanım ağızımdan çıkan kelimelere inanamıyor ama utanç duymuyorum. Utanmıyorum. Aslında, onun kontrolü parçalandıkça kendimi daha güçlü hissediyorum. Burada kararları ben veriyorum.

Lincoln fermuarını indirdi ve siki pantolonundan kurtuldu. Fantezim yanılttı. Boxer külotu yoktu.

İşaret parmağımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum ve kalçalarım zevkten sarsılıyor.

"Tanrım, lanet olsun. Çok seksisin." Lincoln sikini yumrukluyor ve sertçe çekiştiriyor.

Klitorisime daha fazla baskı uyguluyorum ve "Bunu tekrar yap" diye talep ediyorum.

Lincoln yavaşça shaftını sarsıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. İki parmağımı içime sokuyorum ve elime karşı direniyorum. Beni izlerken göğsü inip kalkıyor, şehvet adeta dalga dalga yayılıyor.

"Daha fazlasını görmek ister gibi görünüyorsun."

"Siktir, Blue. Her şeyi görmek istiyorum. Seni hissetmek istiyorum. Dokunmak istiyorum. Sikimle dolu olmamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayana kadar seni doldurmak istiyorum."

Kirli sözleri bacaklarımdaki nemin bir kez daha fişkırmasına neden oluyor.

"Çok ıslağım."

Kendini bir kez daha çekiştirirken gözlerini sıkıca kapatıyor. Aletinin başından bir damla ön sperm akıyor ve dilim dudaklarımda geziniyor.

Tatmak istiyorum.

Kelimeleri kafamın içinde değil de yüksek sesle söylediğimi fark ettiğimde Lincoln'ün gözleri açılıyor.

"Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum, Blue. Sadece söyle."

İçime bir parmak daha sokuyorum ama bu bile beni onun istediği gibi doldurmaya yetmiyor. Klitorisimi daha sert ve daha hızlı tıngırdatıyorum ve orgazmım artıyor.

"Sen kendini okşarken benim boşalmamı izlemeni istiyorum." Başını sallamak dışında verdiği tek yanıt sert nefes alış veriş oluyor.

Ellerine ve sikini çalıştırırken kaslarının esnemesine odaklanıyorum ve klitorisimi tıngırdatıyorum. "Çok yakınım. Çok yakınım."

"Benim için gel. Benim için gel ve sonra bana seni d o l d u r m a m ı istediğini söyle."

Emri beni uçurumun kenarına gönderiyor ve orgazm üzerime çökerken onun adını inliyorum. "Acele et!"

Saniyeler içinde koltuktan kalkıp yatakta yanıma geldi. "Beni öldürmeye çalışıyorsun. Boşaldığında çok güzel oluyorsun."

Külotumu kenara itiyor ve hâlâ meşgul olan parmaklarımı ortaya çıkarıyor. "Sana ihtiyacım var. Şimdi."

Orgazmın vızıltısı kayboluyor ve ben onu geri istiyorum. Lincoln'ün bana söz verdiği şeyi istiyorum.

"Ben varım, Mavi," diyor üzerime gelirken, sikinin başını girişime dayıyor. "Her zaman."

Tek bir itiş gücüyle eve gidiyor ve ihtiyacım olan her şey var.

W H I T N E Y

PENCERELERDEN SIZAN IŞIK beni uykumdan uyandırıyor. Birkaç kez göz kırpıyorum ve nerede olduğumu hatırlıyorum. The Gables. Benim süitim. Her şeyin olması gereken yerin tam tersinde olması dışında.

Çünkü burası benim süitim değil. Lincoln'ün.

Çarşafı göğsüme bastırarak doğruldum. Lincoln nerede?

Yatağın kenarına doğru kaydım ve elim bir kağıt parçasını ezdi.

Bir not.

Yalnız uyandığın için üzgünüm. Gitmek istemiyorum ama kaçırmamam gereken bir toplantım var. Süitte istediğin kadar kalabilirsin ama sana bir şey teslim ettireceğim. Elimden geldiğince çabuk döneceğim.

- L

TEKRAR OKUDUM. *Bir şey mi teslim ettiriyor?*

Çarşafı vücuduma sarıyorum ve sessizce oturma odasına gidiyorum. Neden parmak ucunda yürüdüğüm hakkında hiçbir fikrim yok ama doğru olan buymuş gibi geliyor. Odalarımız arasındaki bağlantı kapısı hâlâ ardına kadar açık ve dün geceki olaylar canlı renkleriyle gözümün önüne geliyor.

İsteddiğiniz her şey korkunun diğer tarafında.

Odama döndüğümde, kapıyı birkaç dakika açık bırakmayı düşünüyorum, ama biri gelir ve soru sormaya yatkın olursa diye kapatmaya karar veriyorum.

Yarım saat sonra duşumu aldım ve espresso sipariş ettim.

Majordomo kapıyı çalıyor ve ben de kabarık beyaz bir bornoza sarınarak kapıyı açıyorum. Ama elinde sadece espressom yok. Tepside bir tomar kâğıt büyüklüğünde bir kutu da var.

"Günaydın Bayan Gable. Bay Riscoff odanız için ek kırtasiye malzemelerine ve bazı yazı gereçlerine ihtiyacınız olabileceğini düşündü."

Çenem gevşedi. *Lincoln bana kâğıt göndermiş.* Göğsüme keskin bir sızı çarpıyor ama sonra bir sıcaklık bulutuna dönüşüyor.

"Teşekkür ederim," diyorum boğazıma yerleşen yumrunun içinden.

"Elbette. Ek kâğıda, kaleme ya da başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen istemekten çekinmeyin. Ayrıca, eğer seçimlerinizi yaptıysanız, kahvaltı siparişinizi almaktan memnuniyet duyarım."

İstek ağzımdan çıkar çıkmaz hatırlayamadığım bir şeyler geveliyorum çünkü şu anda masanın üzerindeki tepside duran kâğıda kendimi kaptırmış durumdayım. Majordomo gözden kaybolmadan önce bir kez daha teşekkürlerimi fisıldıyorum ve dikkatim Lincoln'ün süitine açılan kapıya geri dönmeden önce uzun süre kutuya bakıyorum.

Kırtasiye kutusunu açıyorum, kalemi alıyorum ve Lincoln'e hızlıca bir not yazıyorum. Odasına geri dönüyorum, notu aynı masanın üzerine bırakıyorum ve sanki şimdi orada yakalanmaktan, yatağında kendimi parmaklayabilmek için ona benim için mastürbasyon yapmasını emrettiğim zamankinden daha çok endişeliymişim gibi aceleyle geri çıkıyorum.

Kahvaltı için kapımın çalınmasına cevap verene kadar yüzümdeki gizli gülümsemeyi silemiyorum.

BİR SAAT SONRA, ıspanaklı ve jambonlu omletimi yedikten sonra, güneşli günden yararlanmaya ve terasta uzanmaya karar veriyorum.

Gökyüzünde hiç bulut yok.

Bu yüzden birkaç dakika içinde terliyorum ve keşke bir havuzum olsaydı diyorum.

Ki var. Tek yapmam gereken odamdan çıkmak ve başka bir insanla karşılaşma riskini almak.

İstediğin her şey korkunun diğer tarafında. Dün geceki mantram kafamda yankılanıyor.

Siktir et. Eşyalarımı toplayıp koridordan aşağıya, salondan geçerek güzel verandaya ve kristal mavisi suya doğru yürüyorum. Karma ve kızlar ortalıkta görünmüyor, başka kimse de yok.

Gördün mü? Bu hiç de zor değildi.

Güneş alan ama yakınında şemsiye olan bir şezlong seçiyorum ve yüzüstü uzanarak birlikte hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeleri ve cümleleri not ediyorum. Beynim böyle çalışıyor. Bilinç akışı tarzında yazıyorum, aklıma ne gelirse kağıda döküyorum ve sonra bir model ortaya çıktığında bir yapboz gibi parçaları birleştiriyorum.

Bir nakaratı neredeyse bitirmiştım ki, siyah bikinisi ve turkuaz mavisi kaftanıyla başka bir kadın sürgülü cam kapıdan içeri girdi. Yüzü büyük bir şapka ve büyük bir güneş gözlüğüyle gölgelenmiş.

Kağıda yeniden odaklanmaya çalışıyorum ama benimkinin hemen yanındaki sandalyeye oturunca konsantrasyonum yeniden dağılıyor.

Gülümsüyor ve zaten altın sarısı olan cildine güneş kremi sürerek kendini hazırlıyor, sonra da bir dedikodu dergisi çıkarıyor.

Kapağını görür görmez irkiliyorum.

Yeni bir dergi olmalı çünkü başlığında RICKY RANGO GERÇEKTEN BİR MİLYARDERİN VARISI MİYDİ? Fotoğrafta Ricky sahnede, Riscoff malikanesinin fotoğrafı üzerine bindirilmiş.

Dandik bir dedikodu dergisi de değil. Markette kasa reyonundan geçerken bakmaktan kaçındığım parlak dergilerden biri. Hikaye kimsenin es geçemeyeceği kadar ilgi çekici.

O sayfaları çevirirken benim konsantrasyonum ve yaratıcılığım sıfıra iniyor.

Bulutlara odaklanamıyorum.

Gazetemi havlulumun altına sıkıştırıyorum, güneş gözlüklerimi çıkarıyorum ve havuza girmeye karar veriyorum, sırtımı ona dönmeye dikkat ederek ve dergide fotoğrafımın olmamasını umarak.

Havuzun yüzeyinin altına kayıyorum ve ayaklarımın tabanı ile betonu itiyorum, suyun altında ileri doğru fırlıyorum, kollarım beni çekiyor. Havuzun diğer ucuna kadar gitmeye çalışıyorum ama ciğerlerim çok kısa sürede yanıyor. Muhtemelen en son yüzdüğüm beri yıllar geçtiği içindir.

herhangi bir düzenlilikle. Ne olursa olsun, yüzeye çıktığımda artık ondan yeterince uzaktayım. Vücudumun gevşemesine izin veriyorum ve yüzeye doğru süzülüyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve güneşi yüzüme çekiyorum.

Parmak uçlarım eriyene kadar suda kalıyorum, boş boş yüzmekle sırtüstü yüzmek arasında gidip geliyorum. Sandalyeme doğru bir bakış attığımda kadının hâlâ orada olduğunu ve güneşin tadını çıkarırken dergisini karıştırdığını görüyorum.

Kendimi havuzdan çıkarıp suyun üzerimden akmasına izin veriyorum ve merdivenlerin yanındaki askılıktan rulo yapılmış bir havlu alıyorum. Havluyu etrafıma sardıktan sonra oturduğum yere dönerken yüzümü saklıyorum ve o yüzüme iyice bakamadan gözlüklerimi kapıp tekrar takıyorum.

"Muhteşem bir gün, değil mi?" diyor şezlonga geri yerleştiğimde.

"Kesinlikle."

Cevabımı konuşmak istediğime dair bir işaret olarak algılamış olmalı ki sohbe başlıyor. "Böyle yerlere gelmeyi seviyorum. Özel olduğunda her zaman çok çökmüş hissettiriyor."

"Mm-hmm." Sohbeti kesmeye çalışıyorum ama o bunu anlamıyor.

"Nerelisin?" diye soruyor.

"Her yerden," diyorum çünkü ona gerçeği söylemeye hiç niyetim yok. "Ah, bir dünya vatandaşı. Çok şanslısın. Ben doğma büyüme Ben de Cali kızıyım. Şehirde çok boğucu oluyor. Herkes birbirini geçmeye çalışıyor. Oradan uzaklaşmak ve farklı manzaraları takdir etmek güzel."

"Burası kesinlikle farklı."

"Gables yıllardır gezilecek yerler listemdeydi. Sonunda görebildiğim için çok mutluyum. Ne kadar güzel bir yer, değil mi? Ve yemekler? Ölmek için."

"Kesinlikle." Kâğıdımı elime alıyorum ve bir ipucu bulup beni rahat bırakacağı umuduyla tekrar yazmaya başlıyorum.

Öyle olmadı.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?"

Bu kez sözlü cevap vermek yerine başımı sallıyorum ve Karma ile kızları cam kapıdan içeri girerken içimi bir rahatlama telaşı kaplıyor.

Tanrı'ya şükür. Dikkatimi dağıtmam lazım.

Kızlara el sallayıp gülümsüyorum. "Hey! Biraz yüzmeye hazır mısınız?"

"Evet!" Addy havuza doğru koşarken cevap veriyor.

"Addy, yavaşla. Henüz havuza girmiyorsun." "Çok tatlılar.

Arkadaşların mı?" diye sorar kadın.

"Evet." Cevabımı kısa tutuyorum, ipucunu alacağını umuyorum, şimdiye kadar işe yaradığından değil.

Şaşırtıcı bir şekilde Karma havuzun karşı tarafına gitmek yerine bana doğru geliyor. "Sonunda odanı terk etme riskini almaya mı karar verdin?"

Yaltaklanıyorum. Belki de bu, bir can simidi dilemek ve birinin size bir tane atması gibiydi - ama yanıyordu.

"Biraz güneşleneyim ve yüzeyim dedim."

"Merhaba, ben Emmy." Yanımdaki kadın ayağa kalktı ve elini uzattı. "Biz de sohbet ediyorduk."

Karma kadına bakıyor ve isteksizce elini sıkıyor. "Merhaba."

"Siz de mi burasınız? Ben de tam arkadaşınıza şehirden ayrılmadan önce neleri denemem gerektiğini soracaktım. Gable'ın oldukça ilginç bir tarihi ve hem geçmişte hem de günümüzde kötü şöhretli sakinleri olduğunu duydum."

"Karma, kızlar havuza girecekleri için heyecanlı görünüyorlar. Onlarla yüzmeye gitmemi ister misin?"

Bana ters ters baktı. "Yardıma ihtiyacım yok *Whitney*."

Kadının nazik gülümsemesi sırtıma dönüyor. "Ben de kim olduğunu asla itiraf etmez sanıyordum."

Karma'nın gözleri parlar. "Kim? Whitney Gable Rango mu? Evet, kesinlikle o."

Kuzenime yapabileceğim en yoğun yan bakışı yapıyorum. "Sanırım artık gitme vaktim geldi."

Ben ayağa kalkarken kadın uzanıp elini koluma koyuyor. "Şimdi, tam da işler ilginçleşmeye başlamışken kaçıp gitme."

"Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" Her türlü nezaket gösterisini bir kenara bırakıyorum.

"Yeni en iyi arkadaşın olabilirim."

"Yeni arkadaşlara ihtiyacım yok," diyorum kırtasiye malzemelerimi göğsüme bastırırken.

"Senin için yaptığım teklifi duyana kadar buradan ayrılmak istemezsin."

"Hayır, aslında gitmek istiyorum."

"Yeni arkadaşının söyleyeceklerini merak ediyorum," diyor Karma ve yüzündeki şirretliği tokatlamak istiyorum. "Sen muhabir misin?"

Emmy gülümseyerek başını sallıyor.

"Buraya nasıl geldiğinizi bilmiyorum ama güvenlik gelip size çıkışı göstermeden önce gitmeniz gerekiyor. İçeri adımımı atar atmaz yaptığım ilk arama bu."

"Tam bir oyunbozansın,
Whit." "Kapa çenenin,
Karma."

Emmy'nin gözleri adeta ışıltıyor. "Siz ikiniz çok değerlisiniz. Seyircilerim Whitney Rango'nun ailesiyle nasıl geçindiğini duymaya bayılacak."

"Ne kadar büyük bir izleyici kitlesi?" Karma ona bir adım daha yaklaşıyor.

Kadın cevap vermek yerine iki kartvizit çıkarıyor ve birini Karma'ya uzatıp diğerini bana itiyor. "Emmy Richards. *Daily Post*. Seninle konuşmayı çok isterim Whitney. Sanırım hikâyenin senin açıdan olan kısmı çok ilgimi çekecek."

"İlgilenmiyorum." Arkamı dönmeye başlıyorum ama kartı elimle kâğıtların arasına sıkıştırıyor.

"Kayıtları düzeltmek istemiyor musun? Herkese Ricky'nin intiharına neden olduğun için basında nasıl çarmıha gerildiğini, oysa bunu yapmasının başka bir nedeni olduğunu anlatmak istemiyor musun?"

"Hangi başka sebep?" Karma, bu kadının egosunun alevlerini körükleyerek soruyor.

"Senin gidip çocuklarına bakman gerekmiyor mu?" Kuzenime, ayak parmaklarını suya daldıran kızlara doğru bir bakış fırlatarak soruyorum.

"Çocuklarımı bu işe karıştırma. *Emmy*'nin söyleyeceklerini duymak istiyorum."

"Belli ki ailede zeki olan sensin." Emmy sanki ben burada değilmişim gibi doğrudan Karma'yla konuşuyor.

"Belli ki."

"Kuzenin kocasının bir metresi olduğu ve onun yüzünden kendini öldürdüğüne dair bir söylenti olduğunu biliyor muydun?"

Metres mi? Ricky'nin cinsel yolla bulaşan hastalık yüzünden aldattığını biliyordum ama bunun bir ilişki değil, rastgele bir fahişe ve sahne arkası ilişkisi olduğunu varsaymışım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Talep ediyorum.

Emmy dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sadece kocanla düşündüğünden çok daha fazla şey yaşadığını söylüyorum Whitney. Ya kendini affettirebilirsen? Hayranlarının senden nefret etmesini"

biraz daha az mı? Bu hayatı kolaylaştırmaz mı? İzin verirsiniz bunu yapmanıza yardımcı olabilirim."

Ruhumun küçük bir parçası onun teklifinden etkileniyor ama ona ya da söylediği hiçbir şeye güvenmeyecek kadar iyi biliyorum. "Güvenliği arıyorum." Karma'ya bakıyorum. "Kızları odaya geri götürmek isteyebilirsin, böylece bunu görmek zorunda kalmazlar."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece Emmy'nin kartını parmaklıyor ve bana bakıyor. "İyi bir hikâye için ne kadar ödersin?"

"Ciddi olamazsın!" Ona doğru bir adım atıyorum ve kartı elinden çekip alıyorum.

"Milyarder sevgilisi olan ben değilim. Beslemem gereken iki küçük kızım var."

Emmy çantasından başka bir kart çıkarıp Karma'ya uzatıyor. "Ara beni. Konuşuruz."

Hay sikeyim. Şimdi de kuzenim beni basına satacak.

LINCOLN

Geçmiş

Bay ve Bayan Gable'ın cenaze töreni babamınkinin çok küçük bir kısmıydı, hatta iki katı olması gerekirdi, özellikle de atalarının adını taşıyan bir kasabada.

Whitney'in siyahlar giymiş, ağabeyi ve teyzesinin arasında kiliseye girdiğini gördüm. Yaz bronzluğuna rağmen yüzü solgun görünüyordu ve koyu renk elbisenin içinde göze çarpıyordu.

Ona destek olmak ve bu günü atlatması için güç vermek yerine sokağın diğer tarafından onu izlediğim için nefret ediyordum. Bu benim işim olmalıydı ve ben bunu tamamen berbat etmiştim.

Saatlerce kilisenin dışında siyah bir sedanın içinde oturup şansımı bekledim. Sonunda, kahverengi saçlı bir kızın yan kapıdan çıktığını gördüm. *Whitney'in kuzeni.*

Yanına gittiğimde bir sigara yakıyordu.

"Cricket, değil mi?"

Şaşkınlıkla bana baktı, sonra başını sallayarak cevap verdi.

"Bana büyük bir iyilik yapar mısın?"

Bakışları daraldı. "Ne istiyorsun?" "Whitney'e bir şey vermeni istiyorum."

"Oh, gerçekten mi? Ne gibi?" Ben cebimden mektubu çıkarıp uzatırken, o da sigarasının ucundaki külü silkeledi.

"Sadece ... lütfen bunu ona ver. Onu görmem gerek. Onunla konuşmam lazım. Tanrı'ya yemin ederim ki bana söylerse onu rahat bırakacağım."

Whitney'nin kuzeni beni inceledi ve dumanı yüzüme üflemeden önce bir nefes çekti. Bir an sonra uzandı ve mektubu elimden kaptı. "Tamam. Ama seni görmek istemesini bekleme. Sanki hiç ayrılmamışlar gibi Ricky'ye çoktan sokuldu bile."

"Onu hak etmiyor ve bunu sen de biliyorsun."

Omuzlarını silkti. "Bu seçimi yapabilecek kişinin sen olduğunu sanmıyorum."

Gözlerindeki yargı mektubu geri almak istememe neden oldu ama artık çok geçti. Mektubu çantasına tıktırdı.

"Asa dışarı çıkmadan önce buradan gitmelisin. Duyduğuma göre, senin en büyük hayranın değilmiş."

"Mektubu ona ver yeter."

Başını salladı ve ben de Whitney'i bir kez daha görebilmek umuduyla cenaze alayının kiliseden ayrılışını izlemek için arabaya döndüm.

LINCOLN

Gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Saatim notta yazdığım saati on beş dakika geçtiğini gösteriyordu. Kulübenin penceresinden tekrar dışarı baktım ve farlar karanlığı yarıdı.

Şükürler olsun. Geliyor.

Tekerlekler garaj yolundaki çakılları gıcırdatırken, kapıya doğru aceleyle ilerledim, kapıyı açtım ve arabaya doğru koştum. Sürücü kapısı açıldığında iki adım uzaktaydım.

Bu Whitney değil.

"Sana kız kardeşimden uzak durmanı söylemiştim." Asa Gable dışarı çıktı, yumrukları sıkılı ve çenesi dikti. Ricky Rango'nun kafası yolcu tarafından dışarı fırladı.

Mektubumu almış ve kendisi gelmek yerine kardeşine ve erkek arkadaşına söylemiş. Tutunduğum tüm umutlar paramparça oldu. Beni bir daha görmek istemiyor.

Gerçeği kabullenirken dişlerim sıkıldı ve tüm vücudum gerildi.

"Eğer gelmek istemeseydi, mektubu görmezden gelebilirdi. Onun yerine seni göndermesine gerek yoktu. Her halükarda mesajı alırdım." İçim dışıma çıkıyormuş gibi hissetmeme rağmen ses tonumu düz tuttum.

Gable aptal bir orospu çocuğu olduğumu düşünmüş gibi başını salladı. "Mektubunu hiç almadı, pislik, ve bana kalırsa, bunu asla öğrenemeyecek."

Onun bu itirafı beni topuklarımın üzerinde geriye doğru salladı ve çenem gevşedi.

Lanet kuzeni ...

Rango parmaklarını çıtlatarak ayağa kalktı. "Kötü hareket, orospu çocuğu. Karma seni sattı."

"Karma mı?" Rango'dan Gable'a baktım.

"Onu Cricket'a verdiğini mi sanıyordun?" Rango güldü. "Kolay bir hata, çünkü bu iki kaltak da tıpatıp birbirine benziyor."

"Ricky, kuzenlerime sürük deme." Gable bana doğru bir adım attı. "Sana kız kardeşimi rahat bırakmanı söyledim ama sen onu buraya, ormana çekmeye mi çalışıyorsun? Bu konuda ne diyeceğim biliyor musun? *Hayatta olmaz. Böyle bir şey olmayacak.* Benim gözetimimde olmaz."

Ellerini sıkıp esneterek ileri doğru adım atarken botları çakıllarda çtırdırıyordu.

Bu gece dayak yiyeceğimi biliyordum. İkisinin de yüzüne yansımıştı bu. Dayak yemeden gitmeyeceklerdi. Yine de savaşmadan pes etmeyecektim.

"Bil diye söylüyorum, Gable, bana yapacağın hiçbir şey ona ulaşmaya çalışmamı engellemeyecek. *Hiçbir şey.*"

Sırıtişında mizah yoktu, sadece alay ve şiddet vardı. "Sanırım bunu göreceğiz."

Yumruğu fırladı ve beni karnımdan yakaladı, diğeri de elmacık kemiğimi kırdı. Ben de bir kombinasyonla karşılık verdim ve o da homurdandı. Yeşil Bereli biri solar pleksusuma, diğeri karaciğerime olmak üzere iki yumruk daha savurdu ama ben ayağa kalkmadım, değış tokuş yapmaya çok istekliydim. Sonra Rango atladı ve ben hareket ettiğini fark etmeden beni kafamın yan tarafından yakaladı.

Normalde, ikiye karşı bir, kendimi koruyabilirdim ... içlerinden birinin Sam Amca tarafından göğüs göğüse dövüş konusunda eğitilmiş olması dışında.

Gable'ın Rango'nun yardımına ihtiyacı yoktu. Daha önce hiç yaşamadığım bir dayak attı.

Yumruk üstüne yumruk indirirken dizlerimin üstüne çöktüm. Gardımı düşürmedim, defalarca savurdum ve ıskaladım. Çeneme sert bir aparkat indirdi ve bedenim çakılların üzerine uçu. Kendimi ayağa kaldırmaya çalışırken parmaklarım taşları tırmaladı ama görüşümü beyaz noktalar kapladı. Odaklanamıyor ve dengemi bulamıyordum.

Biri karnıma tekme atarken kaburgalarım çığlık attı. "Geri çekil, Ricky."

Gable'ın arkadaşını arkasından ittiğini görmek için gözümü kırptım. Whitney'in kardeşi başımda duruyordu, parmak eklemleri kırılmıştı ve keşiğinden kan damlıyordu.

kaş.

"Dersini aldın mı, zengin çocuk?"

"Git kendini becer, Gable." Bir ağız dolusu kan tükürdüm.

Yanımda çömeldi. "Ağzından çıkanı kulağın duysun yoksa seni buraya gömerim."

Ben cevap veremeden bir çift far daha karanlığı yardı ve Rango küçük bir sürtük gibi ciyakladı.

"Biri geliyor! Bizi tutuklayacaklar. Hapse giremem. Şirketim çok kızacak."

Gable etrafına bakındı ve ormanda avlandığımız tarlaya giden iki patikalı bir yol gördü. "Hadi, buradan gidiyoruz."

Onlar kapıları çarparken kendimi dizlerimin üzerine ittim. Kulübenin yan tarafına doğru kışlarını çekerken lastikler döndü.

Yeni gelenin farları tam önümde durdu ve kör olmamak için gözlerimi kapattım.

"Lincoln, sen misin? Ne oldu böyle? Soyuldun mu?" Bu Commodore'un sesiydi. Bana doğru gelirken ayak sesleri çakılları çıtırdatıyordu. "Yüce Tanrım. Kışına tekme yedin."

Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey onun eliydi. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı.

Komodor omzumun üzerinden Gable ve Rango'nun gittiği yöne baktı. "Kimdi o? Onları gömeceğiz."

"Bilmiyorum, efendim."

"Bu lanet bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz." Büyükbabamın kaşları kızgın bir V'ye dönüştü. "Bu Gable denen kızla ilgili, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim ama Commodore'un benim ona bir şey söylememe ihtiyacı yoktu. Her zaman yaptığı gibi her şeyi kendisi çözmüştü.

"O kızın kardeşini istediğin kadar koruyabilirsin ama yine de onu askeri mahkemeye vereceğim."

Askeri mahkemeye çıkarılacağımı söylediği anda tüm vücudum gerildi. Komodor'un herhangi bir misillemesi Whitney'in benden daha fazla nefret etmesine yol açacaktı ve ben buna izin veremezdim. Omuzlarımı dikleştirdim ve sağ gözümü açmadığım için şişmiş sol gözümün aralığından büyükbabama baktım.

"Efendim, sizden saygıyla rica ediyorum, bu işi kendi başıma halletmeme izin verin."

Büyükbabam yaralı yüzümü inceledi. "Bana iyi bir neden söyleyin."

Onu ikna etmek için söyleyebileceğim herhangi bir şeyi düşünürken birkaç dakika sessiz kaldım. Sonunda gerçeği söyledim.

"Bu duruma ben sebep oldum. Bunu da kendim düzelteceğim."

Komodor'un gözleri kısıldı ve tartışmak istediğini anladım. "O Gable kadınları beladan başka bir şey değil. Bunu biliyoruz. Hatalarınızı tekrarlamayın. Onsuz daha iyi olursun, evlat." Çenesini kulübeye doğru salladı. "İçeri gir ve temizlen. Şişlik için dondurucudan biraz bezelye al. Annene yarın neden iki gözünün moraracağını açıklamak istemiyorum, o yüzden iyileşene kadar burada kalsan iyi olur."

"Peki efendim."

Komodor derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Fikrinizi değiştirirseniz, şerifi hızlı aramaya aldım. Asa Gable teyzesinin evine varmadan onu kelepçeler."

"Gerek yok, efendim."

Başını salladı. "Hadi ama. Bir içkiye ihtiyacım var. Annenin feryatları aklımı başımdan alıyor."

Büyükbabamın peşinden kulübeye girdim. Bedenim ve gururum hırpalanmış ve yara bere içinde olsa da pes etmeyecektim. Whitney'e ulaşmanın bir yolunu bulacaktım.

Ama bu gece önemli bir ders aldım. *Gable ailesinden kimseye güvenme.*

LINCOLN

Günümüz

Telefona cevap verdiğimde McKinley, "GÜVENLİK BİR GAZETECİYİ VIP KATINDAN ÇIKARDI," diyor.

"Ne?"

"Beni duydun. Whitney aradı. Kadın binadan çıkarıldı."

Sandalyemden fırladım ve ofisimin kapısına yöneldim. "O iyi mi?"

Üzgün müydü?"

"Henüz onunla konuşmadım, sevgili kardeşim, sadece güvenlik. Sanırım heyecanlanmamıştır, ben de heyecanlanmadım. Kadının nasıl geçtiğini bilmiyorum ama öğreneceğim."

"Siktir. Hemen geliyorum."

"Arka kapıdan girdiğinden emin ol; ön kapılar bugün tam bir sirk. Önceden sadece basın vardı, ama şimdi ellerinde Whitney'le ilgili pankartlar taşıyan öfkeli bir hayran kalabalığı var. Birileri kesinlikle onun burada olduğunu sızdırmış."

"Kahretsin. Daha fazla yardım çağırmamız gerekecek. Eğer kızgın hayranlar buradaysa

..."

"Çok geçmeden tüm şehri saracaklar. Jackie Gable'ın evine zarar vermeye çalışacaklarından endişeleniyorum, bu yüzden oraya daha fazla adam gönderiyorum."

"İyi fikir."

Kız kardeşimle telefonu kapatıyorum ve ofisten çıkmak için özel çıkışımlı kullanıyorum. Kaçıracağım toplantılar ve telefonlar umurumda bile değil.

Öğleden sonra. Yeniden planlanabilirler. Tek endişem Whitney ve ona verdiğim söz.

Ona güvende olacağını söylemişim. Kimse ona ulaşamayacağı için endişelenmesine gerek kalmayacağına söz vermişim.

Arabayı sürmem, güvenlikten geçmem ve odasına çıkmam on dakika sürüyor.

Kapıyı çalıp bekliyorum ama cevap yok. Tekrar vuruyorum. "Mavi, benim. Çok özür dilerim."

Sürgü döndü ve kapıyı açtı. Koyu renk saçları ıslaktı ve üzerinde bir otel bornozu vardı.

"Neden beni aramadın?" İçeri girebilmem için kapıdan uzaklaşırken ona soruyorum.

"Ben hallettim."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktiğinde onu sarsmak istiyorum.

"Halletmek zorunda kalmamalıydın. Burada güvende olacağına söz verdikten sonra biri seni ele geçirdi."

Whitney saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve damlacıklar gömleğine sıçırıyor. "Anladığını sanmıyorum. Bu, yok edebileceğin bir şey değil. İnsanlar her zaman bir hikâyenin peşine düşecektir ve şu anda o kişi benim. Bana kötü şeyler olmayacağına dair söz veremezsin Lincoln. Hayat böyle işlemez."

"Bunu bile yerine getiremezsem bana güvenebileceğini sana nasıl kanıtlayacağım?" Ona doğru bir adım atıyorum ve ellerimi üst kollarını örten havlu kumaşın etrafına doluyorum.

Whitney'nin mavi bakışları benimkilerle buluşuyor. "Muhtemelen Riscoff ailesinin oyun kitabından bir sayfa alıp kimseye güvenmemeliyim. Kan bağı dahil."

"Lütfen güvenme. Sen bundan daha iyisin. Bizden daha iyisin."

Gülüyor. "Bunu dürüst bir yüz ifadesiyle söylediğine inanamıyorum."

"Gerçek bu. Bizim gibi olma. Bu kırılması çok zor bir alışkanlık ve ben de sana bunu kanıtlamak için var gücümle çalışıyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Bu noktada başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Şu anda en büyük endişem ne biliyor musun? Basının bana ulaşması değil, kuzenimin onlara gitmesi."

Kimden bahsettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. *Kahrolası Karma*. Beni sattığını asla unutmayacağım. Onu atabildiğim kadar uzağa atsam bile ona güvenmezdim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Whitney başını sallıyor. "Dua et, belki. Ama bekle, daha da iyi olacak. Ve daha iyi derken . . . Yani daha kötü." "Ne?"

"Bu muhabir Ricky'nin bir metresi olduğunu ve benim boşanma davası açtığım sırada onu terk ettiğini söyledi. Bu yüzden kendini öldürdüğünü söyledi. Hikayeyi kendi açımdan anlatmamı ve kendimi temize çıkarmamı istiyor."

"Metres mi?"

Başını sallıyor. "Görünüşe göre."

Whitney'nin yüzüne bakıyorum, bu konuda ne hissettiğine karar vermeye çalışıyorum ama tek gördüğüm teslimiyet. "Hiç şüphelenmedin mi?"

"Hayır. Ama sanırım şüphelenmeliydim. Beni birbiri ardına saçmalıklarla besledi."

Gözlerini kırıştırarak tavana doğru bakıyor ve keşke Rango hayatta olsaydı da onu bir güzel dövebilseydim dedirtiyor.

Whitney burnunu çekerek başını sallıyor. "Artık şaşırmamalıyım bile. Beni en çok öldüren şey, olumlu şeylere odaklanmak için o kadar çok çabalıyorum ki, ama daha kötü bir şeyin geleceğini biliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama hissediyorum. Karma benden nefret ediyor. Korkunç bir şey yapmak için fırsat kolluyor ve ben daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Tek istediğim hayatımda biraz *huzur* ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım bunun asla gerçekleşmeyeceğini hissetmekten kendimi alamıyorum."

Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken vücudu titriyor. Sesinin bu kadar yenik çıkmasından nefret ediyorum, özellikle de dün gece gösterdiği seksi güven gösterisinden sonra.

Whitney'i kendime doğru çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Huzura kavuşacaksın. Tanrı'ya yemin ederim ki, yapacağım son şey olsa bile bunu yapacaksın." Yanağımı saçlarına bastırıyorum.

"Böyle söyleme. Sen de böyle bir söz veremezsin."

Bu ifadesi beni o kadar da iyi tanımadığını kanıtlıyor. "Yapabilirim ve yapacağım. Yarın gecedен başlayarak."

"Yarın gece ne var?"

"Sen, ben, Hunter ve Cricket. Akşam yemeği yiyeceğiz. Herkesten uzakta. Basın yok. Baskı yok. Sadece . . . huzur." Bakışlarımla buluşması için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Sadece evet de. Gerisini ben hallederim."

Cevap arıyormuş gibi yüzüme bakıyor ve umarım bulmuştur. Çünkü onun gözlerine baktığımda, şimdiye kadar istediğim her şeyi görüyorum ve bunun tekrar elimden kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Bu sefer olmaz.

Bir daha asla.

Öne eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Evet de, Mavi."

Ağız açılıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip öpücüğü derinleştiriyor, tadına bakıyor ve onunla alay ediyorum. Yumuşak bir şekilde inliyor, dudaklarını dudaklarıma daha sert bastırıyor ve beni okşayarak karşılıyor.

Geri çektiğimde, mavi gözleri kanımı pompalayan aynı ihtiyaçla bulanıklaşıyor.

"Tamam," diye fısıldıyor. "Yarın akşam yemeği."

LINCOLN

Artık bir planım olduğu için Gables'a dönmek için her zamankinden daha fazla endişeliyim, ancak Commodore ve avukatlarla olan toplantım, bilgi sızdırdığı için kovulan avukat hariç, beklediğimden daha uzun sürüyor. Babamın cesedini mezardan çıkarmanın en kolay ve en sessiz yolunu konuştuğumuz bir toplantı, yapmayı hiç beklemediğim bir konuşma ama yine de oluyor.

"Bence bunu gece yapmalıyız. Kimsenin haberi olmaz."

Harrison gözlerini deviriyor. "Mezar soyguncusu muyuz sanki? Bu babamıza saygılı davranmanın bir yolu. Annem bunu asla kabul etmeyecektir zaten."

Harrison'ın neden burada olduğunu bilmiyorum ama Commodore iyi bir nedeni olmadan onu davet etmezdi. *Düşmanlarını yakınında tut*, sanırım. Kendi kanımdan birini potansiyel düşman olarak görmekten nefret ediyorum ama Harrison bana başka bir alternatif bırakmıyor. Açık artırma teklifi için son tarihi kaçırdıktan sonra, çabalarımı kasıtlı olarak sabote ettiği açık görünüyor.

Komodor Harrison'ı değerlendiriyor. "Annen kendisine söyleneni yapacaktır." Avukata bir bakış atıyor. "Geceleri saklayacak bir şeyimiz varmış gibi ortalıkta dolaşmak istemiyorum. Çoktan ortaya çıktı. Basın istediğini yazabilir ve kimse yakın çevreden bilgi paylaşmadığı sürece bir sorun yaşamayız." Bunu söylerken Harrison'a bakmıyor ama hepimiz onunla konuştuğunu biliyoruz.

"Ben güvenlik ve barikat kurulmasından yanayım. Olayı öğrenmeleri halinde basını mümkün olduğunca uzakta turalım ve mozolenin girişinden araca kadar olanları korumak için bir çadır kullanabiliriz," diyor Harrison.

Komodor başını sallar. "O zaman biz de öyle yapacağız. Harrison, güvenlik ve kurulumdan sen sorumlusun. Sakın işi berbat etme."

Kardeşim kekeleyor ama o cevap veremeden Commodore avukatları da arkasına alarak konferans salonundan çıkmaya başlamış bile.

"Hiçbir şeyi doğru yapamayacağımı mı düşünüyor?" Ona bakıyorum. "Satın alma teklifimiz nasıl gitti?"

Harrison ters ters bakıyor. "Kendini mükemmel mi sanıyorsun? Hiçbir şeyi berbat etmediğini mi? On yıl önce o Gable sürtüğü yüzünden bu aileyi bir şakaya çeviren sendin ve şimdi yine ona o kadar bağlandın ki seninle oynadığını fark etmiyorsun."

Ayağa kalkıyorum ve iki elimi masaya koyuyorum. "Seni kovamayabilirim ama ağzını burnunu kırabilirim. Konuşmaya devam etmek ister misin?"

Sessizleşiyor ama isyankâr bakışları yüzünden hiç gitmiyor. Harrison bir şeylerin peşinde ve ben bunun ne olduğunu bilmiyorum ama öğreneceğim.

Ama şimdi değil. şu anda, birkaç saat içinde gerçekteşecek olan hayatımın en önemli randevusunu ayarlamam gerekiyor.

WHITNEY

Süitin dolabında asılı duran kıyafetlere bakarken akıl sağlığımla ilgili şüpheler beni rahatsız ediyor.

Ona beni bir randevuya götürebileceğini söylerken ne düşünüyordum? Bu doğru, yeni güç dalgasına biniyor ve hayatımın kontrolünü elime alıyordum.

Harika plan Whitney.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum.

Ne giydiğim önemli değil. Bunu büyük bir mesele haline getirmeyeceğim.

Sonra tekrar, ne giyeceğim konusunda endişelenmek, kafamda stres yaptığım milyonlarca başka şeyi kafamdan atmama yardımcı oluyor. Karma'nın çoktan kullanmış olabileceği muhabir numarası gibi.

Şu anda bunu düşünmüyorum.

Şu anda, normal bir çifte randevuya gideceğim gerçeğine odaklanacağım. Bu kadar. Hepsi bu.

Eskiden o adama aşık olmam dışında ve tüm işaretler evrenin bizi ayırmak için komplo kurduğunu gösteriyor. Hâlâ aramızdaki her şeyin iyi bitebileceğine inanmakta zorlanıyorum. Lincoln bitmek zorunda olmadığını söylüyor ve ben buna ne kadar inanmak istesem de geçmişte yaşananlar, yeni keşfettiğim olumlu tavrımla bile bunu zorlaştırıyor.

Annesi bunu asla kabul
etmeyecek. Muhtemelen her
şeyini kaybedecek.

Tüm kötü şeyleri düşünmeyi bırak ve iyi şeylere odaklan. Kendi kendime emir veriyorum ve Cricket'ı aramak için telefonumu alıyorum.

"Selam kızım. Yürüyüşe çıktım ve seni kaybedebilirim. Burada servis berbat."

"Bu gece ne giyiyorsun?" Bu soru çok normal ve garip bir şekilde iyi hissettiriyor.

"Cidden bana gizemli randevumda ne giydiğimi mi soruyorsun? Sen kimsin ve Whitney'e ne yaptın?"

"Ya kıyafetler hakkında endişeleniyorsun ya da kız kardeşinin muhtemelen şu anda benim hikayemi basına satıyor olması."

"Siktiğimin orospusu. Onu neden nedimem olarak istemediğimi anlıyor musun? Muhtemelen Hunter'ı dolaba çivilemeye çalışır ve bana iyilik yaptığını iddia ederdi."

İşin üzücü yanı, Cricket muhtemelen yanılmıyor. *Harika, listeme eklenecek yeni bir endişe.*

"Giysiler, Cricket. Odaklanalım."

"Bilmiyorum. Belki bir elbise? Biliyorsun, eğer Lincoln mekânı seçiyorsa, çok süslü olacaktır."

Muhtemelen haklıdır.

"Hunter'a nereye gittiğimizi sordurabilir misin?"

"Ne bu, ortaokul mu? Kendin sor. O senin erkek arkadaşın." "Lincoln Riscoff benim erkek arkadaşım değil."

"Demek burası ortaokul, çünkü bariz olanı inkâr ediyorsun. Lüks bir çatı katı süitinde kaldığını ve tüm bunların onun sayesinde olduğunu fark etmedin mi? Bir de senin sayende The Gables'da *bedavaya* evlenmemize izin verdiği gerçeği var."

Birisi dolabımdan uzanıp yüzüme bir tokat atabilirdi, o anki şaşkınlığım için.

"Ne?"

"Hunter bana Lincoln'ün *bunu* ayarladığını söyledi, böylece *hiçbir* ücret ödemeyecekmişiz.

Bu da demek oluyor ki açık barımız var!"

Elimizdeki önemli konudan çok açık bar hakkında endişelenmeyi kuzenime bırakın.

"Bedava mı? Her şey mi?"

"Hunter, Lincoln'ün seni şehirden kovacağını düşününce çok kızdı ve Lincoln de bunu düzelterek söz verdi. Ergo, bedava düğün. Doğru anlamış mıyım? Hep *ergo* demek istemişimdir."

Yine Cricket'a bırakalım da konu dışına çıksın. "Lincoln neden bana bunların hiçbirini anlatmadı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen tartışmakla ya da birbirinizden kaçmakla meşguldünüz. Her iki durumda da umurumda değil çünkü artık geri alamaz ve

Hunter'ın annesi tüm düğün masraflarını üstlendikleri ve bana şaka gibi beş parasızmışım gibi hissettirdikleri için beni rahat bıraktı. Hâlâ öyleyim ama en azından artık bunu yüzüme vuramıyor."

Tüm bunları anlamlandırmaya çalışırken dolabın önünde sessizce duruyorum. Lincoln'ün kuzenimin düğün masraflarını fiilen üstlendiği gerçeği hakkında ne hissetmem gerektiğini.

"Whit? Orada mısın?"

Islığı beni elimdeki konuşmaya geri döndürüyor. "Evet, kusura bakma. Ben sadece ... işlem yapıyorum."

"Ben de şaşırdım ama geri almasına izin vermeyeceğim. Bu da demek oluyor ki, bu gece dışarı çıkacağını gösteren seksi bir şeyler giysen iyi olur ve sabah tekrar giymek zorunda kaldığında iğrenç görünmezsin. Çünkü tahmin etmem gerekirse, bu gece biriyle yatma ihtimalin yüzde yüz."

Cricket, Lincoln ve benim bu yoldan çoktan geçtiğimizi bilmiyor ve bağlantı kapısı sayesinde utanç yürüyüşü konusunda endişelenmeye gerek yok. Tabii bu gece hâlâ o odada kalacaksa. *Her zaman benimkinde kalabilir.* Bir yanım sabah gizlice kaçan kişi olmama fikrini seviyor.

"Tamam, seni kaybedeceğim. Altıda görüşürüz. O saatte senin katındaki barda olmamızı söyledi. Geç kalmasanız iyi olur!"

Telefonu kapandı ve gitti.

Altıda barda mı? Burada yemek mi yiyeceğiz?

Lincoln'ün basın hakkında endişelenmemize gerek kalmayacağına dair sözünü düşünüyorum ve sanırım bu mantıklı. Katı kapatacak ve her şey bize kalacak.

Ama tüm bunlar *kuzenimin düğün masraflarını ödemesinden* çok daha önemsiz. Evet, Hunter onun en iyi arkadaşı ama ben gelmeden *önce* düğün masraflarını Lincoln ödemiordu. Bu da ne demek oluyor?

Telefonumu yatağın üzerine fırlatıp dolaba bakmaya devam ediyorum. Konu Lincoln olunca ne düşüneceğimi bilemiyorum, bu yüzden kontrol edebileceğim tek şey olan ne giyeceğim konusunda endişelenmeye çalışıyorum.

Siyah anvelop bir bluz, bir çift beyaz keten pantolon ve şirin askılı düz ayakkabılar alıyorum.

Tamam

dır.

Sade.

Şık.

Telefona bakıyorum ve çabalıyormuş gibi görünmek için ne kadar uğraştığımı merak ediyorum.

Siktir et. Bu gece alabileceğim tüm özgüvene ihtiyacım var.

Üç dakika sonra, Gabi'nin saat dörtte kalkacağına dair güvencesini aldım ve ölümüne muhteşem olmak için hiç çaba sarf etmemiş gibi görüneceğim.

Cricket bir konuda kesinlikle haklıydı. Bu gece yatağa yalnız gitme şansım yok.

LINCOLN

"BENİMLE DALGA MI GEÇİYORSUN? Benimle dalga geçiyor olmalısın! Bu bir helikopter." Hunter onu yanına çekerken Cricket çatıdaki helikoptere bakıyor.

"Seninle dalga geçmiyor, bebeğim." Hunter omzunun üzerinden kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ama ona cevap vermek gibi bir kaygım yok. Tek umursadığım Whitney'nin tepkisi.

Parlak pembe dudakları birbirine yapışmış, muhteşem mavi gözleri helikopterle benim aramda gidip geliyor.

"Gerçekten mi?" diyor, sessizleşen motordan duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

"Sorun mu var?"

Omuzlarını dikleştiriyor ve çenesini kaldırarak bana gülümsüyor. "Sanırım bu iş görür."

Whitney helikoptere doğru yürürken, gözlerim o beyaz keten pantolonun içindeki kışına takılıyor. *Yüce Tanrım.*

Peşinden koşup kuşa binmesine yardım ediyorum. "Daha önce de uçmuştun sanırım?"

"Birkaç kez."

Nedense ona bir ilk yaşatamamak beni sinirlendiriyor çünkü o zaten çok şey yapmış ve görmüş. Sonra yine . . . Randevumuz için seçtiğim yeri düşünüyorum ve bir yerlere gitmek ama oraları gerçekten deneyimlememekle ilgili söylediklerinden sonra, bu gece en azından hiç yapmadığı bir şey olacağından oldukça eminim. Kahretsin, ben de daha önce hiç yapmadım ve bunu başarmak için yirmi dört saatten fazla zaman ve bir sürü iyilik yapmam gerekti.

Cricket ve Hunter bize bakan koltuğa tırmanıyorlar ve Hunter koşum takımını takmasına yardım ederken Cricket neredeyse zıplıyor. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa, arkadaşım la kendimi affettirmiş olabilirim.

Whitney ben daha yardım teklif edemeden emniyet kemerini baēladı.

"Herkes hazır mı?" diye soruyor pilot.

Ben söyler söylemez rotorlar çalışmaya başlıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Cricket gürültü üzerine soruyor.

Kulaklığı işaret ediyorum. "Tak da konuşabilesin."

Hunter ikisini de kapıyor ve birini kafasına yerleştiriyor. "Nereye gidiyoruz?" Cricket tekrarlıyor.

Whitney'e bakıyorum. "Bu bir sürpriz." Kaşları havaya kalktı. "Merak etme, bence hoşuna gidecek."

W H I T N E Y

Lincoln'ün bizi nereye götüreceği konusunda KESİNLİKLE hiçbir fikrim yok ve sürprizler hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Ricky kendisi için bir şey olmadıkça özel bir şey yapma zahmetine girmezdi ama Lincoln'ün bu gece her ne olacaksa onu ayarlamak için her şeyi göze aldığını hissediyorum.

Çatıdan inerken damarlarımda dolaşan heyecanı bastırmak mümkün değil. Belki de sürprizlerden hoşlanıyorumdur.

Pilotun sesi kuleyle konuşurken kulaklıklardan geliyor ve o sessizleşir sessizleşmez Cricket ellerini çırpıyor.

"Bu çok havalı!" Sesi kulağımda tizleşiyor.

Kesin olan bir şey var ki Lincoln kuzenimi bu kadar mutlu ettiği için ekstra puan alıyor. Düğünü için eve gelmemin böyle bir felakete dönüşmesinden nefret ediyorum ama Cricket bunu asla bana karşı kullanmaz.

Öte yandan Karma. Tek hayal edebildiğim, telefonda o muhabire olabildiğince korkunç ve utanç verici şeyler anlatması. Lincoln odamdan çıktıktan sonra Jackie Teyze'ye Karma'nın kadının kartını alması da dahil olmak üzere olan biten her şeyi anlattım. Jackie onunla konuşacağına ve Karma'nın onu aramamasını sağlamak için elinden geleni yapacağına söz verdi.

"Sen iyi misin?" Lincoln sordu.

Başımı sallıyorum ve Karma ve basınla ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırıyorum.

Bu gece rahatlayıp eğleneceğim ve endişelenmeyeceğim.

Lincoln pencereden dışarıyı işaret ediyor. "Çok güzel değil mi?"

Camdan bakıyorum ve yukarıdan nehrin ve dağların muhteşem manzarası aklımı içimde dönen kaostan uzaklaştırıyor.

Bu destansı. Sadece *olmak* için mükemmel bir an. Belki de aradığım huzuru bulmak için mükemmel bir an.

Helikopterin ötesindeki muhteşem manzarayı seyrederken havada ne kadar kaldığımızı unutuyorum.

Dağlar, ormanlar, nehirler ve göller, ara sıra küçük kasabalarla birlikte altımızda uzanıyor. Bir tepe üzerinde o kadar alçalıyoruz ki, dörtmala koşan hayvanlar görüyorum.

"Bunlar at mı?" İşaret ediyorum ve Lincoln sağ kolunu omuzlarıma doluyor ve bakmak için üzerime eğiliyor. Teni tenime değdiği anda tüm vücudum canlanıyor.

"Vahşi atlar."

"Aman Tanrım!" Cricket ciyaklıyor ve görmek için neredeyse Hunter'ın üzerine tırmanıyor. "Bu inanılmaz!"

Uçuşumuzun geri kalanında Lincoln'ün kolu etrafımda duruyor ve vücudunun her hareketinin ve kaslarının her esnemesinin aşırı farkındayım. Onun yanında hep böyle olmuşumdur. Bu hiç kaybolmadı ve bir parçam asla kaybolmayacağına inanmaya başlıyorum.

Bu da sadece Lincoln haklıysa ve bu hiç bitmeyecekse işe yarar.

Buna inanmaya henüz hazır değilim. Bu çok büyük ve ürkütücü bir durum ve içimi burkan büyük bir hayal kırıklığı potansiyeli taşıyor. Şu anda bile onu kaybetme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Çünkü ona tekrar aşık olmama konusunda başarısız oluyorum.

Ben bu düşüncenin sonuçlarını düşünmeden, okyanus devasa kayalıkların ötesinde beliriyor. Kaya oluşumları kıyı şeridini süslüyor ve aralarına küçük kum parçaları serpiştirilmiş. Kesinlikle inanılmaz.

"Vay be." Kelimeyi fısıldıyorum ama tabii ki mikrofon ağzımın yanında patladığı için Lincoln dahil herkes beni duyuyor.

Eli koluma dolanıyor. "Hiç eskimiyor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Dudaklarım onunkilerden sadece birkaç santim uzakta ve eğer kuzenim benden bir adım ötede alkışlayıp ciyaklamıyor olsaydı, teklif ettikleri öpücüğü kabul ederdim.

Onun yerine "Asla olmayacak," diyorum ve Lincoln'ün ela bakışları ateşle parlıyor.

Ne söylediğimi anlıyor.

Helikopter dönüp birkaç dakika boyunca kayalıklar boyunca uçarken eli benimkine dolanıyor, ta ki ben ileride daha geniş bir kumsal görene kadar. Uzakta beyaz bir çadır var, muhtemelen varış noktamız. Ama nereye ineceğiz ki?

Etrafta bir tür beton zemin arıyorum ama kayalıklar ve sahile inen ahşap merdivenlerden başka bir şey yok.

"Nereye inecek?" diye soruyorum.

"Göreceksin," diyor Lincoln elimi sıkarken.

Helikopter alçalmaya başladığında Cricket'ın gözleri hiç görmediğim kadar genişti.

"Buraya mı?"

Lincoln başını sallıyor, pilot kod gibi gelen bir sesle konuşuyor ve iniş için onay alıyor.

Helikopter alçalırken gözlerim açılıyor ve indiğimiz yerin sıradan bir plaj olmadığını anlıyorum. Kum değil, milyonlarca renkli mücevhere benzeyen bir yere iniyoruz. Pilot motoru durduruyor ve rotorlar aşağı iniyor.

"Neredeyiz?"

"Bir cam plaj. Diğerleri gibi pek bilinmiyor, bu yüzden camlar hâlâ burada. 1900'lerin başında buradaki kayalıklara çöp dökmüşler. Binlerce cam şişe atılmış, gerisini dalgalar halletmiş."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Hayatımda hiç böyle bir şey görmedim."

Lincoln elimi sıkıyor. "Bir arkadaşımın arkadaşı buranın sahibi ve buraya inip akşam yemeği yememize izin verdi."

Cricket kulaklığını çıkardı. "Çıkabilir miyiz? Güvenli mi? Bunu yakından görmeliyim."

"Hadi bakalım."

Hunter helikopterin kapısını açıyor ve ben daha koşum takımımın tokasına ulaşmadan Cricket yere iniyor. Hunter onu takip ediyor ama kapıda duraklıyor. "Teşekkür ederim dostum. Bu inanılmaz."

"Haklı. Bu kesinlikle inanılmaz." Bakışlarımı tekrar Lincoln'ün yüzüne sürüklüyorum ve ona sahilde yaptığım gibi büyük bir merakla bakıyorum. "Tüm bunları bizim için yaptığına inanamıyorum."

"Eninde sonunda senin için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını anlayacaksın."

Lincoln'ün gözleri yumuşak ve adını koymaktan korktuğum duygularla dolu. Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor ve elini sıkıca kavriyorum.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum elini bırakırken, böylece ikimiz de kemerlerimizi çözebiliyoruz.

"Teşekküre gerek yok. Yine de sana bir sorum var." Tüm vücudum geriliyor. "Ne tür bir soru?"

"Kolay bir soru, umarım." Lincoln elini tekrar uzattı. "Bayan Gable, akşam yemeğinden önce benimle sahilde yürüme şerefine nail olur musunuz?"

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet, Bay Riscoff. Sizinle sahilde yürümeyi çok isterim."

Uzandım ve parmaklarımı onunkilere geçirdim.

LINCOLN

Uçuş sırasında onun yanında oturmak bile gecemi güzelleştirdi. Ama helikopterden inip yere iner inmez, Whitney'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesi, orada görmek istediğim her şeydi.

Sandaletleri kumsala değer değmez, "Bu gerçek dışı" diye fısıldıyor.

Uzanıp, kenarları pürüzsüz ve camı buzlu olana kadar okyanus ve kayalar tarafından hırpalanmış bir avuç renkli cam alıyorum.

"Elini uzat." Uzatıyor ve ben de deniz camından gökkuşağını içine bırakıyorum. "Peki, ne düşünüyorsun?"

Whitney'nin çenesi bana doğru kalkıyor. "Bu inanılmaz. Ve kesinlikle beklediğim gibi değil."

"Ne bekliyordun ki?"

Gülüyor. "Muhtemelen sana söylememeliyim. . ."

"Hadi ama..."

"Helikopteri görür görmez, kimsenin bizi rahatsız etmemesi için gece için satın aldığın, tepesinde helikopter pisti olan havalı bir restorana gideceğimizi düşündüm."

"Bunu düşündüm."

Elinde bir avuç mücevhere benzeyen bir şeyle ayağa kalkıyor. "Neden yapmadın?"

"Otel ve mekânları gezerken bir sürü restoranın içini gördüğünü fark ettim. Sana farklı bir şey vermek istedim. Bir deneyim. Bahse girerim daha önce böyle bir şey görmemiştir."

Dudakları birbirine yapışıyor ve bir an için gözlerini kapatıyor. Tekrar açtığı anda mavi gözleri parlıyor. "Haklısın. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadım. *Hiçbir zaman*. Bu ... bu özel."

Burnunu çektiğinde, umarım onu ağlatmamışımdır.

Whitney arkasını dönüyor ve bardakları toplamak için elimi bırakıyor. Parçaları parmaklarının arasından geçirirken, "Bu büyülü," diyor.

Ona bulunduğu her yerin büyülü olduğunu söylemek istiyorum ama söylemiyorum. "Beğendiğine sevindim."

Gülümsemesi orantısızlaşıyor.

"Beğenmek mi? Bayıldık," diye bağırıyor Cricket sahilde koşar adımlarla ilerlerken. "Bu harika bir şey!" Hunter'ın kollarına atlıyor ve Hunter onu etrafında döndürüyor.

Whitney'nin gülümsemesi kuzenini izlerken daha da büyüyor. Birkaç vuruştan sonra bana yaklaşıyor. "Bunu onunla paylaşmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Bu her şeyi daha da özel kılıyor."

Ağzını benimkine doğru kaldırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Kısa ve yumuşak bir öpücük ama Whitney için her şey demek.

Listeye bir yenisi daha eklenince hayattaki hedeflerim değişiyor.

Beni tekrar böyle öpmesini sağla.

W H I T N E Y

LINCOLN ve ben sahilde yürüyor, normalde kum olması gereken yerdeki pürüzsüz deniz camını keşfediyor ve hayretler içinde kalıyoruz. Üzerime çöken huzur duygusu da dahil olmak üzere bu deneyimin her anını içime çekerken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en büyük hediye.

Yirmi dakika ya da iki saat sonra karnım gurulduyor.

"Şimdi yemek yemek ister misin?" Lincoln soruyor. "Ne zaman istersek hazır ve bizi bekliyor."

Bu inanılmaz yere indiğimizden beri yanımdan hiç ayrılmadı ve Cricket ile Hunter sahilde diğer tarafa gittiklerinden beri tamamen mahremiyetimiz vardı.

Onlara doğru bakıyorum ve Cricket ile Hunter'ın beyaz çadırın yanında içki içtiklerini görüyorum.

"Akşam yemeği için ikna edilebilirim."

Bütün akşam aralıklarla tuttuğum elini uzatıyor ve benimkini ona *doğru* kaydırıyor. Sanki bu el benimkini tutması gereken elmiş gibi.

Hayatımda herhangi bir şey milyonlarca engelin etrafından dolaşmak zorunda kalmadan kolayca akıp gitmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ama bu gece zahmetsizdi. *Buna kolayca alışabilirim*. Bu düşünce bile beni indiğimiz zamanki kadar korkutmuyor.

"Umarım şiş kebab seviyordursundur. Basit tutmaya karar verdim ama umarım lezzetli olur."

"Kulağa mükemmel geliyor." Beyaz çadıra doğru yürürken itiraf ediyorum. "Kriket'in hangi çatalı kullanacağını bilemeyeceği ve kendini garip hissedeceği Michelin yıldızlı bir restoran seçeceğini düşünmüştüm. Ve tabii ki yemekler muhteşem olurdu ama hepimiz açlıktan ölürdük."

Bana doğru baktı. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Çünkü hatırlarsan, sadece bira ve tekila satılan bir barda tanışmıştık."

"Son on yılda çok şeyin değiştiğini fark ettim."

"Bazı şeyler. Her şey değil."

Bana attığı bakış çok şey anlatıyor ve ben *de başka nelerin değişmediğini* sormak istiyorum. Ama bunu dile getirmeyi başaramıyorum.

"Bu gece çok zahmete girdin," diyorum onun yerine.

"Sen tüm bunlara ve çok daha fazlasına değersin Whitney. Bunu sana kanıtlayana kadar durmayacağım."

"BİR KEBAP DAHA YERSEM, sanırım patlayacağım," diyor Cricket ağzına son bir parça ızgara karides tıktırırken.

Yemekler inanılmazdı ve sahilde yürürken Lincoln'ün söylediği sözler hâlâ kulaklarımda çınlıyor. Bu gece yaptığı her şey bana kendimi değerli ve el üstünde tutulmuş hissettirdi. Bu alışık olduğum bir duygu değil, ama elimden geldiğince uzun süre tutunacağım bir duygu.

Güneş gökyüzünü turuncu, kırmızı ve pembe renklere boyarken bir ıstakoz parçası daha koparıp ağzıma atıyorum. Bu geceyle ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok. Her şey kesinlikle harikaydı.

Sonunda tabağımı itiyorum. "Ben de bitirdim. Her şey cidden harikaydı."

Lincoln bana gülümsüyor. "Sakin bana tatlı için yer ayırmadığını söyleme."

"Bana on dakika ver. Toplanabilirim," diyor Cricket. "Daha önce hiç hayır dememiştim.

tatlı."

Hunter gülüyor. "Bu doğru bir ifade."

"Bence düğün resepsiyonumuzda şiş kebab yemeliyiz, bebeğim. Eğer annen aklını kaçırmazsa, bu şimdiye kadarki en havalı şey olur."

Cricket'ın nişanlısı kolunu ona doluyor. "Ne istersen alabilirsin. Bu bizim düğünümüz. Onun değil."

Lincoln, "The Gables'daki şef sana istediğin her şeyi hazırlayacak," diye ekliyor.

"Orada bedavaya yapmamıza izin verdiği için sana ne kadar teşekkür etsem az. Hunter bana annemin çok fazla katkıda bulunamamasının önemli olmadığını söyleyip duruyor ama her şeyi onun ödemesine izin vermek beni yavaş yavaş öldürüyordu."

Kuzenime bakarken Hunter'ın yüzü düşüyor. "Bebeğim, umurumda olmadığını biliyorsun."

Cricket'ın omuzları gerildi. "Ama benim umurumda." Lincoln'e bakıyor. "Bunu sadece Whitney'nin iyiliği için yaptığını biliyorum ama bunu deli gibi takdir ettiğimi bilmeni istiyorum. Eğer iyi bir ot ya da vahşi doğada rehberli bir yürüyüşe ihtiyacın olursa, ben senin kızınım."

Kuzenimin geri ödeme olarak marihuana teklif etmesi artan gerilimi azaltıyor.

"Hiç sorun değil," diyor Lincoln gülerek.

Elimi uzatıp Lincoln'ün kalçasına koyuyorum ve o da sertleşerek elime bakıyor. "Ben de minnettarım. Tahmin ettiğinden daha fazla. Teşekkür ederim."

Elini benimkine koyuyor ve her şey o kadar doğru geliyor ki.

Hunter masadan kalkıyor ve elini Cricket'a uzatıyor. "Bebeğim, hadi biraz yürüyelim ve güneş tamamen batmadan aradığın o kırmızı bardağı bulalım."

Kuzenim oturduğu yerden sıçradı. "Evet! Kırmızı bir parça almadan gitmiyorum."

Lincoln ve benim daha önce yürüdüğümüz yöne doğru ilerliyorlar.

"Onu duydun," diyorum ona. "Ona kırmızı cam bulsak iyi olur, yoksa bulana kadar burada kamp kuracak."

Sandalyemden kalkmama yardım etti. "Keşke kamp malzemelerini düşünseydim. Bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere, ha?"

Lincoln kenetlenmiş ellerimizi vücudum onunkine değene kadar indiriyor. Dudakları mükemmel bir öpücükle benimkilerin üzerinden geçiyor. "Telafi etmem gereken on yıllık randevularım var. Daha yeni başlıyorum, Blue."

Buna kesinlikle alışabilirim.

LINCOLN

Gün batımının izleri kaybolurken, şenlik ateşinde şekerleme kızartıyoruz ve s'mores yapıyoruz, ki bu da bir başka doğru seçim oluyor. Basit, kolay ve eğlenceli, geceyi tam da böyle bitirmek istiyorum.

En azından bu kısmını. The Gables'a döndüğümüzde, Whitney'nin gelirken adımı haykırması için saatler harcamayı planlıyorum. Bu daha önce yapmamız gereken yeni bir başlangıç ve hiçbir şey onu mükemmelleştirmeme engel olamayacak.

Sonunda sahilden ayrıldığımızda, elimde tam olarak bir parça cam vardı. Parlak mavi bir tane, Whitney'nin gözleriyle aynı renkte. Whitney'de bir gökkuşağı var ve Cricket'ta da Hunter'ın cepleri şişkin; buna dördümüzün de güneş batana kadar aradığı kırmızı parça da dahil. Bütün gece sürseydi de şikayet etmezdim.

Whitney ile daha fazla zaman geçirmek için her şeyi yaparım. Gülümserken, gülerken *ve mutluyken*. Ona vermek istediğim her şey buydu.

Gables'a dönüş uçağı çok kısa görünüyor ve telefonum cebimde çaldığında tanıdık kayalıklar görüş alanımda.

Mesajı okumak için çıkardım.

Annem Rango malikanesini biliyor. Tatil köyüne doğru yola çıkmış.

"S.KTİR."

Helikopterdeki herkes dönüp bana bakıyor ve kulaklıkla konuştuğumu fark ediyorum.

"Sorun ne?" Whitney'nin duruşu sertleşiyor, bu da beni daha da sinirlendiriyor çünkü gerçeklik gecemize girmesini istediğim son şeydi.

Ve şimdi cehennem serbest bırakılmak üzere çünkü annem Ricky Rango'nun mirasının onun babamın oğlu olduğunu iddia ettiğini öğrendi.

Tanrı'ya şükür onun babamın tek meşru oğlu olabileceğini bilmesine imkân yok. Bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırıyorum çünkü bu olasılığı paylaşmamın hiçbir yolu yok.

"Annem babalık iddiasını öğrendi. Bunu ondan saklıyorduk."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Cricket. "Sadece Ricky Rango mezardan çıkıp işleri bu kadar etkili bir şekilde berbat edebilir. Bu ciddi bir beceri gerektirir. Eğer hâlâ hayatta olsaydı, onu kendim öldürürdüm."

Bu düşünceye sahip olan tek kişi Cricket değil.

Whitney'nin eli benimkini sıkıyor, gözleri sempati dolu. "Çok üzgünüm. Keşke bunlar olmasaydı."

"Bu senin hatan değil. Senin bununla gerçekten hiçbir ilgin yok. Ailemi bu karmaşanın içine babam soktu."

Babamdan söz ettiğim anda gözlerini kaçırıyor ve keşke kaçırmasaydım diyorum.

Çünkü o hepimizin hayatını mahvetti.

Helikopter nihayet tatil köyünün çatı katındaki helikopter pistine indiğinde hepimiz sessiz kaldık. Helikopterden inip Whitney'e yardım etmeden önce pilota teşekkür ediyorum. Hunter ve Cricket bizi VIP katına götürecek merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor.

Merdiven boşluğundan çıkmak için kapıyı açar açmaz annem bizi fark ediyor ve gözlerinde militan bir parıltıyla bana doğru yürüyor.

"Biz gidiyoruz," diyor Hunter. "Teşekkür ederim, dostum." Ona başımı sallıyorum. "Bunun için üzgünüm."

"Bunun için endişelenme."

O ve Cricket dönüp koridorda anneme doğru yürüyorlar. Ama annem bana doğru yürürken onlara hiç bakmıyor, her adımında ateş ve öfke var.

Parmağıyla Whitney'i işaret ediyor. "Onu bu işe sen bulaştırdın, seni küçük fahişe, değil mi?"

Whitney'i yanıma çekiyorum, onu annemin öfkesinden korumak istiyorum. "Onun bu konuda hiçbir şeyden haberi yoktu."

Annemin bakışları benimkilerle kesişti. "O bir yalancı! Hepsi yalancı! O Gable orospularının her biri."

"Anne-" Sözüünü kesmeye çalışıyorum, ama o devam ediyor.

"Yoksa neden o Rango denen çocukla evlensin ki? Tüm bunların nasıl olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Onun kirli sırrını *biliyordu* ve Riscoff'un parasını senin üzerinden alamadı, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyin peşinden gitti. *Biliyordu!*"

Whitney yanımda kekeliyor ama ona kendini savundurmuyacağım. Ne şimdi ne de bir daha asla. Suçlayanın kendi annem olması umurumda değil.

"İşte burada yanılıyorsun. Her kuruşunu benim aracılığımla alabilirdi, anne. Bir şey almak için onunla evlenmesine gerek yoktu."

Annemin nefesi kesiliyor ve elini göğsüne götürüyor ama babalık davasıyla ilgili ifşaat bir krizi tetiklemediyse, bu seferkinin saçmalık olduğunu biliyorum.

"Kalbinmiş gibi davranmaya çalışma. Bu sefer yemeyeceğim."

Yüzü kızgın bir ifadeye büründü. "Ne cüretle numara yaptığımı söylersin!"

"*Kalp rahatsızlığını* yıllardır bizi manipüle etmek için kullanıyorsun. Artık işe yaramayacak."

Nefes nefese kaldı. "Gördün mü! Seni bana karşı kışkırtıyor. İsteddiği de tam olarak bu. Bu ailenin kalbine bir kama sokmak ve bizi ayırmak istiyor."

Whitney nefesini içine çekiyor ve ben de onu yanıma daha sıkı bastırıyorum. "Hayır, anne. Sen bunu kendi başına başardın."

Annemin gözleri kısıldı. "Seçim yapma zamanı. Ya onu ya da aileni." Bakışları Whitney'e kaydı. "Umarım yaptığın şeyden dolayı mutlusundur. Uzak kalamazdın. Tıpkı annen gibi hepimizi parçalara ayırmak zorundaydın."

Whitney benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben kolumu onun etrafında kilitli tutuyorum. Bir daha gitmesine izin vermeyeceğim.

"Benim seçmemi mi istiyorsun anne? Yapacağım."

W H I T N E Y

BAYAN. RISCOFF'un sözleri ruhumu parçalıyor. Bir şekilde bu noktaya geleceğini biliyordum. Ya hep ya hiç durumuna getireceğini biliyordum. Lincoln ve benim birlikte olmamıza asla izin veremezdi.

Aramızda seçim yapmasına izin veremem. Bir ailenin parçalanmasının sebebi ben olamam. Annem bunu zaten yaptı ve ben de aynısını yapmayı reddediyorum.

"Durun. İkiniz de durun." Dönüp yüzünü görebilmek için Lincoln'ün yanından uzaklaşıyorum.

"Whitney."

"Hayır, sadece bir dakika beni dinleyin." Sesimin titremesinden nefret ediyorum ama bu söylemem gereken şeyi söylememi engellemiyor. "Sadece bir annen var. Belki şu anda onun kıymetini bilmiyorsun, belki farklılıkların var ama sadece *bir tane annen* var." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Annemle bir gün daha geçirmek için her şeyi yaparım. *Her şeyi*. Onu kaybetmeden önce ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim ve bunu yapmana izin vermeyeceğim. Aranıza giren kişi ben olmayacağım."

"Mavi-"

Lincoln'ün alnı beni parçalayan aynı acıyla kırılıyor ama doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Başka bir alternatif yok.

"Hayır. Aramızda seçim yapmana izin vermeyeceğim, Lincoln. Bu karardan ben sorumlu olamam."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken başımı sallıyorum. Olumlu olmak ve geleceğe umutla bakmak konusunda çok iyiydim, ama daha iyi bilmeliydim. Benim için işler böyle yürümüyor.

Yutkunuyorum, bu son kısmı söyleyecek gücü buluyorum ve Lincoln'ün kederli ela bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Seçim yapmana izin vermeden önce gideceğim. Asla yapmamalıydım

geri geldim. Tek yaptığım değer verdiğim insanlara acı çektirmek oldu. Benden bu kadar. Ben gidiyorum."

"Whitney, hayır. Yapamazsın-" Bileğimi kavramak için uzandı ama ben onu geri çektim.

"Özür dilerim. Anneni eve götürmelisin. Ailenle vakit geçir. Önemli olan bu. Benimle değil."

Bana tekrar uzanıyor ama elini silkip uzaklaşıyorum, gözyaşlarım gittikçe daha hızlı akarken başımı dik tutmaya çalışıyorum. Lincoln adımı sesleniyor ve ben koşmaya başlıyorum, iki kapısı da kilitli olan odama girene kadar durmuyorum.

Kanepenin üzerine düştüm ve bir topun içine kıvrıldım. Gable'a geri dönmemem gerektiğini biliyordum. Lincoln Riscoff'a bir daha bakmamam gerektiğini biliyordum. Kendime sonsuza dek mutlu bir hayat hayal ettirmemem gerektiğini biliyordum. Tek yaptığım daha fazla hayatı mahvetmek oldu.

Ama bununla işim bitti. Hepsiyle işim bitti.

LINCOLN

Whitney'nin koştuğu yöne bakarken kalbim göğsümde çatırıyor. "Cevabını aldın.

Seni istemiyor, Lincoln. O asla

aslında *seni* istiyordu. Her zaman onun için ne yapabileceğinle ilgiliydi."

Annemle yüzleşmek için döndüm. "Bunu bilmiyorsun."

"O zaman neden o çocukla evlendi? Çünkü onun varis olduğunu biliyordu ve her şeyin ona kalacağını düşünüyordu. Seni hiç sevmeydi. Seni hiç istemedi. Eğer isteseydi, ondan uzaklaşır ve seninle kalırdı, bu hiçbir şey alamayacağın anlamına gelse bile. Ama yapmadı. O Gable orospuları sadece parayla gelen adamı isterler. Şimdi neden geri döndü sanıyorsun?"

Annemin zehirli sözleri, Whitney'nin beni seviyorsa nasıl olup da başka bir adamla evlenebildiğini merak eden yanıma sızıyor.

"Böyle biri için aileni bir kenara mı atacaksın?"

Annem her iğnelemesinde beni kendi düşünce tarzına döndürdüğünü sanıyor ama tek yaptığı *onu* sorgulamama neden olmak.

"Onu seçersem bana hiçbir şey kalmayacağını bilse bile kalırdı da ne demek?"

Annem çenesini kaldırıyor ama cevap vermiyor.

"O zaman yıllar önce ona ulaştın, değil mi? Ona ne söyledin anne?"

Çenesi geriliyor ve şüphelerimde haklı olduğumu anlıyorum. Annem Whitney'i koridorda Rango'ya doğru itmek için bir şey yapmıştı ve tam olarak ne yaptığını bilmem gerekiyor.

"Anne, ya soruma cevap verirsin ya da Commodore'un seni beş kuruşsuz bırakmasını sağlarım."

Annem cevap vermek yerine topuklarının üzerinde dönüyor ve koridordan aşağı doğru yürüyor.

Oh, lanet olsun. Cevaplarımı alacağım.

Ama önce Whitney'le konuşmam gerek.

W H I T N E Y

Geçmiş

CRICKET bu sefer hayır cevabını kabul etmedi. Beni evden çıkarıp yaşayanlar diyarına geri götürmeye kararlıydı. Sonunda, kirli oynamaya başvurdu - bana Tutti Frutti'den çarkıfelek meyveli gelato ile rüşvet verdi ve sahibinin ona neredeyse bittiğini ve aylarca daha fazla yapmayacağını söylediği gerçeğini söyledi.

Çarkıfelek meyvesinin gerçekte neye benzediğini bile bilmiyordum ama dondurma hayatım boyunca tattığım en güzel şeydi.

"Bana biraz getiremez misin?"

"Erimeye başlayacak, sonra damlaları yalamak zorunda kalacağım ve bir bakmışsın hepsi karnımda."

Bakışlarımı kuzenime diktim. "Hem neden bir bardağa koymuyorsun ki damlarsa sorun olmasın?"

Gözlerini devirdi. "Sana getirmeyeceğim. Evden çıkman gerekiyor. Mobilyaların arasına karışmaya başladın ve bu hiç sağlıklı değil. Git bir duş al. Kışını yıka, temiz kıyafetler giy ve en azından hâlâ işleyen bir insanmışsın gibi davran. Ne olacağını asla bilemezsin - belki de yeniden işlev görmeye başlarsın."

İçimdeki kırık parçalar parçalanmakla tehdit ediyordu. Dondurma yüzünden.

"Annemle babamı daha yeni gömdüm. Bana biraz dondurma getiremez misin?" Sesim sonunda neredeyse bir çığlığa dönüşene kadar yükseldi.

Cricket bana doğru koştu ve beni kucakladı. "Tanrım. Nihayet. Bağır bana. Bağır bana. Orada dilsiz gibi oturmaktan başka bir şey yap."

Omuzlarım titrerken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. "Neden?"

"Çünkü kendini onlarla birlikte gömmeye çalışıyorsun ve ben bunu yapmana izin veremem." Burnunu çekti. "Özür dilerim Whit. Seni ağlatmak istemiyorum ama sanki burada değilmişim gibi bana bakmayı bırakmanı istiyorum. Sadece kuzenimi geri istiyorum, birazcık bile olsa. Yeniden yaşamayı denemeni istiyorum."

Cricket'in ne yaptığını biliyordum ve bunun için ondan nefret edemezdim. Gözyaşlarımın omzunu ıslatmasına izin verdim. Ama onun burnunu çekmesi ve gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesi kararımı kolaylaştırdı.

"Peki. Sen kazandın. Ben bir duş alayım, sonra da dondurma yemeye gideriz."

Kan çanağına dönmüş gözlerini kırıştırarak geri çekildi. "Teşekkür ederim Whit. Pişman olmayacağını biliyorum."

Umarım haklıydı.

BİR SAAT SONRA, Cricket ve ben Jackie Teyze'nin arabasında şehir merkezine doğru gidiyorduk.

Caddeye park ettik ve dışarı çıktık. Dondurma konusunda bana yalan söylemedi, çünkü sahibi bizi görür görmez Tutti Frutti'nin ön camından el sallayıp dondurmayı işaret etti.

Elime bir külah aldıktan sonra Cricket ve ben dışarı çıktık ve Bridge Street'ten aşağıya, birbiri ardına açılan küçük dükkanların yakınındaki bir alanda bankların bulunduğu şehir meydanına doğru yürüdük.

"Oh, şu elbiseyi görüyor musun? Ne kadar şirin değil mi?" Vitrindeki omzu açık, kabarık bir elbiseyi işaret etti. Bu kesinlikle onun tarzıydı.

"Çok şirin," dedim, eski kalıplarımıza geri dönmeyi beklediğimden daha kolay bulmuştum.

"Gidip deneyeceğim. Gelmek ister misin?"

"Sanırım burada bekleyeceğim. Güneşin tadını çıkarıyorum."

Cricket gülümsedi. "Biraz D vitaminine ihtiyacın var. Hemen döneceğim. Hiçbir yere gitme."

Külahımın ve çarkıfelek meyvesinin tatlı-ekşi tadının tadını çıkarmaya ve kendi kederim de dahil olmak üzere her şeyi bir süreliğine görmezden gelmeye kararlı bir şekilde kendimi bir banka park ettim.

Tam beş dakika sonra biri gölge gibi üzerime düştü.

Ben.

"Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmış gibi oturuyorsun. Utanç verici." Başımı yanımdan gelen sese doğru salladım ve irkildim.

Sylvia Riscoff.

Onu son gördüğümde acil serviste bana bağıırıyordu ve o anı tekrar yaşamak istemiyordum.

Ayağa kalktım ve diğer tarafa doğru yürümek için döndüm.

"Sakın bana sırtını dönme kızım. Söyleyeceklerimi dinlesen iyi edersin, çünkü söz veriyorum duymak isteyeceksin."

Sylvia Riscoff'un söyleyebileceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum ama bu omzumun üzerinden ona bakmamı engellemedi. Bana ters ters baktı, ağzı büzülmüş ve kaşları birbirine yapışmıştı.

"İşte böyle. Dur ve dinle. Çünkü oğlum seni ailesine tercih ederse, hayatının geri kalanında pişmanlık duyacağını anlamalısın."

Neden bahsettiğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum. Döndüm ve bir adım attım ama o konuşmaya devam etti.

"Eğer seninle kaçmaya kalkarsa, büyükbabası onu beş kuruşsuz bırakır. *Her şeyini* kaybeder."

Tekrar durdum ve ona doğru döndüm, hâlâ bir şey söylemiyordum. Ama Sylvia Riscoff'un benim konuşmama ihtiyacı yoktu. Kendisinin söyleyecek çok şeyi vardı.

"Bana umursamadığını söyleyebilirsin. Onu seviyormuş gibi davran, ama ikimiz de gerçeği biliyoruz. Önemsediğin tek şey onun parası ve eğer bir Gable'la birlikte olmak için ailesine sırtını dönerse, hepsi elinden *gidecek*. Doğuştan gelen hakkı elinden alınır. Hayatı boyunca hazırlandığı her şey. *Kimliğini* kaybedecek."

Ses tonundaki sertlik beni şaşırttı ve bir adım geri çekildim.

"Annen onun babasını çoktan öldürdü. Sadece bencil küçük bir fahişe onun diğer her şeyini de elinden alır."

Bayan Riscoff çenesini kaldırıp bir süre daha bana baktıktan sonra dönüp uzaklaşırken midem düğümlendi. Benimle işi bitmişti.

Onun köşede kayboluşunu izlerken aklım başımdan gitti.

Lincoln beni seçerse her şeyini kaybedeceğini biliyordu ama yine de gelmeye devam ediyordu.

Gözlerimi iki kez kırptım ve aklıma şok edici bir düşünce gelince parmaklarıma dondurma damladı.

Her Şeyden vazgeçtiğine göre beni deli gibi seviyor olmalı.

LINCOLN

Günümüz

WHITNEY kapısına ya da telefonuna cevap vermiyor ve odalarımız arasındaki iç kapıyı kilitledi. Bir sonraki seçeneğim ya kapıyı kırıp içeri girmek ya da kapısının önünde birini bekletmek ki benden habersiz otelden ayrılamasın.

Daha önce söylediklerimde ciddiydim. Onu tekrar kaybetmeyeceğim. Yapılacak bir seçim olmadığını bilmesi gerekiyor. Ben onu yıllar önce seçtim ve asla vazgeçmedim.

Telefonum elimde titrediğinde kapısını tekmelememe saniyeler kalmıştı ama arayan Whitney değildi.

Kız
kardeşimdi.
"Şimdi ne
olacak?"

"Annem lobide olay çıkarıyor ve ben hala on dakika uzaktayım.
Herkes ona yaklaşmaya korkuyor. Lütfen onu oradan çıkarın." "Şu an
iyi bir zaman değil, McKinley."

"Onunla uğraşmak için asla iyi bir zaman değil ama birinin bunu yapması
gerekiyor." "Siktir. Tamam. Ama VIP'de oturması için çalışanlarınızdan
birini çalışıyorum.

zemin. Whitney kaçma riski taşıyor ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Ne yapman gerekiyorsa yap, sadece lanet lobiye git ve onu hallet."

Kız kardeşimle telefonu kapattım ve koridorda koşarak bara gittim. Barmene görevlerini devrettikten ve ona açık talimatlar verdikten sonra asansöre yöneliyorum.

Lobiye ulaştığımda, annemin dinleyen herkese Gable fahişeleri hakkında atıp tuttuğu avlu alanında bir kalabalık toplanmıştı.

Resmen aklını kaçırmış. Kirli çamaşırlarını asla göstermemenin kraliçesi olan annem, bana öğretmiş olduğu her şeyi unutacak kadar öfkeli.

Ona doğru koşuyorum ve Jackie Gable'a çarpıyorum. Kolumu tuttu.

"Onunla ilgilenmen gerek. Sessizce gitmesini sağlamaya çalıştım ama oradan sonra işler sarpa sardı."

"Ben onunla ilgilenirim. Bunu duymak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Anneme doğru yürüdüm ve elimi üst koluna doladım. "Gidiyorsun."

"O fahişeyi sen seçtin!"

Annemi en yakındaki sadece çalışanların girebildiği kapıya doğru çekip sürüklüyorum. Kapı kapanır kapanmaz bana bağırdı.

"Beni böyle sürüklemeye cüret etme! Sen benim oğlumsun ve bana saygı duyacaksın. O fahişe seni mahvediyor!"

Şoförünü aramak için telefonumu çıkardım. "Arka taraftaki çalışan girişine çek. Annem sizinle orada buluşacak. Onu malikâneye geri götüreceksin ve gecenin geri kalanında başka bir yere götürmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

İhtiyacım olan olumlu cevabı aldıktan sonra telefonu kapatıyorum ve tesisin arka tarafını işaret ediyorum. "Beni takip edersen, anne, gitme vaktin geldi."

Annemin bakışlarındaki düşmanlık duvarların boyasını bile söker ama yine de önümde yürüyor.

"Bir an için bile seni de kendisiyle birlikte dibe çekmeyeceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Tüm aileyi onu çevreleyen pisliğin içine sürükleyeceksin ve bir daha asla temiz olamayacağız. Mirasımız yok olacak. Tüm gelecek nesiller lekelenecek."

"Melodramatik davranıyorsun anne. Şimdi söyle bana-"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim! Bunu bize yapmana izin vermeyeceğim."

"Ne yazık ki senin söz hakkın yok. Gable ailesine duyduğun nefreti iki saniyeliğine bıraksan, ne kadar saçma davrandığını anlayacaksın."

"O Gable orospusu kocamı öldürdü. O gece olanları *asla* unutmayacağım."

Bir yanım onun hiçbir zaman yasal kocası olmayabileceğini söyleyerek karşılık vermek istiyor ama bunu kendime saklıyorum.

Çalışanların girişine yaklaştığımızda annemi bir kez daha ikna etmeye çalışıyorum. "O gece olanları kimse unutmayacak. Hâlâ kaybın için yas tutabilirsin. Bizim kaybımız için. Ama suçu Whitney'e atmana gerek yok. O orada değildi. Onun bu olayla hiçbir ilgisi yok."

Annem dönüp bana baktı, yüz hatlarına öfke damgasını vurmuştu. "Eğer bir an için Gable kadınlarının Riscoff erkeklerinin çöküşü olmadığını düşünüyorsan, o zaman dikkatini vermiyorsun demektir. Tek yapmaya çalıştığım seni ondan korumaktı. Onlardan. Tek istediği senin parandı ve büyükbabandan bir kuruş bile miras alamayacağını öğrenir öğrenmez göz açıp kapayıncaya kadar başka bir adamın kollarına atıldı. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Demek yıllar önce Whitney'e söylediği buydu. Onu seçersem her şeyi kaybedeceğimi.

"Bunu ona ne zaman
söyledin?" "Babanın
cenazesinden sonra."

On yıl önce olanları, beynime kazınan olayları düşünüyorum. Kafamdaki zaman çizelgesini bir araya getirdiğim anda annemin yanıldığını anlıyorum. *Hem de çok yanıldığını.*

Gülmeye başlıyorum.

"Aman Tanrım. Şimdi her şey anlam kazandı." Başımı sallıyorum. "Onu sen uzaklaştırmadın anne. Bunu tek başıma yaptım."

LINCOLN

Geçmiş

PLINK. Pencere karanlık kaldı.

Küçük bir taş daha buldum ve Whitney'nin uyuduğunu bildiğim üst kattaki yatak odasının penceresine fırlattım. Bilgi almak için Jackie'nin bazı geceler bakıcılık yaptığı yan komşunun çocuğuna rüşvet vermiştim. Bununla gurur duyuyor muydum? Hayır. Ama yine olsa yine yapardım.

Tink. Çakıl taşı bağlandı, ama hala ışık yoktu.

Bir tane daha attım ve sonunda odayı loş bir ışık aydınlattı.

Hadi, Mavi. Seni görmem gerek. Seninle konuşmalıyım. Sana sarılmalıyım.

Bir çakıl taşı daha attım ve kanat yukarı kaymadan hemen önce pencereye çarptı. Whitney başını dışarı uzattı, koyu renk saçları yüzünün etrafında bir bulut gibiydi.

"Whitney." Adını söylediğimde bana baktı. "Lincoln? Burada ne işin var?"

"Romeo'ya dair kötü bir izlenim mi?" "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmam lazım. Lütfen."

Pencereyi kapatmadan önce birkaç dakika bana baktı ve ışık söndü.

Hay sikeyim. Cidden mi? Beni öylece kapatacak mıydı?

Bunca zamandır kendime beni Whitney'den uzak tutanın Ricky, Asa ve Karma olduğunu söylüyordum ama belki de yanıliyordum.

Belki de beni hiç görmek istemiyordu.

Belki de olanları atlatamıyordu.

Belki de bunların hepsi bir hiç içindi.

Başka bir yaşam belirtisi için penceresini izledim ama gelmedi.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde elimi saçıma attım.

"Hadi Mavi, bana bir şans ver," diye fısıldadım. "Ben de öyle yapıyorum ama buradan çıkmamız gerek."

Whitney'nin sesi yanımdan geldi ve ödümü kopardı. "Tanrı aşkına. Ben-"

"Nereye park ettiniz? Biri görmeden buradan gitmeliyiz."

İkinci kez söylemesine gerek yoktu. Elini tuttum ve kimsenin görmemesi için kamyonetimi bir blok öteye park ettiğim yere kadar birlikte koştuk.

Elini elimde tutmak bile o kadar iyi hissettiriyordu ki, bırakmak istemedim. Yolcu kapısını açıp içeri girmesine yardım edene kadar onu sıkıca tutmaya devam ettim. Üzerinde küçük beyaz bir pijama şortu, atlet, sütyensiz ve parmak arası terlikler vardı.

Tanrı varmış.

Kapısını kapatır kapatmaz aceleyle kendi tarafıma geçtim ve arabaya atladım. "Güvenli bir yere gidebilir miyiz?" diye sordu. "Kulübeye mi?"

Bana baktığında tek yapmak istediğim onu orta konsola sürüklemek ve kollarıma almaktı.

Henüz değil.

"Evet. Bu işe yarar." Anahtarı çevirirken, oraya en son gittiğimde neler olduğunu ve Commodore'un siyah gözlerim solana kadar beni nasıl saklattığını düşündüm, ki bu dündü.

Kaldırıma yanaştım ve Whitney'nin elini bulmak için uzandım.

Benimkini kavradı ve kasabanın içinden geçerken sıkı sıkı tuttu.

Anne ve babamızın öldüğü köprüden geçerken ikimiz de nefesimizi tuttuk. Korkuluklar değiştirilmişti ve kaldırımdaki izleri bir kenara bırakırsak, böyle bir olayın yaşandığını asla bilemezsiniz.

"Baban için çok üzgünüm." O kadar sessiz konuşuyordu ki köprünün diğer tarafına geçtiğimizde ne dediğini zar zor duydum. "Gerçekten çok üzgünüm. İnanamıyorum..." Sesi kesildi.

"Biliyorum. Bu senin suçun değil. Hiçbiri değil. Ailen için çok üzgünüm. Her biri için tek tek özür dilerim. Ricky konusunda seni dinlemediğim için. Kavga ettiğimiz için. Annemin hastanede söyledikleri için. Hepsi için." Yolcu koltuğundaki Whitney'e baktım, sokak lambaları birkaç saniyede bir onun kederli yüzünü aydınlatıyordu. "Lütfen ağlama, Blue. Lütfen."

"Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor, değil mi? Yani ... cenazeyi unutmaya çalıştığım da, bazen kendimi ailemi birkaç haftadır görmediğime ve her an kapıdan içeri girebileceklerine inandırabiliyorum. Sonsuza dek gitmişler gibi hissetmiyorum. Sanki onları bir daha hiç göremeyecekmişim gibi."

Yüzünden süzülen gözyaşlarına engel olamadım ama ses tonundaki ıstırabın her zerresini hissettim ve ne demek istediğini tam olarak anladım. "Anlıyorum. Sanki babam denizaşırı bir iş seyahatinde ve bir ailesi olduğu gerçeğini görmezden geliyor."

"Neden gerçek olmak zorunda? Neden bu kadar çok kötü şey olmak zorunda? Ve neden-"

Başka hangi soruyu soracağını bilmiyordum ama sözünü kesti.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Bu gece bunu düşünmek istemiyorum. Gerçekten hiçbirini düşünmek istemiyorum. Tek yaptığım bunu düşünmek. Kırılmış hissetmekten çok yoruldum."

Kulübeye giden çakıllı yoldan aşağı dönüp park ederken elini daha sıkı sıktım. "Seni toparlamama yardım etmeme izin ver, Blue. Tek istediğim bu."

Kamyonetten inmesine yardım ettim ve kulübeye girerken onu sıkıca yanıma bastırdım. Kapı kapanır kapanmaz kollarımı ona doladım ve göğsüme yasladım. Çenemi başına yasladım ve birlikte sessizce öylece durduk.

"Çok özür dilerim. Çok üzgünüm."

Vücudu titriyordu ve sonunda bana bakana kadar onu bir o yana bir bu yana salladım. "Şu ana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve başının arkasını okşadım. "Sana elimden geldiğince yardım edeceğim, Mavi. Tek yapman gereken bana neye ihtiyacın olduğunu söylemek."

Kollarını boynuma doladı. "Sen. Sana ihtiyacım var."

W H I T N E Y

Milyonlarca yıldır keder içinde boğuluyordum, her günün her dakikasında uyurgezer gibiydim, ama Lincoln kollarını bana doladığı anda sanki birden uyandım.

"Olanlar hakkında konuşmak istemiyorum," dedim ona. "Bunu düşünmek istemiyorum. Artık boğulmak istemiyorum."

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Sen benimsin. Sen söyleyene kadar gitmene izin vermeyeceğim."

Beni bırakmasını asla istemem.

Lincoln'ün başını kendime doğru çektim ve öpücüğün kontrolünü elime aldım. Damarlarıma güç doldu ve sonunda hayatımdaki *bir şey* üzerinde kontrol sahibi olduğumu hissettim. Bu baş döndürücü bir yanılsamaydı ama alabildiğim her parçayı alacaktım.

"Mavi-" Dudaklarıma karşı takma adımı söyledi ama ben durmuyordum.

"Sadece öp beni."

"Nasıl istersen. Bu gece tamamen seninle ilgili."

Dizlerini büktü, bir kolunu bacaklarımdan altından geçirdi ve beni kaldırdı. Omuzlarındaki kasları kavradım ve kaslar esnedi ve sertleşti.

Ellerimin onun üzerinde olması bile bana bir erkek olduğumu hatırlatıyordu. *Hayatta.* Ailemin öldüğünü söylediklerinden beri yaşadığımı hissetmemiştim.

Hayır. Bunu düşünmüyorum.

Lincoln beni yatağa yatırdı ve o uzaklaşmadan gömleğinin eteğini yakaladım.

"Çıkar. Çıkar şunu."

Bana soru sormadı, sadece gömleği kafasına geçirdi.

"Tatlı ya da yumuşak istemiyorum. Ben ... istiyorum." Sözlerim yarım kaldı çünkü neye ihtiyacım olduğunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. "Yaşadığımı hissetmek istiyorum."

Lincoln'ün yüzünde bir duygu dalgası parladı ama ben onu tanımlayamadan kayboldu.

"Biliyorum. Benim de buna ihtiyacım var."

Doğrudum ve kot pantolonunun düğmesine uzandım, düğmeyi açtım ve düşmesine izin verdim. Karşımda çıtırçıtlak durduğunda, *bu* manzara beynimden *bunun doğru hissettirdiğinden* başka herhangi bir tutarlı düşünceyi engellemek için yeterliydi.

Bir adım öne çıktı ve askılarımı omuzlarımdan indirirken ona uzandım. "Seni çok özledim."

"Acele et." Şortumu çıkardım ve atletimi başımın üzerine attım. En son ne zaman burada olduğumuz ve nasıl bittiğine dair düşünceler beynimi istila etmeye başladı ve onları engellemek zorunda kaldım. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kendimi ona doğru attım, göğsüm onun göğsüne değdi, ellerim saçlarının uçlarını.

Lincoln'ün üzerindeki bir düğmeyi çevirmek gibiydi. Elleri omuzlarımı kavradı ve sonra biri kıcıma düştü. Kalçalarımı ona doğru savurdum ve sikini aramıza hapsettim.

"Tanrım, Blue."

"Tanrı'yla konuşmayı bırak ve beni al."

Popomun üzerine çöktüm ve bacaklarımı iki yana açarak onu bacaklarımdan arasına çektim.

"İhtiyacımız var-"

"Şu anda umurumda değil. Sadece bunu hissetmeye ve diğer her şeyi unutmaya ihtiyacım var."

Lincoln'ün ifadesi sanki kendisiyle bir savaş veriyormuş gibi sertleşti ve belli ki ben kaybettim. Beklediğim gibi çıplak bir şekilde içime girmede. Hayır, dizlerinin üzerine çöktü ve ağzı merkezimi buldu. Dili dudaklarımı birbirinden ayırdı, klitorisimi okşarken beni tekrar tekrar okşadı. Kalçalarım kalktı ve bir eliyle beni tutarken diğer eliyle de giriş yerimin etrafında bir parmağını dolaştırdı.

"Beni burada istiyorsun." Serbest bırakmadan önce ilk boğuma kadar itti.

"Evet."

Parmakları içeri kaydı ama istediğim onun parmakları değildi. Ama zevk duyularına saldırdı ve ben de artmasına izin verdim. Kan kulaklarıma hücum etti,

Bir parmak daha eklerken kendi inlemelerimi bastırıyordum. Dudakları klitorisime yapıştı ve emerek beni orgazmın eşiğine getirdi. Ben boşalırken iç kaslarım parmaklarını sıkıca kavradı.

"Siktir, Blue. *Siktir*."

Serbest kaldı ve saniyeler sonra tekrar dolmuştum, ama bu sefer siki içime girerken beni iyice gerdi.

"Evet. Evet. İşte böyle."

Daha sert ve daha hızlı gitti ve vücudumu nasıl aydınlattığı dışında her şeyin izini kaybettim. Orgazm beni her zamankinden daha sert vurdu ve içimdeki her şey, zaten kırılmış olan tüm parçalar da dahil olmak üzere, çılgılık atarken toza dönüştü.

"Seni seviyorum!"

Bu sözleri kaçırmasına imkân yoktu. Lincoln durdu ve sikiğinin içime doğru pompalandığını hissettim.

"Kahretsin. Geri çekecektim. Yapmak istedim ama-"

"Sorun değil. Doğum kontrol hapi kullanıyorum.

Sorun yok."

Umarım söylediklerimden bahsetmeyecek kadar endişelenmiştir. *Neden söyledim ki?* Keder ve kayıptan başka bir şey hissetmek istediğim için mi?

"Mavi-"

"Bana bir bez getirebilir misin? Temizlenmem gerek."

Lincoln yavaşça başını salladı ve çekildi. Banyoya doğru yürümeden önce bakışları üzerimde kaldı ve akan suyun sesini duydum. Bir dakika sonra tekrar ortaya çıktığında bana bir havlu uzattı ve ben de havluyu ondan aldım.

"İyi olmasaydı seninle ilgileneneğimi biliyorsun." Sözleri

üzerine başımı kaldırdım. "Ne?"

Lincoln bana baktı, ifadesi yumuşaktı. "Ne olursa olsun seninle ilgilenmek istiyorum. Teyzenin evinde kuzeninle aynı odayı paylaşarak yaşamak zorunda değilsin. Sana kendi evini bulabilirim. O zaman sürekli buraya gelmek zorunda kalmayız." Bir kolunu yatağa doğru salladı. "Mahremiyetimiz olur. Herkesten uzakta. Kimse bizi rahatsız edemez."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi tekrar kırpıttım, sonra ona bakarken iki kez daha kırpıttım.

"Seninle ilgilenmek istiyorum Whitney. İzin ver."

Birkaç değerli dakika için dünyayı kapatmışım ama şimdi her şey geri gelmişti.

"*Benimle ilgilenmek* mi istiyorsun? Yaşayacak bir yerim olması için para ödemek gibi mi?" Söyledikleri karşısında o kadar şaşırmışım ki, bir an önce

yanlış anlamadığını söyledi.

"Evet. Ve faturaların. Sana bir araba alırım. İstersen okula da gidebilirsin. Okul masraflarının da karşılanmasını sağlarım."

Midemde yağlı bir his birikti ve çarşafı kapıp üzerime çektim.

"Okul harcı mı?" Söylediği her şeyi tekrarlayan bir papağan gibi hissediyordum. "Evet. Harcama parası, neye ihtiyacın varsa."

Gözlerimi birkaç kez daha kırıştırdım, gülmeye başlamasını ve bana bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekledim ama yapmadı.

Çarşafı göğsüme bastırdım. "Bana harçlık mı vermek istiyorsun?"

Lincoln'ün ciddi ifadesinin bir kısmı kayboldu. "Harçlık gibi değil ama... Sadece para konusunda endişelenmeni istemiyorum."

Başımı salladım, ağzım açık kaldı. "Ve birbirimizi görmeye devam edeceğiz. Tüm faturalarımı sen ödeyeceksin."

"Şey, evet." Lincoln şaşkın görünüyordu.

"Yani şehirdeki bir eve tıkılmış yan parçan olmamı istiyorsun. Eve, malikaneye ve annenin senin için seçtiği sosyetik kıza gitmeden önce durup kafanı boşaltabileceğin uygun bir yer mi?" Yataktan atladım ve yerdeki giysilerimi aldım.

"Whitney, öyle diyorsun-"

"Sanki fahişen olmamı mı istiyorsun? Çünkü bana tam olarak öyle geliyor!" Atletimi başımın üzerinden çektim ve şortumu çekiştirdim.

Lincoln ellerini saçlarının arasına sıkıştırdı. "Öyle değil. Sadece ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı ve çalışmak ya da para için endişelenmek zorunda kalmamanı istiyorum."

Aynı anda hem öksürdüm hem de güldüm. "Peki annen bunu öğrendiğinde ve bir kalp krizi daha geçirdiğinde ona ne diyeceksin?"

"Bilmek zorunda değil-"

Kahkahalarım daha sert ve daha yüksek sesle geldi. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Baba gibi, oğul gibi. Böyle bir şey olmayacak."

Kot pantolonunu giymek için çabalarken yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. *Hayatta olmaz, Lincoln Riscoff. Senin fahişen olmayacağım.*

Bu sefer oturma odasına doğru yürürken, Lincoln'ün bıraktığı anahtarları masadan alacak kadar akıllıydım.

"Whitney, bekle! Bu-"

"Hayır. Erkek olmanı beklemekten bıktım, Lincoln. *Bütün bunlarla işim bitti.*" Çıkarken kapıyı çarptım. "Beni satın alamazsın!"

Umarım bu sefer eve yürümek hoşuna gitmiştir.

LINCOLN

Günümüz

Whitney'nin aklına şüphe tohumlarını annem atmıştı ve ben de onu nihayet görebildiğim gece bu tohumların üzerine oynamıştım. O zamanlar genç ve aptaldım ve tek bildiğim Whitney Gable'dan önce hiç kimse için böyle hissetmediğimdi.

Başka hiç kimse için böyle hissetmeyeceğimi fark etmemiştim ama aynı hatayı bir daha yapmayacağım.

Annem bir cipin arkasına atlayıp malikâneye doğru yola çıkar çıkmaz, Whitney'nin odası için kendime bir anahtar kart hazırlamak üzere resepsiyona dönüyorum. O istese de istemese de bu gece onunla konuşacağız.

Vardiyası çoktan bitmiş olması gereken Jackie Gable, ben bankonun arkasına geçtiğimde bilgisayarın önünde duruyor.

Hay sikeyim. Annemle ilgilenmeye çalışırken neden hâlâ üniformasıyla lobide olduğunu merak etmek aklıma bile gelmedi, çünkü beynim başka türlü meşguldü.

"Geç saate kadar çalışıyorsun."

"Biri hasta olduğunu söyledi ve vardiyayı devralmak benim için yeterince kolay oldu."

"Minnettarız," diyorum anahtar kartları yapmak için kullanılan makineye bakarken.

Jackie'nin bakışları benimkileri takip ediyor. Onun aptal olduğunu hiç düşünmemiştim ve neden burada olduğumu tahmin etmesi uzun sürmedi.

Başını bana doğru salladı. "Lütfen bana düşündüğüm sebepten dolayı burada olmadığını söyle."

"Bir anahtar yaptırmam lazım."

"Bunu senin için yapmayı reddetmek için hiçbir gerekçem olmadığını biliyorum, ama yine de reddediyorum. Eğer yeğenim seni görmek istemiyorsa, onu zorlayamazsın."

Doğruluyorum ve Whitney'ninkinin daha soluk mavi bir versiyonu olan Jackie'nin bakışlarıyla buluşuyorum. "O zaman yoldan çekilebilirsin, ben de kendim yaparım. Sizden izin istemiyorum Bayan Gable."

Jackie'nin çenesi geriliyor ve bana cehenneme gitmemi söylemek istediğini söyleyebiliyorum ama bunun yerine kenara çekiliyor. Ben onun yerine geçerken profesyonel tavrı değişiyor. "Gerçekten emin olsanız iyi olur-"

Bakışlarımla onu delmek için dönüyorum. "Annemin bu gece ona söyledikleri yüzünden yeğeninin sabah kasabayı terk etmesini mi istiyorsun?"

Jackie sertleşiyor. "Ne dedi?"

"Eminim tahmin edebilirsin, daha önce lobide duyduklarına bakılırsa. Şimdi, lanet olası bir anahtara ihtiyacım var, böylece o hayatımdan bir on yıl daha kaybolmadan önce bunu düzeltebilirim."

Jackie beni yolumdan itti. "Ben yaparım. Daha hızlı olduğumu garanti ederim."

W H I T N E Y

Karanlığa bakıyorum. Terasta kıvrıldığım yerden duyabildiğim tek şey aşağıdaki nehrin akan suyu.

Bu gece nehrin sesini duyduğum son gece olacak. Yarın, ben gidiyorum.

Battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıyorum ve bunu Cricket'a nasıl telafi edeceğimi düşünüyorum. Harap olacak. Ama sonunda, sanırım anlayacaktır.

Umarım anlar.

Arkamdan bir vınlama sesi geliyor ve arkamı döndüğümde odamdan karanlığa doğru adım atan bir şekil görüyorum. Çıglık atmak için ağzımı açtım ama o ışığı açtı.

Lincoln.

"Buraya nasıl girdin?"

Plastik kartı uzatıyor. "Teyzen bana bir anahtar yaptı."

Hain. Gerçi muhtemelen bu gece ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur.

"Yapmamalıydı. Bu işi kolaylaştırmayacak."

"Evet, kolaylaştıracak. Çünkü hiçbir yere gitmiyorsun, Blue. Bu sefer değil."

Gözlerimden yine yaşlar akıyor. "Sadece bir annen var, Lincoln. Seçemezsin-"

Başını sallıyor ve gelip önümde çömeliyor. "Yapılacak bir seçim yok. Bu yıllardır yapıyor. Daha önce bunu fark edemeyecek kadar genç ve aptaldım ama artık değilim. Bana sana ne söylediğini anlattı. Seni nasıl korkutmaya çalıştığını ve benim de o gece kulübede bunların hepsine kanarak seni kendimden uzaklaştırdığımı." Elleri yüzümün yanlarını kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Seni bir daha asla uzaklaştırmayacağım."

Lincoln'ün Őu anda ne dűŕűndűğűnű biliyorum. Annesi yerine beni seęerse sonsuza dek mutlu yaŕayabiliriz ve keŕke bu doęru olsaydı. Ama ailesiyle aramızın aęılmasına neden olduęumu bilerek mutlu olmamın hiębir yolu yok. Annesinin bunu atlatacaęını dűŕűnebilir ama ben geręeęi biliyorum. O kadın ۆlene kadar benden nefret edecek ve bu kırılmaya neden olduęum ięin ben sorumlu olmayacaęım.

Annemi tekrar gۆrmek ięin yapmayacaęım ŕey olmadıęını sۆyledięimde yalan sۆylemiyordum. Sesini duymak ięin. Parfűműnű koklamak ięin. Evi temizlerken ęıkardıęı uęultuyu dinlemek ięin.

Hiçbir ŕey.

"Lűtfen bana inandıęını sۆyle, Mavi."

Bűtűn bu durumun tek kolay kısmı bu. "Elbette sana inanıyorum," diyorum ona.

"Ve sen beni affediyor musun?"

Bu hayat bana her ŕeyden ęok kin tutmanın en bűyűk hata olduęunu ۆğretti. Geręekten ne ięin affedilmeye ihtiyaęı olduęunu dűŕűndűęűnű bilmiyorum, ama hiębirine tutunmayacaęım.

"Seni affediyorum."

Aęzı benimkini buluyor ve ۆpűcűęűnden her duygu akıyor. Acı, piŕmanlık, kayıp, keder. Dudaklarımda bunların tadını alıyorum ve ۆpűcűęű daha da acı-tatlı hale getiriyorlar.

Lincoln ne isterse istesin, bu gece bir veda. Son bir gece.

Belki bunu almak benim için haksızlık ama yalnız uyurken ve onu ۆzlerken tutunduğum bir anı olacak.

LINCOLN

WHITNEY'İ İÇERİ TAŞIYORUM ve onu yere bırakır bırakmaz parmakları gömleğimin düğmelerini koparıyor. İplik kopuyor ve düğmeler uçuyor.

Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Bu hep böyleydi. Her zaman öpücük öpücüğe, dokunuş dokunuşa, itiş itişe eşleşti.

Bu gece, onun tadını çıkarmak istiyorum ama o acele ediyor, neredeyse ikimizi de çırılçıplak soymak için çırpınıyor.

Ona asla istediğini vermeyeceğim. Bir daha asla.

Bornozu yere düşüyor ve çıplak kıvrımları ortaya çıkıyor.

"Çok güzel amına koyayım."

Omuzları sürgüye dayanana kadar geri çekiliyor ve kaldıraç gücünü kullanarak önce bir bacağına sonra diğerini kalçama doluyor.

"İstedığinin bu olduğuna emin

misin?" "Evet. Bunu unutmak

istemiyorum." "Sana unutulmaz bir

deneyim yaşatabilirim."

Kalçalarını kavriyorum, onu kapıya doğru tutuyorum ve birkaç santim geri çekilerek sikimi ona dayıyorum. Hazır olup olmadığını sormak için ağzımı açtım ama çoktan sıırılsıklam olmuştu.

"Sen benim için her zaman hazırsın."

"Elimde değil. Bütün gece seni istedim."

"Sana her zaman istediğini vermek istiyorum."

Bakışlarım onunkilere kilitlenmişken, gözbebeklerinin büyümesini ve alt dudağının açılmasını izleyerek santim santim içine giriyorum.

"Seni izlemeyi seviyorum. Çok seksi.

İnanılmazsın." Kalçaları bana doğru çarpıyor.

"Daha hızlı."

"Bunu doğru yapmak için yatakta sana ihtiyacım var." Onu camdan çekiyorum, yatağın kenarına doğru yürürken ellerim kışını kavırıyor. Onu sırt üstü yatırmak yerine oturuyorum ve o da üstümde diz çöküyor.

"İhtiyacın olanı al."

Whitney başını salladı ve hareket etmeye başladı. Hızını ayarlamasına, her şeyi kontrol etmesine izin veriyorum ve başı geriye doğru eğilip siyah saçları serbestçe sallanırken muhteşem görünüyor.

Omuzlarımı itiyor ve ben de arkama yaslanıp bizi yatağın ortasına doğru itiyorum. Whitney çılgına dönüyor, kalçaları inip kalkıyor ve tekrar tekrar adımı söylüyor.

Uzanıp başparmağımla klitorisini buluyorum.

"Oh Tanrım. Evet. Evet. Evet. İşte böyle."

Whitney hızını artırıyor ve çok geçmeden, kontrolümü kaybedip kendimi onun içine boşaltırken onun adını bağırarak ben oluyorum.

W H I T N E Y

ASLA TAŞINMAK İSTEMİYORUM. Asla.

Lincoln yanımda yüzüstü yatıyor, kolunu uzatmış ve elini karnıma koymuş. Bakışlarım onun parmakları ve vadinin üzerinde yükselen güneş arasında gidip geliyor.

Her geçen an, zamanın daraldığını biliyorum. Çantalarım toplanmış ve oturma odasında bekliyor. Bugünkü kıyafetim sandalyenin üzerinde katlanmış, giyinip The Gables'tan ve Lincoln Riscoff'un hayatından sonsuza dek çıkmamı bekliyor.

Oda sarıya büründüğünde, bunu daha fazla erteleyemeyeceğimi anlıyorum. Vakit gelmişti.

Elinin altından sıyrılıyorum, kıyafetlerimi alıyorum ve gizlice banyoya giriyorum. Yüzümü yıkıyorum, idare edecek kadar makyaj yapıyorum, giyiniyorum ve kapıyı girdiğim gibi sessizce açıyorum.

Parmak uçlarımda yatak odasına çıktım ama yatak boştu. Lincoln gitmişti.

Şansı varken kaçtı mı?

Oturma odasına girdiğimde onu kapının yanında, kollarını kavuşturmuş halde buldum.

"Bu da ne böyle?" Kafasını bavullarıma doğru salladı.

Yutkunuyorum. "Sana söyledim. Gitmek zorundayım."

"Peki ya dün gece? O da neydi öyle?"

"Güle güle," diyorum, içimi bir utanç duygusu sarıyor.

Lincoln başını sallıyor. "Hayır. Artık lanet olası vedalar yok. Sen mi gidiyorsun? Ben gidiyorum. Bu işler böyle yürür, Blue."

"Gidemezsin. Burada bir hayatın var. Seni seven bir ailen-" "Sen de öyle."

Bu adam imkansız. Başımı kaldırıp tavana bakıyorum, kendime güveniyorum ve onu tekrar aşağıya dikiyorum. "Burada kalıp seninle annenin arasını açamam. Yapmayacağım."

Lincoln'ün sert ifadesi değişmiyor. "Ve diğer insanların bizi ayrı tutmak için hayatlarımızı manipüle etmesine izin vermekten bıktım. Benden bu kadar. Sen gidersen, ben de giderim. Hikayenin sonu."

"Ben buna değmem." Sesim son kelimede kesildi.

Lincoln'ün kolları iki yanına düştü. "Saçmalık." Bana doğru adım atıyor, elleri yanaklarımı avuçlamak için uzanıyor. "Sen her şeye değersin. *Her şeye*. Konu sen olunca defalarca çuvalladım ve bunu bir daha yapmayacağım. Dün gece bunu hissettim. Sen de hissettin."

Dudağım titriyor. "Sana söyledim, bu bir vedaydı."

"Hayır, değildi." Bavullarıma baktı. "Gable'dan gitmen mi gerekiyor? Bu lanet otelden ve bu delilikten uzaklaşmaya mı ihtiyacın var? Bunu yapabilirim. Bunu *yapacağım*."

Yanaklarımı bırakıyor ve telefonunu çıkarıp kulağına götürmeden önce ekrana birkaç kez dokunuyor. "Helikoptere yakıt doldur. Otuz dakika ya da daha kısa sürede Gables'daki helikopter pistinde olmasını istiyorum. Blue House'a gidiyorum."

"Ne yapıyorsun?"

Lincoln gülümsüyor. "İkimizi de buradan çıkarıyorum. Sana söyledim. "Sen gidersen, ben de giderim."

"Lincoln!"

Başını sallıyor ve yüzündeki inatçı ifadeyi fark ediyorum. "Bu sefer benden kurtulamayacaksın, Blue. Hiç şansın yok. Bu işte beraberiz. Bundan sonra ne olursa olsun, *birlikte* yüzleşeceğiz."

Yutkunuyorum çünkü bunun sesini seviyorum. Bu kadar kolay olmasını istiyorum.

Ama hiçbir şey öyle değildir.

W H I T N E Y

Geçmiş

Ertesi sabah Jackie'nin evine indiğimde düşünebildiğim tek şey, *en azından beni tekrar dışarı atmasına izin vermediğimdi*. Bir duruş sergiledim. Kalbim yeniden kırılıyormuş gibi hissetsem de bu sabah kendime saygı duyabiliyordum.

Belki aramızdaki ilişkinin bir *şekilde* yürümesinin *bir* yolu vardı... *bir şekilde*? Mutfığa giderken oturma odasına girdim ve donakaldım. "Hey, bebeğim," dedi Ricky koltuktan fırlarken.

Gözlerim ondan Jackie Teyze'ye, Asa'ya, Cricket'a, Karma'ya ve odada bulunan *Ricky'nin annesine* kayarken yemek tabakları kadar geniş olmalıydı. Cricket'ın yüzü gergin görünüyordu ve bana bir mesaj göndermeye çalışır gibi başını salladı.

Burada neler oluyor böyle?

"Sen iyi misin?" Asa sordu. "Öğlene kadar uyumak normalde sana göre bir şey değil. Ön taraftaki kamyonetin kime ait olduğunu bilen var mı?"

Lanet olsun. Lincoln'ün kamyonetini evden daha uzağa park etmem gerektiği aklıma bile gelmedi, çünkü çok üzgündüm.

"Yemin ederim o kamyonu daha önce görmüştüm," dedi Karma ve anahtarlar kapüşonumun cebinde ölü bir ağırlık gibi asılı kaldı.

"Kahveye ihtiyacım var," diye ağzımdan kaçırđım, mutfığa kaçmaya hazırlandım.

Ricky bir adım öne çıktı. "Henüz değil. Önce sana sormam gereken bir şey var."

"Bekleyebilir mi-" Jackie Teyze'nin oturma odasında ikimizin de ailesinin önünde tek dizinin üzerine çöktüğünde sorum yarım kaldı.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Hayır. Böyle bir şey olamaz.

Kulaklarıma hücum eden kan, bir sonraki sözlerini neredeyse bastırıyordu.

"Bebeğim, sana hayatımda hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Seninle ilgilenmek istiyorum. Seni buradan götürmek. Bu yaz ve olanlardan sonra hayatın risk almak için çok kısa olduğunu anladım. Bu yüzden bunu şimdi yapmak zorundayım. Evlen benimle, Whitney."

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Bunu şu anda yapamam. Yapamam." Sesim titriyordu ama ayaklarım yere yapıştıkları yerden çözülmedi.

Etrafımda döndüm ve ön kapıya doğru fırladım. Kapı arkamdan çarparak kapandı ve yalınayak çimenlerin üzerinde koşmaya başladım.

Beynim karmakarışık ve mantıklı gelen tek düşünce *buradan gitmekti*.

Anahtarları cebimden çıkardım ve kamyonete doğru koşarken iki kez yere düşürdüm. Kardeşimin daha sonra kamyonetin kime ait olduğu konusunda beni sorguya çekecek olması umurumda bile değildi. Sadece gitmem gerekiyordu. *Hemen.*

İçeri girer girmez yolcu kapısı açıldı. Başım yana doğru sallandı.

Ricky değildi.

Hayır, annesiydi, yüzü buruşuk ve öfkeliydi. "Biliyordum. Bu kamyonu gördüğümde anladım."

Sözleri karşısında tüm vücudum titremeye başladı.

"Tanımayacağımı mı sandın? Riscoff malikânesindeki bahçıvanların kullandığı kamyonun aynısı ve Roosevelt Riscoff'un beni görmeye geldiğinde kullandığı kamyonun aynısı."

Başımı koltuğa doğru salladım ve koltuğa sertçe çarparak zıpladım. "Ne?" Kelimeyi nefes nefese söyledim. "Sen-"

Renee Rango'nun bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Sakin beni yargılamaya kalkma. Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Ama ben biliyorum. Senden çok yüksekte olan bir şeye ulaşmaya çalışmaya devam edersen ne olacağını çok iyi biliyorum. O çocuğun sana istediğin hayatı vereceğini mi sanıyorsun? Asla vermez. Tıpkı babasının beni sakladığı gibi o da seni saklayacak, ta ki bu konuda sessiz kalman için sana para ödeyene kadar."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Başını salladı. "Evet, ben de senin yerindeydim. O zamanlar aptaldım. Saf. Güveniyordum. Beni sevdiğini ve eninde sonunda bunu söylemenin bir yolunu bulacağını sanmıştım."

babasına, geçmişim ne olursa olsun benimle birlikte olmak istediğini söyledi." Güldü ve sesinden acı damladı. "Ama öyle bir şey olmadı. Sen de onların istediği kan bağına sahip değilsin."

Söylediği her şey Lincoln'ün dün gece söylediklerinin üzerine ekleniyordu ve o zamandan beri içimi kemiren yağlı his daha da büyüyordu.

"Sana para mı verdi?"

Dudakları çirkin bir gülümsemeye dönüştü. "Çünkü çok zeki olduğumu sanıyordum. Beni Vegas'a götürmesini sağladım. Hızlı bir düğün yaptık, sarhoş olduğu için hatırlamadı bile. Elimde pozitif bir hamilelik testi olana kadar ona evlilik cüzdanını gösterme zahmetine girmedim. O zaman onu avucumun içine aldığımı sanmıştım."

Duyduklarına inanamayarak iki kez göz kırptım. *Hamilelik testi mi? Bu Ricky'nin ... olduğu anlamına mı geliyordu?* Renee devam etmeden önce düşüncemi tamamlayamadım bile.

"Ve ne yapmadı biliyor musunuz? Beni eve, babamın yanına götürüp ona dede olacağını söylemedi. Hayır, benden boşanmak için üçkağıtçı bir avukat tuttu, bana para verdi ve bebeğimi benden almakla ve onu bir daha asla bulamayacağım kadar uzaktaki insanlar tarafından büyütülmesini sağlamakla tehdit etti. Eğer bir an için bile sana aynısını ya da daha kötüsünü yapmayacaklarını düşünüyorsan, düşündüğümden daha aptalsın demektir."

Aman Tanrım. Lincoln'ün babasının harika bir adam olmadığını biliyordum ama bu bana çok acımasızca geldi. "Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Kucağıma kıvrılmış ellerime baktım ve titremeyi durdurmak için onları sıktım.

"Tek yapman gereken kıcını kaldırıp o eve geri dönmek ve oğluma onunla evleneceğini söylemek."

Ona bakmak için başımı kaldırdım. "Ne?"

Dudakları birbirine yapıştı. "Beni duydun. Oğlumla evleneceksin."

"Ama ben onu sevmiyorum. Sevmediğimi biliyorsun. Onunla evlenmemi istiyor olamazsın."

Çenesini kaldırdı. "Ne hissettiğin ya da hissetmediğin umurumda bile değil. Oğlumun sana ihtiyacı var. Bana tüm şarkılarını senin yazdığını ve sen olmadan olmak istediği rock yıldızı olamayacağını söyledi. Oğlumu mutlu etmek için her şeyimi feda ettim ve bir Riscoff için bacaklarını açan bir kızın bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"Sen delisin."

Renee başını yavaşça salladı. "Hayır, ben bir anneyim. Ve annen Roosevelt Riscoff'u o nehirde ölüme terk ettiğinde, benim maaş çekimi de yanında götürdü. Eğer oğlumla evlenmez ve onu lanet olası bir rock yıldızı yapmazsan, bana tek bir seçenek bırakmış olacaksın."

"Ne?"

O çirkin gülümseme yine dudaklarını büktü. "Halka açıklayacağım. Küçük erkek arkadaşının ailesini yok edeceğim ve hepsine oğlumun kim olduğunu söyleyeceğim - Riscoff servetinin meşru varisi."

Tüm vücudum şokla gerildi. *Ricky, Lincoln'ün üvey kardeşi. Onun büyük üvey kardeşi.*

Tüm kasaba Riscoff miras geleneğini biliyordu. Her şey bir sonraki neslin en yaşlı erkeğine kalırdı. Yani *Ricky ile evlenmezsem Lincoln hiçbir şey alamayacaktı.*

"Ne demek istediğimi anladığınızı görüyorum."

Zihnim aynı anda milyonlarca farklı yöne döndü ve kalbim acıyla sıkıştı. "Ama bunu çoktan yapmış olabilirdin. Bunu her zaman yapabilirdin. Yapmayacağına neden inanayım ki?"

Renee'nin yeşil gözleri beni delip geçti ve ilk kez onun orada olmadığını fark ettim. Lincoln'ün babasıyla olanlar mı onu kırmıştı bilmiyorum ama Ricky'nin annesi delinin tekiydi.

"Oğlum bir Riscoff olmak istemiyor. O bir rock yıldızı olmak istiyor. Ve Ricky her zaman istediğini alır, buna *sen* de dahilsin. Onunla evleneceksin ve hayalini gerçekleştirmesine yardım edeceksin... yoksa erkek arkadaşına gitmesi gereken her kuruşu almasını sağlarım."

Kadın aklını kaçırmıştı. Kesinlikle, tamamen ve tamamen. Ama aynı zamanda son derece ciddi olduğunu da kesinlikle biliyordum.

Kesin olarak bildiğim diğer şey neydi? Eğer Ricky'ye Riscoff serveti miras kalırsa, rock yıldızı hayalinin peşinde koşarak her kuruşunu har vurup harman savuracaktı. Şirketleri batırırdı çünkü kaç kişinin Riscoff ismine güvenerek maaş çektiği umurunda bile olmazdı.

Ricky tüm bu kasabayı mahvedecekti. Renee'nin dediğini yapmak zorunda olduğumu mide bulandırıcı bir şekilde fark etmem için kendime verdiğim sebep buydu. Ama gerçek yüzeyin hemen altında yatıyordu ve gururum bile bunu saklamaya yetmiyordu.

Lincoln'ü, Ricky ve Renee'nin onun için önemli olan her şeyi yok etmesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum.

Benimle asla evlenmezdi ve ben de onun kadını olmazdım. *Ama onun geleceğini kurtarabilirim.*

Renee yüzümdeki kararı görmüş olmalıydı çünkü tatlı tatlı gülümsedi. "Benim gibi düşüneceğini biliyordum. Şimdi, işte oğlum geliyor. İnandırıcı olsan iyi edersin."

Vücudumun aniden doksan yaşında bir kadınınkine dönüştüğünü hissederek kamyondan indim. Ricky ön bahçede durmuş bana bakıyordu.

"Bebeğim, lütfen gitme. Bu kasabadan gitmeyi en az benim kadar istediğini biliyorum.

Sana göz kulak olacağım, söz veriyorum."

Lincoln bana aynı sözleri söylediğinde midemin bulandığını sanmıştım ama bunun tek nedeni istemediğim bir şeye zorlanırken bu sözleri Ricky'nin ağzından duymamış olmamdı. Şimdi yüz kat daha kötüydüler.

Omzumun üzerinden Renee'ye baktım ve o da yüzünde manik bir gülümsemeyle başını salladı.

O tamamen deli. Bu da başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu. Tehditlerini sürdürmesine izin veremezdim. Hayatımda ilk kez asil ve değerli bir şey yapacaktım.

Ricky bana doğru geldi, yüzüğü uzattı. "Evlen benimle, Whitney. Lütfen."

Kendimi hayatımın geri kalanını değiştirecek o kelimeyi söylemeye zorlarken dünyadaki tüm asalet midemin bulanmasını engelleyemedi.

"Evet."

LINCOLN

Günümüz

Ben onu odadan çıkarmadan önce zangoç Whitney'nin bavullarını helikopter pistine götürüyor.

"Lincoln! Gel bize katıl!"

Annemin sesinin VIP salonunun sonunda, barın yanındaki salondan geldiğini duyuyorum. Bir masada oturmuş Maren Higgins'le kahvaltı ediyordu.

Buraya nasıl çıktı yine?

Whitney yanıma geldi. "Anne, sana söyledim-"

Annem ayağa kalkıyor ve Whitney yanımda sertleşiyor.

"O fahişeye ihtiyacın yok," diye tersliyor annem. "Maren varken olmaz-"

"Biraz dinlen, Sylvia." Jackie süitinden çıktı ve anneme doğru yürüdü. Masasının yanında durdu. "Hepimiz yeterince kaybetmedik mi? Sonunda baltayı gömme zamanı gelmedi mi? Eğer birlikte olmak istiyorlarsa, bırakın olsun."

Sonunda biraz mantıklı biri çıktı.

"Kızım için çalışıyor olabilirsin ama benimle bu şekilde konuşamazsın." "Ve yeğenime böyle davranmana izin vermeyeceğim. O hiç böyle bir şey yapmadı.

senin için bir şey ifade etmiyor, o yüzden neden *mutlu* olmalarına izin vermiyorsun?"

Cebimdeki telefonum çaldı, ben de çıkardım. Pilot arıyor. Gelmiş.

"Gidiyoruz anne. Medya sirki sona erdiğinde geri döneceğiz. Sana da bir tatil yapmanı ve aynısını yapmanı öneririm."

Parmaklarımı Whitney'nin parmaklarına geçirip onu koridorda ters yöne doğru götürüyorum.

"Seni küçük fahişe! Tıpkı annen gibisin! Sana izin vermeyeceğim-"

"Tanrı aşkına, kapa çenenin, Sylvia."

Neyse ki annem sonunda Jackie'yi dinledi ve sustu.

Whitney durup bana bakıyor, kararsızlığı yüzünden okunuyor. "Bundan emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Elini sıktım. "Seni seviyorum."

Whitney'nin mavi gözleri parlıyor. "Ben de seni seviyorum." "O zaman buradan defolup gidelim."

Onu bizi helikopter pistine götürecek merdivenlere doğru yönlendiriyorum. Annemin taleplerine boyun eğmediğim için yüzünde beliren şaşkınlığı görmek için omzumun üzerinden bakmak istiyorum ama geriye dönüp bakmaya hiç niyetim yok.

Bugün tamamen Whitney ile geleceğime doğru ilerlemekle ilgili.

W H I T N E Y

Helikopterde ne kadar kaldığımızı dair hiçbir fikrim yok ve Mavi Ev adından başka nereye gittiğimize dair de hiçbir fikrim yok. İsmin önemi hakkında da bir tahminde bulunmak istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda nereye gittiğimiz benim için önemli değil.

Lincoln beni seviyor.

Bunu, onunla annesinin arasını açtığım için kalbimde oluşan sızıyı dindirmek için kullanmaya çalışıyorum.

Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım, kendime söz veriyorum. Ancak o zaman kendime gülümseme izni verebilir ve ruhumda kabaran neşeyi hissedebilirim.

Lincoln beni seviyor.

Okyanusa ve düzinelerce adaya doğru uçarken yanımdaki koltuktan elimi sıkıyor. Nereye gittiğimizi sormak için ağzımı açıyorum ama önce o konuşuyor.

"Umarım balina izlemeyi seviyordursun, çünkü evden San Juan Boğazı'nın manzarası inanılmaz."

"Washington'da bir evin mi var?"

Daha geniş gülümsüyor. "Washington'da bir adam var. Ev tamamen kendi kendine yetiyor. Bir tekneleri ya da helikopterleri olmadığı sürece basın ulaşması imkânsız."

"Tabii ki lanet olası bir adan var." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Kulağa cennet gibi geliyor."

"Öyle ve yaklaşık otuz dakika içinde orada olacağız." "Yanına hiçbir şey almamışsın."

"İhtiyacım olan her şey zaten orada. Her şeyden ve herkesten uzaklaşmak istediğimde gittiğim yer orası. Oraya bayılacaksın. Mekan yok. Otel yok."

odalar. Sadece asla unutamayacağınız deneyimler."

Lincoln'ün telefonu aramızda titriyor ama ona bakmadan cebine sokuyor.

Okyanus ve adalar manzarasında kendimi kaybediyorum. Tamamen nefes kesici.

Sözüne sadık kalarak yarım saat sonra bir helikopter pistine iniyoruz ve telefonum çantamda titriyor. Çıkıyorum ve birkaç cevapsız arama ve mesaj bildirimi görüyorum.

Tekrar titrediğinde Lincoln telefonunu çıkarıyor. "Bazen keşke burada cep telefonu çekmese diyorum," diyor telefonuna bakarak. "Arayan kardeşim. Açmak bile istemiyorum."

"Teyzem üç kez aradı." Bakışlarımı Lincoln'e kaldırıyorum ve içimi korkunç bir önsezi kaplıyor. "Belki de cevap vermelisin."

Aramayı hoparlörden kabul etmek için ekrana dokunduğunda Lincoln'ün ifadesi acımasızlaşıyor. "Ne istiyorsun, Harrison?"

"Sonunda başardın. Onu öldürdün."

Lincoln'ün yüzü soldu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Annemin yarım saat önce hastanede öldüğü açıklandı. Kalp krizi. Onu hayata döndüremediler. Onu sen öldürdün. Umarım mutlusundur."

Whitney ve Lincoln'ün hikâyesi, başlığa tıklayarak ön sipariş verebileceğiniz
Günahın [Zevkinde](#) 'son bulacak.

New Orleans'ın Acımasız Kralı ile tanıştınız mı? [Acımasız Kral](#)'da karanlık ve
kirli alfam Lachlan Mount'a bir bakış atmak için okumaya devam edin.

Bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için
[buraya tıklayın](#). Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?
[Beni BookBub'da takip edin!](#)

Yeni yayın uyarıları için beni [Amazon](#)'da takip edin!

RUTHLESSKING'İNPREVIEWOFRUTHLESSKING

***New York Times* çoksatan yazarı Meghan March'tan destansı bir alfa romantizmi ile New Orleans'ın daha karanlık ve kirli tarafına hazır olun.**

New Orleans bana ait.

Adımı bilmiyorsunuz ama gördüğünüz ve görmediğiniz her şeyi ben kontrol ediyorum.

Erişimim sınır tanımaz ve taleplerim her zaman karşılanır.

Başarısız bir aile içki fabrikasına borç para vermeme gerek yoktu, ama onlara borçlu olmak beni eğlendiriyor.

Ona borçlu olmak.

Dikkatimi çektiğini bilmiyor. Daha dikkatli olmalıydı.

Ona sahip olacağım. Onu tüketeceğim. Hatta belki onu saklayacağım. Borcumu tahsil etme zamanı geldi.

Keira Kilgore, artık Lachlan Mount'un malısın.

BİR

Keira

Bunlar ayak sesleri mi?

Kilitli ofisimin kapısının önünde donup kalıyorum ve sanki şarbon bulaşmış gibi kapı koluna bakıyorum.

Küçük kız kardeşlerim buna cesaret edemez. Ofisimin yasak bölge olduğunu biliyorlar. Ailem 700 mil ötede Florida'da, içki fabrikasının kasvetli kârından yaptığım aylık ödemelerle emekli hayatı yaşıyor. Dört nesildir New Orleans'ta İrlanda viskisi yaparak hayata tutunduktan sonra bile zar zor ayakta duruyor.

Bu bodrum perili değil. Bu bodrum perili değil.

Kalbim yarı normal bir hıza inene kadar bu gerçeği bir ilahi gibi tekrarlıyorum. Ölü kocamın hayaleti içeride olmasa iyi olur, yoksa Tanrı yardımcım olsun, Brett'i yine ben öldürürüm.

Bu şirketi hendeklerden çıkarmak için gereken aynı demir iradeyi toplayarak, kolu kavradım, çekerek açtım ve sürpriz unsurunu deneyerek kendimi içeri attım. Ya da sahte cesaret. Ya da... bir şey.

"Giriş yapmaya mı çalışıyorsun?" Karanlıktan gelen derin ses beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Bu sesi daha önce sadece bir kez duymuştum, az önce yanından geçip gittiğim kilitli kapının hırpalanmış ahşabının arasından, ama anlamadığım tehditler savuruyordu, o soğukkanlı, kontrollü tavrıyla bir soru sormuyordu.

Bu sesle karanlıkta kalmak istememe imkân yok. O bir hayalet değil. Daha da kötüsü.

O lanet olası bir öcü.

Gölgelerde fısıldanır, ama kibar bir toplulukta asla bahsedilmez, sanki adını söylemek onu ortaya çıkaracakmış gibi - ve kimse bunu istemez.

Ben hiç söylemedim.

Şimdi düşünmek bile istemiyorum ama beynim yine de aklıma getiriyor.

Lachlan Mount.

Düğmeyi bulmak için beton duvara vurarak etrafta dolanıyorum, ama çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor.

Yüce İsa, öleceğim ve geldiğini bile göremeyeceğim.

Lambamın loş ışığı yanmadan hemen önce antika masa sandalyem gıcırıyor.

Önce iri ellerini görüyorum, sonra beyaz kelepçeleri kıvrılmış, koyu bronzlaşmış ön kollarını. Işık yüzüne ulaşmıyor.

"Kapıyı kapatın Bayan Kilgore."

Adımı bildiği gerçeği karşısında ağzımda biriken tükürüğü yutkunarak geri çekiyorum, elim sanki doğrudan onun emrine karşılık veriyormuş gibi hareket ediyor. Tek yapmak istediğim arkamı dönüp kaçmakken, el yordamıyla arkamdaki kolu tutuyorum.

Polise doğru.

Belki onlar... Bilmiyorum. Beni kurtarabilirler mi?

Omzumun üzerinden bakıyorum, kapı gıcırdayarak kapanırken tokmağı tutuyorum, koridorun loş ışığı gözden kaybolurken kaçma isteğim artıyor.

"O yöne doğru bir adım atarsan her şeyini kaybedersin."

Bir ter damlası göğsümden aşağı yuvarlanırken ayaklarım çatlak beton zeminde donuyor. Normalde bunu fotoğraf makinesinin ürettiği sauna benzeri koşullara bağlardım ama bu gece değil.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Neden buradasın?"

Ayağa kalkarken sandalye inliyor, o geniş parmakları takım elbisesinin düğmesini yeniden ilikliyor ama yüzü asla ışığa gelmiyor.

"Bana bir borcunuz var Bayan Kilgore ve ben de bunu tahsil etmek için buradayım."

Borç mu? Zihnim ona nasıl borçlu olabileceğimi düşünmeye çalışıyor. Onunla daha önce hiç tanışmadım. Onu daha önce hiç görmedim, sadece kulak misafiri olurken sesini duydum. Benim türüm onun türüyle kaynaşmaz, en azından benim türümün çoğu. Kilisemizden bir kız olan Richelle LaFleur'ü bir yıl önce kaybolana kadar metres olarak tuttuğuna dair birkaç söylenti dolaşıyordu. Bu düşünce tarzını tamamen kapattım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir şekilde soruyu oluşturmaya başarıyorum. İki parmağım, üzerinde *Senet* yazan bir belgeyi masamın yara bere içindeki ahşabından sulu ışık havuzuna doğru itiyor. Gözlerim kâğıtlara perçinleniyor, ama daha fazla yaklaşamayacak kadar korkuyorum.

Tanrım, Brett. Ne yaptın sen? Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Kocanın burayı kurtarmak için ne kadar riske girdiğini bilmek istemiyor musun?"

"Ne kadarını?" İrademe karşı gelerek soruyorum. "Yarım milyon dolar."

Şok olmuş bir nefes çekiyorum. "Yalan söylüyorsun."

İki elini masaya koyarak eğildi ve loş ışıkta yüzünü gösterdi. Granitten yontulmuş sert yüz hatları, delici gözleri ve amansız bakışları, üzerine tam oturan takım elbisenin görece kibarlığıyla tezat oluşturuyor.

"Ben asla yalan söylemem."

Yarım milyon dolar mı? İmkânı yok. "Brett içki fabrikasına beş yüz bin dolar yatırmış olsaydı bilirdim ve sana söyleyeyim, yatırmadı."

Sanki bu bilgi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Belki de etmiyordur.

"İmzasında öyle yazıyor ve bu borcun vadesi geçmiş."

Gözlerim masanın üzerindeki kâğıtlara takılıyor. *Eğer bunu gerçekten yaptıysa...* Etkileri felaket olur.

Kilgores'in dört nesli umutlarını, hayallerini ve servetlerini bu mirası yaşatmaya adanmıştı. Benimle bitemezdi.

"Param yok." "Biliyorum."

Verdiği yanıt beni topuklarımın üzerine geri fırlattı. "O zaman neden-"

Işıktan çıkıp bana doğru geliyor. O ilerlerken duvara y a s l a n ı p geri çekiliyorum.

"Çünkü takas olarak almak isteyebileceğim bir şey var." Sesimi sabit tutmak için her şeyimi harcıyorum. "Ne?"

Benden bir adım ötede duruyor ve dolgun dudakları tek bir kelime oluşturuyor. "Sen."

New Orleans'ın karanlık ve kirli tarafına hoş geldiniz. **Acımasız Kral** yaşıyor ve Mount ona borçlu olduğu şeyi almak için burada. Mount Üçlemesinin artık mevcut! **Acımasız Kral buraya tıklayarak satın alınabilir.** tamamı

ALSOBYMEGHANMARCH

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha
Zengin Günahtan
Günah Kadar Suçlu
AlmakZevk

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral
Meydan Okuyan
Kraliçe
Günahkâr
İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ:

Vahşi Prens
Demir Prenses
Haydut Kraliyet

BENEATH SERİSİ:

Bu Maskenin Altında
Mürekkebin Bu Bu Altında
Bu Zincirlerin Altında
Altında Altında Altında
Gerçeğin AltındaYaraların
Bu Yalanların Bu
Gölgelerin

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder
Kirli Kirli
BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kız

Kirli Aşk

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj Cihazı

BAĞIMSIZLAR:

Beni Geri

Götür Kötü

Karar

ABOUT THE AUTHOR

Meghan March'ın kamuflejli yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolayca eğlenebilen ve müstehcen şeyler okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekler ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınlar hakkında kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

Sizden haber almayı çok ister. Onunla şu adresten iletişime geçin:

Web sitesi:

www.meghanmarch.com Facebook:

www.facebook.com/MeghanMarchAuthor Twitter:

www.twitter.com/meghan_march Instagram:

www.instagram.com/meghanmarch

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

